Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Winther, Christian.
Titel | Title:	Christian Winthers Samlede Digtninger.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 5-6
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72
Fysiske størrelse | Physical extent:	Bd. 1-11 i 6 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

52-117

1942.458

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Femte Bind.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Femte Bind.

Fortællinger paa Vers. I.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Pag.
Sauvegarden	1.
Min Moſter og jeg	6.
Kongens Skygge	12.
Haren	17.
Doris og Fætter Jean	28.
Roſen	33.
Maanen og dens Moder	42.
Alfens Brud	47.
De to Couſiner	73.
Ringens Indſkrift	88.
Annette.	
Det første Møde	117.
Beſøget	126.
Hjemreiſen	130.

Pag.

Tordenveiret om Natten . . . . . 140.

Vandring til Landsbyen . . . . . 143.

Kanefarten . . . . . 146.

Den sidste Aften . . . . . 157.

Den Fattige og den Rige. . . . . 161.

Sangerens Lykke. . . . . 175.

En Novelle . . . . . 182.

Kong Saul og Sangeren . . . . . 217.

Ridderen og hans Datter . . . . . 224.

Fortællinger paa Vers.

I.

T

Sauvegarden.

Trompeten ſkingred, og Kartoven
Sin Torden ſendte høit mod Sky;
Hver Bonde ſpændte Heſt fra Ploven,
Og flyede ræd fra By til By;
Thi Fiendens Grumhed fælt huſered,
Stridshingſten gik i Bondens Sæd,
Og hvor en Rytter blev qvarteret,
Der ſukked Manden, Qvinden græd.

Ei heller varede det længe,
Saa kom til os en Corporal,
Sin Heſt han tøired i vort Vænge,
Og tog Qvarteer udi vor Sal;
Der ſad han ſtolt og knebelsbartig,
Med faſt og driſtigt Dickaſt,
Og talte Tydſk, og var uartig,
Og ſkreg paa Mad og Viin i Haſt.

Men knap indtraadte jeg til Manden
Med Kruset ad den ene Dør,
Saa smutted der ind ad den anden
En Fyr, jeg ikke mærked før;
Ret som et Barn han sprang i Stuen,
Og raabte: „Min Hr. Officier!
Jeg beer dem, høfligt tag til Huen,
Jeg Sauvegard' i Huset er!"

Hr. Corporalen blev saa stille;
Jeg veed ei selv, hvoraf det kom,
Men næppe saae han paa den Lille,
Saa blev han ganske dannet om;
Ei længer stolt han løfted Næsen,
Han blev saa tam og blød og øm,
Og alt det frække Junkervæsen
Var nu forsvundet som en Drøm.

Al Commanderen svandt af Talen,
Nu hed det kun: „Aa, vær saa god!"
Heel høflig blev Hr. Corporalen,
Og tabte reent sit tydske Mod.
Han glemte reent den fæle Banden,
Jo mæn, dertil blev han for peen,
Han turde næppe sige Fanden, —
Han blev en ganske anden Een.

Imens hos Egnens andre Stakler
Fælt rasede Soldatens Trods,
Saa gjorde ved sit Ord Mirakler
Den lille Sauvegard' hos os.
En Ven han skabte af en Fiende,
En Due af en Ørnesjæl,
Mig gjorde han til Herskerinde,
Og Corporalen til — min Træl.

Men Sauvegarden selv var rigtig
En lille nydelig Person,
Af Væsen fiin, af Mine vigtig,
Som En af fornem Extraction;
Berømt som Kriger var han, Rygtet
Hans Daad mig siden har fortalt;
Alverden for hans Vaaben frygted,
Thi han vandt Seier overalt.

Naar Corporalen i vor Have
Mig fulgte, eller til vor Bæk,
Den lille Vagt ham holdt i Ave,
Hvis han sig gjorde altfor kjæk;
Han stedse sværmede omkring os,
Han var saa fuld af Spøg og List,
Og han fortalte tusind Ting os,
Som aldrig før vi havde vidst.

Hvad Bækken mener, naar den risler
Forbi en ung Forglemmigei,
Hvad Luften synger, naar den hvisler
Om Blomstens Øre paa sin Vei;
Hvad Maanens Ansigt vel vil sige
Med sine melancholske Træk, —
Det lærte han os læse, lige
Saa godt som Skrift med Pen og Blæk.

Af Nattergalens Sang i Krattet,
Af Lærkens muntre Morgenchor,
Som aldrig før vi havde fattet,
Vi lærte næsten hvert et Ord;
Han kunde os et Skrift oplade
I hver en Lilies Hjertekrog,
Og lod os læse Rosens Blade,
Som var det i en Psalmebog.

Tilsidst han knytted vor Forening,
Til Kirken førte han os hen;
Vi saae, det var hans Hjertensmening,
At han af Hjertet var vor Ven;
Thi som Forlover stod han sammen
Med Fader der og hørte paa
Vor Eed, vort Ja og Præstens Amen,
Da vi for Herrens Altar laae. —

De mener nok, det var paa Tide.
Jeg skulde sige Dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner
Vil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævner han sig sikkert snart.

Min Moſter og jeg.

Min Moſters Gaard den laae paa Skrinten
Ved Bredden af en ſkovkrandſt Bugt,
Og vis-a-vis ſaa fjernt paa Klinten
En anden Borg ſig reiſte ſmukt;
De ſtod og vexled kjælne Blikke
Hver Morgen og hver Aftenſtund;
Men Eierne — de hilſtes ikke,
Gud veed, — det havde vel ſin Grund.

Baronen elſkte meeſt ſit Bæger,
Sin Paſſedix og ſine Dyr;
Hans Søn — ja — Sønnen og var Jæger,
Men ellers ret en vakker Fyr;
Min Moſter var en ſimpel Enke,
Ret af det ægte, gamle Slags,
Ei ſtærk hun var juſt i at tænke,
Men ferm til Rok og Naal og Sax.

Baronen kunde hun ei lide,
Han gjorde hende alting krumt,
Og Mosters Hoved, maa De vide,
Var, mellem os, saa lovlig dumt;
Han havde skuffet hendes Længsel,
Og Spot med hendes Ømhed drev;
Og derfor sad jeg som i Fængsel,
Thi hun min Fangevogter blev.

Men troer De, Kjærlighed er bange?
Nei, Faren gjør den kjæk og fast,
Den vandrer Veie, nok saa lange,
Blot for et flygtigt Diekast;
Naar over Sø og Skovens Krone
Stolt Natten slænger ud sit Slør,
Den taler sødt med Valdhorntone,
Der naaer til Hjertet, før den døer.

Da Kløgt nu ei var Mosters Styrke,
Saa troede hun paa Trolddoms Magt,
Og, naar hun skulde gaae i Mørke,
Hun fra Concepten reent blev bragt;
Og, hvordan end jeg vilde snoe mig,
Jeg maatte høre hendes Nød;
Hun klaged tidt: „Jo du kan troe mig,
Det volder vist engang min Død.

Det ſpøger her! — ak, det er Sorgen!
Der gaaer en Ridder, gammel, graa;
Jeg ſaae ham liſte ſig om Borgen
I Nat med Almaviva paa;
I Mulmet høres hule Toner,
Ret ſom naar Een ſkal til at døe;
Hiſt ovre fra de to Baroner
De ſvæve hid paa ſalten Sø."

Saa ſtod engang hun i min Stue,
Med Eet blev hendes Mine ſuur;
„Hør, ſiig! hvad er det for en Due,
Som ſidder her i dette Buur?
Jeg ſeer den ſtedſe rolig hænge
Ved Vindvet paa den ydre Muur;
Men — jeg har ſpeculeret længe, —
Thi hver Dag ſkifter den Mondur.

Hver Aften er den hvid ſom Sneen,
Hver Morgen er den ſort ſom Beg;
Nu kan jeg næſten aldrig ſee'en,
At Engſtelſe jo gjør mig bleg:
Det er viſt ikke ganſke rigtigt
Med denne Fugl, mit kjære Barn!
Betænk den Sag! det er ſaa vigtigt
At ſnoe ſig af den Ondes Garn."

„Af!“ raabte jeg — i Grunden biſter, —
„Jeg huſker ei dens ſære Navn;
Jeg fik den af en lærd Magiſter,
Ham, Moſter veed, i Kjøbenhavn.
I Nattens Mørke ſtedſe Kjolen
Den ſkifter, bliver ganſke ſort,
Men naar den ſiddet har i Solen,
For Hvidt det Sorte ſvinder bort.

Min Gud! det er nu Fuglens Vane,
Enhver har ſin, det er jo ſmukt;
Den gaaer Naturens lige Bane,
Og viger aldrig af ſin Flugt.
Mig er nu denne Vendekaabe
Meer værd end mangt Academie,
Thi, troer De vel, den lille Taabe
Har lært mig min Philoſophie!

Jeg ſidder eenſomt i min Stue,
Som Fader Noah i ſin Ark,
Og havde jeg ei denne Due,
Mit Hjerte blev en øde Mark;
Den bærer hjem paa ſine Vinger
Saa mangt et Fredens Olieblad,
Sød Lægedom den ofte bringer,
Naar Haab og jeg vil ſkilles ad.“

Hun taug, og gik. Men til mit Kammer
En Morgenstund hun atter kom:
Dog, hvo beskriver hendes Jammer,
Da hun fandt Seng og Stue tom!
Kuns Dueburet stod paa Bordet,
En Sort, en Hvid hun deri saae;
Og da de Stakler mangled Ordet,
Et lille Brev ved Siden laae:

„Vi tvende her har baaret Breve,
Trofaste Postillons d'Amour,
Til Løn derfor vi skulle leve
Vort Elskovsliv i dette Buur;
Vi bar saa mange skjønne Sager,
Vel tusind Qvad til Amors Priis
Og tusind Kys og tusind Klager,
Alt, hvad vi bar, var tusindviis.

Frem og tilbage har vi faret,
Som Skytten i et Væverværk,
Og snart sig hurtigt aabenbared
En Elskovsvæv, usynlig, stærk.
Den blev ud over Dybet vævet,
Som skilte tvende Hjerter ad.
Paa den er nu det ene svævet
Hen til det andet frit og glad.

See! De har villet Hjerter skille,
Og var dog kuns en slet Prophet;
Men Vi hjalp Hine Kortet spille,
Saa De, Fru Moster! De blev Beet!
At Een var To, De fik at vide,
Da nu De har os Duer seet;
Men hist paa Bugtens anden Side
Er tvende Hjerter blevne eet!"

Kongens Skygge.

(1829.)

I.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat,
Og Sjælens Straaler gjennem Øiet
Knap trængte ud fra Kummers Nat.
Det var i Høst; — og Bøgeskoven
Alt farved guult sit Bladetelt;
Han stod paa Klinten der, hvor Voven
Opskummer høit fra store Belt.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straalte Himlens Aftenskin,
Men tolked ei den mørke Tale,
Som stod indgravet paa hans Kind.
Der laae et Væv af Sorgens Traade
Med Smertens Islæt for hans Blik,
Og fra hans Ansigts dybe Gaade
Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
Men Landets hjelmbedækte Slægt
I Støv hans Hoved monne trykke
Formasteligt med Hovmods Vægt. —
Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
Han høster Guld af Jordens Skjød;
Men denne Sæd et Træ er vorden,
Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten — Død.
Brat Herremandens Kinder blegned,
Naar Drotten mælte Vredens Ord,
Død og Fordærvelse var tegnet
Paa Adelsskjold, hvor han fremfoer.
Men Bonden, — tryg til Ploven støttet, —
Paa ham kun stoled, og paa Gud.
Taknemlig, tro han Spaden bytted
Med Sværdet paa hans Herrebud. —
En Søn af tvende Aldre var han;
Han stod, hvor Skranken just blev lukt,
Og Mørkets bittre Kampe bar han,
Men høsted ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? — vi veed det ikke!
Han eensom gik den steile Sti,
Og venneløs han maatte drikke,
Hvad Sorg og Fryd ham skjenked i.

Hans Kjærlighed? det var en Due,
Et Duenavn, et Duesind,
Den flagred ned fra Himlens Bue,
Og kurred ømt ved Thronens Trin.
Hver Elskovstale fra den Hulde
Bar Mildheds Frugter i hans Barm,
Og ofte smelted Hjertets Kulde
For Diets Foraarsstraale varm.
Men Verdens Hovmod avler Smerte
Med Moderen, som hedder Had;
De lokked Duen fra hans Hjerte,
Og Gift — var deres Lokkemad.

IV.

Landflygtig blev han. Fra hans Hoved
Med troløs Haand de stolte Folk
Tre Kroner frækt at styrte voved,
Og hvæsset Oprørs Sværd og Dolk.
Landflygtig blev han; — men den vilde
Omflakken læged dog eet Savn:
Thi Venskab vaagned, — ak, forsilde!
Det førte ei til Fredens Havn.
Vel saae han tusind Fiender blegne,
Det kjøbtes dyrt med trofast Blod,
Thi ogsaa Venner saae han segne, —
Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Rænker
Man slog hans Arm i stærke Baand;
Og denne Bolig, disse Lænker
Dem fik han af en Frændes Haand.
Ei saae han Nattens Die skinne,
Ei Engens Farveharmonie,
Og Blomstens Duft med Vaarens Vinde
Gik Fængslets kolde Muur forbi.
Uhørte slynged sine Bover
Mod Dens Kyst det friske Hav,
Og Lærken uhørt qviddred over
Den Levendes forladte Grav.
Hans Qval ei smelted Frændens Hjerte,
Men Stenen paa hans Fængselbord, —
Det kolde Marmor, — følte Smerte,
Og bærer end sin Medynks Spor.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat;
Dog var han fri, ei længer Diet
Sløvt stirred ud i Fængselsnat.
Imellem Skovens Bøgestammer
Han vandred sværmende og blid,
Han gik og drømte om sin Jammer,
En Skygge fra en svunden Tid.

Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straaled Himlens Aftenskjær;
Da vendte han sin Veemodstale
Til Vogteren, som stod ham nær:
„Min kongelige Ven alt sover?
Snart skal jeg Trætte sove med!
Frigjort min Skygge snart didover
Skal svæve til en salig Fred!“

Haren.

Ak, bedste Hr. Cornilsen!
Saa hør mig dog engang, —
„Nei, Panzer! ei jeg høre vil
Hans ynkelige Sang;
Hvis ei han tæller op
Ducater tre Gang ti,
Da faaer han aldrig Pigen
Og med os er det forbi.

Det er mig ligemeget,
Hvem Guldet hører til,
Og hvor han det har faaet,
Jeg ikke vide vil; .
Men jeg, Jomfruens Værge,
Maa sørge for, at ei
Den spæde Fod skal træde
For tornefuld en Vei.

Det søde Barn betakker —
Ham siger hans Forstand —
Sig for en saadan Prakker,
Som han, til Ægtemand,
Der eier knap til Ollet,
Ei Bid eller Brand!“ —
Da sukked Ungersvenden,
Thi Talen, ak! var sand.

Det var Hr. Borgemestren,
Der talede saa vredt;
Det var hans stakkels Skriver,
Der havde det saa hedt;
Det var den vevre Martha,
Hans Huusjomfru snild,
Som i Skriverhjertet tændte
Den forfærdelige Ild.

Forsamlet var i Salen
Al Byens unge Jagt;
Der stod han blandt de Andre
Slukøret og forsagt!.
Men Martha gik saa emsig,
Saa rolig og tilfreds,
Og skjenked Viin af Kanden
Om til den hele Kreds.

Borgmeſtren elſked Jagten,
Og derfor i ſin Sal
Han hvergang ſamled Jægerne,
Før de drog ud i Dal.
Selv laae han nu for Anker,
Thi Podagra og Gigt
Har Skræk for Kjær og Moſer,
Og ſkyer en Jægers Pligt.

„Men — hvis han bringer Mynten, —
Dog hvor ſkal han den faae?
Da ſværger jeg, — nu ſeer han,
Hvor vis jeg er derpaa, —
Med Bruden vil jeg dandſe
Den allerførſte Vals!“
Da loe den hele Skare,
Saa Hundene gav Hals.

Med Bøſſen ſlængt om Skuldren
Over Torvet Skaren gik,
Hr. Panzer drev bageſter
Med melancholſke Blik;
Hans Herres Øre lytted
Med Suk til fjerne Larm,
Og Jagtlyſten rørte ſig
I længſelsfulde Barm.

Det trøsted ham slet ikke,
Naar han slog sig for sit Bryst,
Skjøndt der det gav en Klang
Som til Englenes Lyst;
Thi hemmeligt han gjemte
Ved tause Barm en Pung,
Af Guldstykker blanke
Fuldstoppet og tung.

Hvad hjalp ham nu hans Stue
Med det prægtige Karnap?
Og Loftets Stukkatur
Med forgyldte List og Knap?
De brogede Dukker
Paa Nøddeskabets Gavl?
At Ruderne var malte,
Og Gulvet lagt i Tavl?

En Lænestol heel magelig
Hans Herlighed bar;
Der svæved han i Puder,
Saa tyk, som han var;
Paa tvende Fløielsskamler
Sig hvilede hans Been,
Saa bugede som Tønder
Og saa tunge som Steen.

Men ak! skjøndt blødt beleiret
Af Ild og Svanebai,
Den høisornemme Gjæst
Ei vilde gaae sin Vei;
Som Millioner Bremse
Den jog ham op og ned,
Liig Syle, saa han brøled
Ret angenemt derved.

Fortvivlet greb han Stokken
Med Guldknappen paa,
Og sløited ad to Mynder,
Som ved hans Fødder laae;
Saa krøb han ned i Gaarden,
Hvor ved Baghusets Muur
Der stod, med unge Harer,
Et trætømret Buur.

Af dem han greb den Største,
Og slæbte den afsted
Med vaklende Skridt
I sin lille Hauge ned,
Der mod de smaa Briganter,
Ret som en Fæstning stærk,
Paa hver en Kant var skjermet
Ved Muur og Plankeværk.

Han satte sig paa Bænken
Ved Springvandets Rand,
Hvor en Narcissus græd
I det glasklare Vand;
Saa lod han Morten springe
Mellem Busk og Æbletræer,
Over Kaal, over Roer,
Gjennem Ribs og Stikkelsbær.

Han pudsed sine Mynder, —
Da sang de lystigt op,
Og fulgte Harens Spor
Med ret vindige Hop;
Borgmestren, den tykke,
Da satte Haand for Mund
Og blæste dem et Stykke
Med Fryd, af Hjertensgrund.

Han fløitede, han klappede,
Han raabte sit Halloh,
Og legede saa Jagt,
Skjøndt han selv sad i Ro; —
Ei Haren lod sig fange,
Det gik, som det var smurt
Omkring i Haugens Gange
Gjennem Busk, over Urt.

Tilsidst den kom i Knive;
Da var den ikke seen,
Men søgte kjæk sin Frelse
Bag Herrens tykke Been,
Som og med megen Latter
Den hjalp af Qval og Nød:
Han snapped Haren atter,
Og holdt den paa sit Skjød.

Den Jagt blev ham for langsom,
Thi Haren var for let,
Af Raaben og af Skrigen
Han selv var bleven træt;
Han tænkte: „jeg skal dæmpe
Din Flygtighed brat,
Da kan du ikke kjæmpe
Saa tappert, du Krabat!“

Rundt om hans Die søgte,
Men ingen Steen han saae,
Da følte han sit Hjerte
Mod Guldbørsen slaae;
Den drog han frem af Barmen,
Tog Haren paa sit Knæ,
Og bandt den fast om Bugen
Paa det sprættende Kræ:

Han slap den atter, — hei!
Da sprang den som en Vind,
De Reisepenge gjorde den
Vist let i Sind og Skind;
Bagester satte Hundene
Med skingrende Vovvov!
Da ønsked sig nok Morten
Igjen i Mark og Skov.

Med Et blev det saa stille,
Kuns Hundene de peb;
En inderlig Forfærdelse
Borgmesterhjertet greb;
Han saae, hvor de med Jamren
Langs Plankeværket løb,
Og kradsede med Poterne,
Og snusede og krøb.

Bag ved en Himbærhække
Ved Haugens ydre Kant,
Der var det lille Smuthul,
Den snilde Morten fandt.
Der trængte han sig smidig
Imellem Muur og Fjæl; —
Han bad ei om Forlov,
Han sagde ei Farvel!

Han tog tilbeens ad Marken,
Og svandt i Bjerg og Skov;
Der stod nu Magistraten
Langnæset og flau;
Han listed sig forbløffet
Til Lænestolens Skjød,
Og bandte, som en Tydsker,
Og ønsked, han var død. —

Alt Aftensolen tindred
Paa Sankt Agathas Spiir,
De røde Skyer seilede
I Luftens blaae Revier,
Og Lysene blev tændte
Fra Kjelder op til Qvist;
Da mumled Borgemestren:
„Nu kommer Jagten vist."

Høit Hornet lød fra Dalen,
Saa Fjeldene gav Klang,
Igjennem Gaden toned
Den muntre Jægersang;
Da kom de ud paa Torvet
Bag Raadhusets Fløi,
Ind stimled de i Salen
Med Latter og med Støi.

I Spidsen gik Hr. Panzer
Og smilede ret tryg.
Med Bøssen under Arm
Og Haren paa sin Ryg;
Han stededes for Bordet
Saa straalende, saa stolt;
En gludvirket Pengepung
Han høit i Haanden holdt:

„De tredive Ducater
Jeg her optælle vil;
Det var jo Dem det samme,
Hvem Guldet hørte til?
En Hare har jeg fanget,
Den bar det om sin Bug.
Jeg tog det, thi jeg tænkte:
Han har derfor ei Brug;

Thi Haren i sin Stilling
Ei Penge har Behov,
Han finder Disk og Dug
Og Brudeseng i Skov;
Men jeg — naa, Gud skal loves!
Det endte ei saa slemt;
Jeg haaber, Deres Løfte
De ei vil have glemt?

De gode Kammerater
Vare Vidner her i Dag;
Mit Udstyr og mit Bryllup
Det bliver Deres Sag;
Med Bruden skal De dandse jo
Den allerførste Vals?"
Da bruste Skarens Latter,
Saa Hundene gav Hals.

Skjøndt arrig i Parykken,
Borgmestren maatte lee,
Da for sit Øie atter
Han Skatten fik at see;
Han vinkede ad Martha,
Tog Panzer ved Haand,
Og knytted for Alverden
Det uløselige Baand.

Stor Fryd der blev at skue
Paa Raadhusets Sal,
Der sprang den rhinske Drue
I græsgrøn Pokal;
Stadsmusikanten førte op
Sin bedste Symphonie,
Stegt Haren stod paa Bordet; —
Saa var den Stads forbi.

Doris og Fætter Jean.

Det er en ganske vakker Fyr
Hr. Jean, min yngste Fætter;
Han mig fortæller Eventyr,
Og skriver mig Sonetter;
De klinge ei som Andres Vers,
Der læses og forglemmes,
Hvori man seer, det er kun Skjers,
Saa Lunet reent forstemmes.
Hans Vers — de trænge dybt i Sind!
Ja, De kan rigtig troe det,
Jeg lod dem aldrig komme ind,
Hvis Hjertet ei forstod det.
De virke med en Tryllemagt, —
Man veed ei, hvor man har det,
Og Hjertet være maa paa Vagt,
At det er vel forvaret.

Det var en Foraarsdag i Fjor,
Vi gik paa Elskovsstien,
Jeg tog mig for at spørge, hvor
Han lærte Poesien.

„Hør, kjære," — jeg med ærbar Tugt
Ham nok tør Kjære kalde,
Han kalder mig saameget Smukt,
Som Rimet nu kan falde, —
„Hør, kjære Jean! fortæl mig dog,
Jeg ikke ret forstaaer det,
Hvordan du bleven er saa klog,
Og hvorfra du dog faaer det?
Thi Oncle staaer i sin Boutik
Med Bismer og med Alen,
Og Tante holder dygtig Skik
I Kjøkken og i Salen;
Men Vers de agte kuns for Tant,
Og Elskov for Sottiser,
Ja, Oncle selv sin Kone fandt
Jo ved Adresaviser?"

„Kom," sagde han, „paa denne Bænk
Vi vil en Stund os sætte,
Mens Maanen kaster Sølverstænk
Udover Skov og Slette;

Jeg vil dig med tre, fire Ord
Mysteriet berette, —
Det vil tillige, som jeg troer,
Mit Hjertes Byrde lette:

Da Eros fløi fra Psyches Barm,
Forraadt af sin Veninde,
Og, svømmende med Graad og Harm
Paa Sommerluftens Vinde,
Han høit i stjerneklare Nat
Sig heftig monne svinge,
Da løsned sig en Fjeder brat
Fra Gudens venstre Vinge.
Den sank; og mens den lille Gud
Sin Smertes Flamme svaled,
Den som et hvidligt Stjerneskud
Paa Hellas' Enge daled.
Der af en Græker fundet blev
Det kostelige Stykke,
Og han den første Hymne skrev
Om Kjærlighedens Lykke.
Men — siden er den vandret om
Vel over hele Jorden,
Til London, Ispahan og Rom,
I Syden og i Norden;

Den fandtes hist, hvor Palmen groer
Om Niluskildens Grotte,
Og man har fundet selv dens Spor
Paa Schwabens Ridderslotte;
I Provençalens kjælne Chor,
Ja, ved Vaucluses Kilde,
Og hvor sig Guadalquibir snoer
I Ly af Ranker vilde.
Lyksalig han, som eier den!
Hver Bøn, hver Elskovsklage,
Som skrevet blev med denne Pen,
Blev aldrig viist tilbage.

Man ofte har den eftergjort
Bemalt med broget Farve,
Men ak! det gavner ikke stort,
Hiin Dyd de aldrig arve;
De træffes overalt paa Jord, —
Slig Falskhed aldrig helmer, —
I Kjøbenhavn, saavidt jeg troer,
Hos Jacobsen og Selmer.

Jeg meente, min var denne Skat,
Min Anelse har sagt det,
Skjøndt tidt alt Haab mig har forladt,
Hvorvidt jeg end har bragt det.

Dig offred jeg hver Bøn, hver Sang,
Dog maa jeg tilstaae dette:
Jeg hidtil tvivled hver en Gang,
Om Pennen var den rette!"

„Ifald," jeg svared flux igjen,
„Hver Bøn, hver Elskovsklage,
Man skrev med Gudens tabte Pen,
Ei vises kan tilbage,
Saa trøst dig! — er den rigtig til,
Da kan jeg ikke nægte,
Man maa saa sige, hvad man vil,
Du eier vist den ægte!"

Roſen.

Og hende ſaae du ikke?
„Hr. Ridder, ak nei!
Hvor kunde mine Blikke
Vel naae ſaa lang en Vei?
Saa dybt i Grevens Have
Der ſtaaer et Fruerbuur
Med høie Vold og Grave
I den blomſtrende Natur;
Der ſukker Eders Roſa,
Den ſpæde, fine Blomme,
Der venter hun med Længſel,
At hendes Trøſt ſkal komme.
Men, hvis I tøve vilde
Et eneſte Minut,
Da bliver det for ſilde
At frelſe Eders Glut!
Jeg ſneg mig om ſaalænge,
Til jeg hørte, at der
Man ſtemte Luthens Strænge
Til hendes Brudefærd;

Trindt Lamper saae jeg hænge
I Kirke, Slot og Krat, —
Man redte Grevens Senge
Alt til hans Brudenat!“

Den unge Ridder spænder
Fra Halsen sine Kjeder,
Sit Sværd fra sine Lænder,
Og skifter sine Klæder;
Han var en vældig Herre,
Bredskuldret, høi og stærk,
Heel lystelig han smilte
Alt ved sit smilde Værk.
En sneehvid Gartnertrøie
Han bar, med Baand besat,
En høirød Gjord om Livet,
Af blanke Straae en Hat;
Den bar han kun i Haanden,
Og grønne Skoe paa Fod;
En Kurv af Vidievaanden
Paa det stolte Hoved stod.
Den fyldte han med Lilier,
Med Roser og Jasmin,
Med Negliker, Jonchiller
Og broget Balsamin,

Ranunkler og Tazetter,
Og Hyacinthen fiin,
Imellem dem han sætter
Den mørke Rosmarin.

Han gaaer til Grevens Have,
Hvor i blomstrende Natur
Imellem Vold og Grave
Der staaer et Jomfrubuur.
Der spænder Svanen op
Sit duunhvide Seil,
Og seer sin trinde Krop
I det flydende Speil;
Hvor sig i Bølgen skyder
Dens fulde Jomfrubarm,
Der risler den og syder,
Saa øm og elskovsvarm.
Den Paafugl der mon spanke,
En strunk Cavallier
I Rustning, den blanke,
Med prægtige Fjer;
Men Hjernen er saa lille, —
Det hændes vel Fleer,
Der gjerne gjælde vilde
For en stolt Cavallier.

De grønne Myrtehække
Og Laurens ædle Træ
Mod Himlen høit sig strække,
Og i det mørke Læ
Sig krydse hundred Gange,
Hvor Najadernes Spøg
Udsender Straaler lange
Høit over Eeg og Bøg.
En broget Tjenerskare
Her driver rundt sit Spil,
Hovmestren tager vare,
At alt gaaer rigtigt til;
Men blandt de travle Svende,
Som strømme ud og ind,
Han lister sig til Hende,
Som fortryllet har hans Sind.

Han kommer snart tilbage,
Og iler let afsted
Fra stolte Marmortage
I Haugens Gange ned;
Han vandrer der saa sikker
Med Kurven paa sin Isse,
Mens rundt omkring han skikker
Sit faste Blik tilvisse.

Orangerosen bøied
Sig fra sin tykke Qvist,
Den skrevet stod i Diet:
Det er en Søster vist?
Og Aftensolen sendte
Sit Blik paa Kurven, thi
Den tænkte: jeg maa vente,
At see, hvad der er i!

Dog — hvor Tritonen kryster
De fyldige Najader,
Hvor Vandspringstraalen bader
De trinde Marmorbryster,
Hvor stolt Paafuglen spanker
Med sit ynkelige Hviin, —
Der staaer i dybe Tanker
Den unge Greve, fiin.

„Hvo er du?" — Jeg er Gartner,
Een Blomst jeg dyrker blot! —
„Hvad gjør du her til Tide
I min Hauge, ved mit Slot?"
Ak! jeg har Blomster baaret
I Fruerburet hen!
En Rose har mig saaret,
Den bær jeg bort igjen;

En Rose har mig daaret,
Den Rose er min Lyst,
Den har jeg mig udkaaret
At hvile ved mit Bryst!

Saa hilste han med Hatten,
Heel skjelmsk han paa ham saae,
Og vandred ned i Natten,
Som alt i Dalen laae.

Hr. Greven ham tilsendte
Heel adelige Blikke,
Og rysted med sit Hoved;
Thi han forstod ham ikke.

Men da den slinke Ridder
Var kommet bag det Krat,
Hvor Nattergalen sidder,
Og Stien dreier brat
Om steile Klippestene, —
Der satte han sit Læs
Imellem grønne Grene
Ned i det bløde Græs.

„Kom frem, min Rosenblomme!
Spring ud, min Lilieknop!

Mit Morgenrødt! du komme,
Min Foraarssol! stig op!"

Han drog det hvide Klæde
Fra Kurvens Rand med Hast, —
Der laae den Fine, Spæde
I Slummer, dyb og fast.
Hver Rose havde kysset
Sin Søster, ak! saa øm,
At ganske hun var dysset
I en barnlig Elskovsdrøm.

Den unge Ridder standser
Med Haanden paa sit Bryst,
Ham var, som alle Sandser
Stod paa Himmerigets Kyst; —
Hans Mund et Ord ei mæled,
Han vakled som et Rør,
Det var, som om han dvæled
Ved Salighedens Dør!
Da toned gjennem Dalen
Capellets Klokkeklang,
Da fløited Nattergalen
Sin underfulde Sang;
Det aanded fra hans Hjerte
Den vilde Flamme bort,

Og løste Kamp og Smerte
I en himmelklar Accord.
Hun aabnede sit Øie,
Sødt smilte det paany, —
Saa svæve fra det Høie
To Duer gjennem Sky!
Omt mæled hendes Tunge
Hans Navn, hans Navn een Gang;
Ak! Himlens Engle sjunge
Ei sødere en Sang!
Han hende bar ærbødig
Fra Rosenleiet ned,
Hun havde ikke nødig
At rødme stærkt derved;
Han tog med megen Lempe
Jomfruens varme Haand; —
Saa bar den stærke Kjæmpe
Sit bløde Slavebaand.
Ved Stien laae Capellet
Tæt op til Klippens Bryst,
Der risled Kildevældet,
Og Lampen brændte tyst.
Den gamle Præst derinde
Med Messebog i Haand
Forbandt med evigt Baand
Den unge Mand og Qvinde.

Men — som de laae paa Knæ,
Og ydmygt sig mon bøie
For Naadens Palmetræ
Og for Madonnas Øie, —
Og som de skye sig dulgte
Bag Ridderborgens Bue,
Og taus han hende fulgte
Til tyst forborgne Stue; —
Da lød fra Greveborgen
Basunens stærke Sang,
Stolt vilde Greven vandre
Sin søde Kirkegang;
Høit klang den tomme Pralen
Fra fakkelsmykte Slot, —
Men Brylluppet stod i Dalen
Saa tyst og luunt og godt.

Maanen og dens Moder.

Jdeen laant.

Hvorfor nu Maanen gaaer paa Himlen
I næsten drukken, halv sværmêrisk Svimlen,
Saa blank om Næb, saa rød i Kammen,
Saa blussende, som naar Madamen
I Kjøknet har holdt Rettergang,
Som Degnen efter Aftensang; —
Hvorfor den rødmer, bly og bange,
Og skjuler sig bag hver en Sky,
Naar den om Aftenen skal gange
Sin Bane over Land og By; —
Hvorfor den er saa sky, befippet —
Som Pudelhund, om Vintren klippet,
Som en Declamateur i Knibe —?
See — det kan De jo let begribe!
Ei glemmes, hvad i Ungdom næmmes:
Den nøgen er — fra Taa til Toppen,
Den eier jo ei Pjalt paa Kroppen,
Og det er derfor, at den skjæmmes. —

Engang i gamle, gamle Dage
Den traadte til sin Moer med Klage:
„Ak, Moer! det er saa koldt om Natten,
Har jeg ei Febren, har jeg havt 'en!
Før var jeg fed og rund og prægtig,
Nu er jeg tør og smal og smægtig,
En vindtør Skolemester liig;
Jeg fryser nu saa gyselig
Om mine Fimre! — Sy mig dog
En Kjole! — Du er snild og klog."

„Min Søn," sa'e Moderen, „ja gjerne:
Du er saa lille som en Stjerne,
Der gaaer ei meget Klæde til;
Kom hid, jeg strax dig maale vil!
See saa, — Vorherre dig bevare!
Gaa nu og skin, — kom saa igjen.
Lys kjønt for Verden hist, vor Ven,
At den kan Lygteskatten spare;
Hvo ret sin Næste tjene vilde,
End aldrig kommen er for silde!"

Saa gik da Maanen og tog til!
Men, da den atter kom tilbage,
Da skulde De kun hørt et Spil,
Hvor Damen hun tog paa at klage:

„Men, Herregud! hvad er dog dette,
Min Søn? Jeg alting maa opsprætte,
Og sye den hele Tingest om;
Den er dig altfor stram og snever.
Før var du tynd og fiin og vever,
Nu har du jo en Istervom,
Som sad du i Borgmesterdom! —
Driv af igjen!“ — Og Maanen gik
Med meget melancholske Blik.
Nu tog den af, og blev saa slank
Som Pog af Grammatik og Bank,
Som Almeensikkerhedens Gjæst,
Som en traineret Fuldblodshest,
Som Vesterkantens sultne Præst.

Da nu den atter kom tilbage,
Og stilled sig for Fruen frem,
Da kan De sagtens tænke Dem,
At hun blev bøs: „Har man seet Mage!“
Hun tordnede med Fynd og Klem,
„Vil du paa mine gamle Dage
Mig gjække saa? See kun, hvor siid
Som Humlesæk den Kjole hænger,
Den er jo næsten meget længer,
End Ariankes Slæb, og viid
Som Damers Ærmer nuomtid!

Vil du mig tage saa ved Næsen?
Du feiler stærkt, ifald du troer,
Jeg taaler længe dette Væsen;
Ei nogen Studios paa Jord
Behandler saa sin gamle Moer
Som du, med Frækhed og Fadaisen.
Mig holder du ei meer for Nar!
Rend nu omkring til Folks Spektakel
Saa nøgen, blot og blank og bar,
Som Gud har skabt dig, dumme Stakkel!"

Dybt Maanen sukkede; -- og rød
Den hæver nu af Havets Skjød
Sig ængstlig, som en Supplikant,
Som en Student med Niels Contant.
Det bedste Raad for Staklen var,
Ifald han tog en Ægtemage,
Da vilde han ei mere klage;
Thi flink og from og reen og klar
Hun kunde da i Læ af Skyen
Hans Kjortel skjære til og sye'en.

Men Stjernerne paa Nattehimlen
Ei kunne bøde paa hans Savn;
Hans Mage findes kun i Vrimlen,
Der straaler huldt i Kjøbenhavn.

Thi er min Bøn til alle Skjønne, —
Som elske Maanens Blik, hvis Bryst
Dens Straalebad har ydet Trøst,
Som mindes, at den ofte blid
Bag Skyen gik — til rette Tid, —
At de taknemligt den vil lønne.

Jeg vil mig regne høit til Ære
Postillon d'amour at være,
Besørge Brev, — hvis Nogen vilde —?—
O vee! De tie alle stille!
Men — jeg forsikkrer Dem, jeg venter
Med Fodpostmanden nok saa net
I mangen nydelig Billet
Min Bøn opfyldt med Renters Renter!

Alfens Brud.

1.

Glimrende Hækken bæved
I varme Sommerluft,
Om Pavillonen ſvæved
Den brune Mokkas Duft;

Herrer og Damer krandſed
Den ſiirlige Altan,
Smaapigerne de dandſed
Nede paa grønne Plan.

Der dandſed Alfhild liden,
Med gyldenblanke Haar;
Vinger gav hende Tiden,
Hun var kun fire Aar.

Som Hyacinthens Stengel
Saa smidig, rank og rund,
Med Smiil, som nys en Engel
Havde kysset hendes Mund.

De store Øine straalte
Med sær dybsindig Skik,
Knap Nogen længe taalte
Det tankerige Blik;

Som havde alt hun kunnet
See klart i Hjertets Nat,
Som havde hun udgrundet
Livsgaadens dunkle Skat!

Hun svæved om i Flokken
Liig Muusen, tyst og let,
Saa Vinden danned af Lokken
En Glorie, — et Net. —

Med Eet var hun forsvundet
Af den støiende Sværm,
Hun havde Veien fundet
Bag Bøgelundens Skjærm.

Gjennem de krumme Gange
Hun ilede did ned,
Hvor Aaen, som en Slange,
Slikked den grønne Bred.

Hvor Bøgen i Voven hængte
Sin Løvdusk, grøn og lys,
Som om den rigtig trængte
Til kjøligfriske Kys;

Hvor dybt sig Broen speiled,
Og Græsbænken stod,
Og Aakanden seiled,
Løsrevet fra sin Rod;

Der satte sig den Lille,
Og med sine Øine blaae
Hun tankefuld og stille
Ud over Vandet saae.

2.

Ei sad hun ene længe; —
Thi langs med krumme Kyst
En Svane saaes fremtrænge
Sit Alabasterbryst.

Til Pletten, hvor hun smiilte,
Den tyst og kjælen flød,
Og standsed der, og hviilte
Sit Hoved i hendes Ekjød.

De var saa gode Venner!
I Skovens stille Paulun
Med sine spæde Hænder
Hun strøg de skjære Duun.

Blidt løfted den sine Vinger,
De danned en Bærestol;
Ung Alfhild let sig svinger
Paa den levende Gondol;

Fra Breddens grønne Skraaning
Hun steeg paa Svanens Ryg,
Og sad som en lille Dronning
Saa stirlig og saa tryg. —

Mens Svanen Farten ſtilled
Under Broens høie Hal,
Stolt ſaae den paa ſit Billed
I det ſlebne Kryſtal;

Og Billedet — det fulgte
Med paa den vaade Sti, —
Det var ret, ſom det dulgte
Kun ſlet ſin Jalouſie.

Som Vagt i grønne Pandſer
Stod Sivets ranke Trop,
Med tuſind ſpidſe Landſer
Og Blomſterfane paa Top.

Fra Buſk og Træ paa Landet
Langs Aaen fjern og nær,
Fra Lilierne paa Vandet
Der myldred frem en Hær;

En Hær af Alfer hvide,
Guldgule, røde, blaae
Ud af hver Blomſt med blide
Dine paa hende ſaae.

Det var de vilde Ænder.
Og Rørdrummen i sit Skjul
De klapped i deres Hænder
Og slog paa Pauken huul;

Mens Irsken, Droslen og Gjøgen
Med Sidsken og Stæren til
De sad i Ellen og Bøgen,
Og gjorde klingende Spil.

Bagefter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun;
Men Alfhild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

3.

Hvor hængende Grene skjule
Bredden for Himlens Syn,
Sig aabner en hemmelig Hule
Ind under Bankens Bryn.

Derind ſig Svanen vendte
Med ſin koſtbare Fragt, —
Hun frygted ei, hun kjendte
Den underjordiſke Pragt.

Vedbend i vild Uorden
Smykked det runde Portal;
Langt ſkjød ſig under Jorden
Den dybe, klare Canal.

I Mulm end Væggene ſtode
Paa begge Sider tyſt
Med Huler, hvor Smaafolk boede, —
Snart blev der Larm og lyſt.

Som vimſe, vevre Rotter
De liſtefulde Smaa
Foer frem af deres Grotter,
Og ned paa Toget ſaae.

Liig Drueklaſer hang de
Paa Rødder, Steen og Mus,
Ud over Vandet ſvang de
Brogede Lys og Blus.

Langs Grotternes Gelænder
De stod i Tusindtal,
Og slog med bitte Hænder
Paa rungende Metal;

De blæste i blanke Tuber,
Og sang med klinger Røst,
Det lød gjennem dybe Gruber
Igjen fra Jordens Bryst.

Men efter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun,
Ung Alfhild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

4.

Snart hæved sig Hulens Bue,
Bredt Vandet sig udgjød
I Solens friske Lue
Guldguul og purpurrød.

En Sø, en Dal med Skove
Modtog dem i sit Skjød,
Ind paa den sølvblaae Vove
Saa sagteligt de flød;

Saa blidt, som Skuden lægger
Sig ind i Hjemmets Havn,
Som naar en Moder strækker
Mod Barnet ømt sin Favn. —

Paa Søens Sapphirflade
En Ø, smaragdgrøn, laae,
En Lind med brede Blade
Kneisede høit derpaa.

Paa Øens bløde Tillie
Ung Alfhild let sprang ned,
Hun stod der som en Lilie,
Plantet i grønne Bed.

Men Svanen var brat forsvundet, —
En deilig Dreng der stod,
Om dunkle Lok var vundet
Rubinens røde Blod;

Og det var Alfers Konning!
Med Rosen i sin Haand,
Han gav sin lille Dronning
Til Scepter en Lilievaand.

En Krands af Blomstergrene
Hun fik om Panden lagt,
Hvert Blad var mørkblaae Stene,
Bundne ved Guldets Pragt.

En Virak Sommervinden
Ud over Dalen bar,
Og Begge stod under Linden, —
Da klang en Jubel klar;

Thi rundt paa Dal og Høie
Fra Busk og Blomst og Sø
Sig Alfer monne bøie
Mod den lyksalige Ø.

I Aftensolens Forgylding
De flagred, svømmed og sprang,
Den unge Dronnings Hylding
Tolkede deres Sang. —

Han vinked, med Alvorsmine, —
Da svam fra Dens Strand
Hver smilende Undine
Over til Skovens Rand;

Han Rosen langsomt hæved, —
Og Luftens Alfer fløi
Fra Den bort, og væved
Et Net over Skov og Høi;

Som Lærker, naar de skrækkes,
Og susende bortflye,
Saa Nabomarken dækkes
Af Tusinder paany.

Den unge Konge ledte
Sin Dronning, spæd og fiin,
Did, hvor et Teppe sig bredte
Under Lindens Baldachin.

Paa Fløielsbolstre hvide
Han satte den unge Viv,
Og hviilte ved hendes Side
Med Armen om hendes Liv.

5.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
Da hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal;

Selv Blomsten ei kunde høre't,
Som turde ved Thronen staae,
Endskjøndt den spidsede Øret, —
Da talede han saa:

„Sex Gange i denne Sommer
Var du, min Dronning! her;
Den syvende Gang, du kommer,
Ak! det den sidste er!

Langt, langt jeg maa bortvandre
Fra dig, min søde Brud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjebnes Bud.

O, Dage, gjennembævede
Af Fredens milde Glands!
O, Dage, tæt indvævede
Af Glædens Perlekrands!

O, Livlighed og Latter!
O, Venlighed! o, Lyst!
Naar skal jeg aabne atter
For eders Sværm mit Bryst?

Vandrer jeg som i Fængsel
Til fjerne Land og Flod,
Skal Mindet dog vække Længsel
Og Længslen Haab og Mod.

Vi dandsed her i Engens
Qvægende Blomsterduft,
Til Fløitens Klang og Strængens
Sittrede Vand og Luft.

Til Æthren vi dig bare,
Og viste dig Stjernens Gang,
Og med den svævende Skare
Du daled igjen paa Vang.

Jeg Arm om Midien slog dig,
Og fløi over Søens Skjød;
Da raabte du, at jeg tog dig
Jo som et lille Brød!

Hver flagrende Libelle,
Hver broget Orm, som krøb,
Hver Blomst dig maatte fortælle
Sit Navn og Levnetsløb.

Vi overgivent søgte
I Kildens kjølige Bad; —
I Busken jeg dig søgte,
Hvor stille skjult du sad.

Hos Storken og hos Ørnen,
Hvor Vinden leger frit,
Hos Nattergalen i Tjørnen
Aflagde vi vor Visit.

Jeg reed paa Hjorten lette,
Du paa den hvide Hind,
Rask over Skovens Slette
Gik det jo som en Vind.

Vi hilste Daadyrflokken
Og Markens bitte Muus,
Haren, Ræven og Brokken
Udenfor deres Huus.

Vi lod os sagte glide
Dybt ned i Schachten steil,
Og saae vort Billed skride
Langs ad Krystallens Speil.

Gjennem den dunkle Gyde,
Hvor smaa Svartalfer boe,
Hørte vi Sølvet flyde,
Og saae Guldtræet groe;

Hvor kunstigt Alfer male
Rubin og Amethyst,
Som siden stolt tør prale
Paa skjønne Pigers Bryst. —

Naar trætte af Sommervarmen
Vi sad ved Kildens Væld,
Greb du mig under Armen,
Og bad: „Fortæl, fortæl!

„Hold nu, hvad du har lovet, —
„Fortæl mig noget, du!
„Saa jeg fryser om mit Hoved
„Af Angest og af Gru!“

Da lod din Aand jeg følge
Mig gjennem Livets Skræk,
Over den brusende Bølge
Fløi vor Tanke kjæk.

I Storm, ved Lynets Flammer
Paa vilde Klippekyst
Hørte du Dødens Jammer
I Skibbrudnes Røst.

Hvor Retterstedet stander
I Maanens matte Glands,
Saae du de blege Pander,
Og Hexes fæle Dands.

Paa Vindeltrapper og Gange
I skumle Borgruin
Jeg viste dig Gjenfærd lange
Vandre i hviden Liin.

Jeg skildred dig lede Snoge,
Som ruge i Klipperist,
Troldqvinderne, som koge
Den hemmelige Gift.

Og naar du saa blev bange,
Og Kinden blev lidt bleg,
Gjenlokkede Alfers Sange
Roserne, som bortveeg."

6.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
End hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal:

„Ak, nu jeg maa bortvandre
Fra dig, min Dronning prud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjebnes Bud.

Skjøndt Mindet vil smelte sammen
I Tidens graadige Flugt,
Skal dog vor Leeg og Gammen
Bære dig liflig Frugt.

En Rigdom dig nu tilhører,
Dens Værd ei aner du,
Sig i dit Indre rører
En umaalt Verden nu.

Først Alt vil ganske svinde; —
Men som det skjulte Frø
Vil det i Hjertet inde
Gjemmes, og aldrig døe.

Lidt efter lidt skal stige,
Dig ubevidst, af din Aand,
Hvad her i Alfers Rige
Blev nedlagt af min Haand.

En Vielse jeg give
Dig vil, at Alfens Viv
En Digterinde maa blive, —
Det skjønne Digt — dit Liv!

Som Solens Blink udklække
Blomster i broget Rad,
Skal dine Smiil opvække
Hjerter til sværmersk Qvad.

Thi Sangeren, vil man sige,
Velsigner høit sit Hverv,
Naar han en deilig Pige
Tør offre Sangens Skjerv.

Og fra mit Land, det fjerne,
Du skal af Alfer smaa
Om din Skjønhed at værne
En kraftig Livvagt faae:

Sundhed, den stærke Terne,
Og Ynde, med Rosenqvist,
Skal følge dig, min Stjerne!
Og — Skjelmeri tilsidst.

Den Første skal farve mørke
De gyldne Haar, og smukt
Dig strømme sin varme Styrke
I Blodets Purpurflugt.

Den Anden skal Foden føre
Og bøie rund din Arm,
Og tugtigt dig omsløre
Din Hofte og din Barm.

Den Tredie i en fornøiet
Men ubevogtet Stund
Skue dig dybt i Øiet
Og kysse dig paa din Mund!“

7.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal, —
End hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal.

„Een Pligt jeg dig paalægger,
Een Bøn jeg beder kun,
Før jeg dig Haanden rækker
I Afskeds bittre Stund:

En mægtig Gnist der flammer
I hvert et jordisk Bryst;
Skjøndt den fra Himlen stammer,
Avler den Sorg, som Lyst.

Den er det, som forbinder,
Og som adskiller brat,
Den er det, som forblinder
Og Dagen gjør til Nat.

Ved den af Slummer jages
Saa mangen evig Sorg,
Naar bedst man troer, der tages
Et Paradis paa Borg.

Du kjender ei dens Vælde!
Ak, kun en stakket Stund
Formaaer i Støv at fælde
Dig Fredens hellige Lund.

Nei! elske maa du ikke!
Fatter du vel det Ord?
Vel ane dine Blikke
En Hemmelighed stor?

Til evig Qval og Smerte
Blev, Alfhild! jeg fordømt,
Hvis een Gang blot dit Hjerte
Om Kjærlighed fik drømt.

En Mand af Støvets Caſte,
Med Kjole og Friſur,
Sig ſkulde fræk formaſte
Mod din Æther-Natur?

Jeg ſkulde ſee dit Øies
Violblaae, dybe Glands
Forene ſig og føies
Saligt til Eet med hans?

Jeg ſkulde ſee, han førte
Dig ſom ſin Eiendom,
Hvor Ingen Sukket hørte,
Og ingen Hjælper kom?

Jeg ſkulde ſindig taale,
At han med ublue Blik
Begjærligt ſkulde maale
Hver Yndighed, du fik?

Nei! Gniſten maa ei tænde
Hos dig ſin falſke Pragt!
Ak, nei! du maa ei kjende
Dens frygtelige Magt!

Jeg evigt den vil slukke,
Mens reent er end dit Bryst,
Og aldrig skal du sukke
I Elskovs Qval og Lyst.

Jeg rækker dig Glemsels Honning, —
Tøm ud den søde Drik!
Og giv mig, Alfhild! min Dronning!
Dit sidste, venlige Blik!"

En Valmueblomst han plukked,
Den stod ved Thronens Rand;
Dens Bæger han oplukked,
Da fyldtes det paastand

Med Jispolens Kulde,
Med Glemsels Slummerviin;
Han holdt det for den Hulde
Til Læbernes Carmin.

Hun saae paa ham, hun sukked,
Hun tømte det til Bund,
Og da hun havde drukket,
Sank hun i dyben Blund.

Der blev ſom Døden ſtille,
Svundet var Alfers Dal,
Kun Vandet hørtes trille
Og fjernt en Nattergal.

8.

Aftenen alt udbredte
Sit hemmelige Flor,
Moderen ængſtlig ledte
Efter ſit lille Noer;

Da fandt hun endelig Pigen
Sødt ſlumrende paa Jord;
Med tuſind Dine, nyfigen
Stod rundt en Blomſterflor.

Og vaagen Alfhild fandt ſig
I Græs ved krumme Aa,
Om hendes Lokker vandt ſig
En Krands Violer blaae.

— Hun voxed, riig paa Ynde,
Som Alfen havde sagt,
Tidligt sig lod forkynde
Aandeverdenens Magt.

Sig hendes Sødhed væved
I mangen Tankes Gang,
Saligt Sangeren bæved,
Naar han om Alfhild sang.

Hun blev, som hendes Moder,
Baade kløgtig og from,
Men — under Barmens Kloder
Slet ingen Varme kom.

Vel Beilere kom der mange,
Men iiskolde Blik
For deres Sukke lange
Var al den Trøst, de fik.

Ei mægted Støvets Sønner,
I Kjole og Frisur,
At bøie med Elskovsbønner
Den ætheriske Natur.

Men trods det kolde Hjerte
Havde hun freidigt Mod, —
Kuns dem det voldte Smerte,
Som laae for hendes Fod.

De to Cousiner.

1.

Ei langt fra Hovedstadens Muur
Ved Landeveien, inde
Hvor Graner om en stille Plads
En Tornekrone vinde;

Der mødes Vogne, Mænd til Hest,
Indsvøbt i Kapper lange;
Knap dæmrer Lys i Østen svagt,
End slumre Lærkens Sange.

Der er saa ængsteligt, saa tyst,
Med Graat er Himlen tjeldet;
Nysgjerrigt taus, som hviskende,
Staaer Gran mod Granen hældet.

De stige ned af Hest og Vogn
Med alvorsfulde Miner;
De hilse koldt, — og tre og tre
Hver til sin Kant hentriner.

De tale sagte, — give Vink, —
Paa Sletten Skridt de maaler,
Paa udbredt Kappe knæle de,
Og lade to Pistoler.

Og Tvende træde særskilt frem,
De Andre bort sig fjerne; —
Veemodig skuer ned til dem
En mat og eenlig Stjerne.

Den Ene er en kraftig Mand
Med graanet Haar om Panden;
Som Pilen smækker, hvid og rød,
Blondhaaret er den Anden.

Den Ene i den grønne Frak
Kun Mod og Fasthed værne;
Den Andens Hjerte dækkes af
Den blanke Ordensstjerne.

Den Ene med et roligt Blik
Og fast i Fod og Haanden;
Den Anden, vild af Diekast,
Og myg, som Aspevaanden.

Den Ene med en hellig Sags
Fortrøstning i sit Hjerte;
Den Anden, som der pined ham
Et Helved, fuldt af Smerte.

Den Ældre gjorde Tegn til Fred, —
Med Alvor, strengt han fordred;
Den Unge med et haanligt Smiil
Til Blod og Dom beordred.

Der faldt to Skud; — men til sin Vogn
Blev kun eet Legem baaret;
Den brede, dunkle Blodstrøm skjød
Med Magt igjennem Saaret.

En Ungersvend paa Græsset laae,
Med blonde Lok om Tinden;
Da Østens Rose blomstred frem,
Saa falmed hans paa Kinden.

Da Morgenluften sendte frisk
Sit første Puft i Lunden,
Saa listed sig det sidste Suk
Ham bævende fra Munden.

2.

Saa døsig, lummer og saa tyst
Er Sommermiddagsstunden,
Kun Gjøgens fjerne, svage Kluk
Høres fra Hasselunden.

I Jægerhusets Lindegang
Udenfor Haugestuen
Der sidde To, hver paa sin Bænk
I Skyggen, under Buen.

Den Ældre syer det grove Liin,
Bleg er hun som Jasminen,
Men som Provenceroſen rød
Og fyldig er Cousinen.

Hun glimrer liig en Sommerdag,
Og med de hvide Hænder
Heel tankeløst i Schillings Bog
Hun Blad paa Blad omvender.

Den grønne, bløde Silke sødt
Røber de runde Former,
Og Barmens høie Bølgeslag,
Hvor det i Dybet stormer.

Og der er ikke talt eet Ord,
Lydt høres Bien surre,
Og i Cousinens Silkeskjød
Den hvide Killing snurre.

Men der blev dog en Tale ført
Saa fuld af Ild og Smerte;
Men den til Ordet at betroe
Af intet Sprog de lærte.

Den blege Kone sender tidt,
Over sit Sytøi bøiet,
Cousinen en veemodig Strøm
Af Ængstelse fra Diet.

Og fra Cousinens Øine blaae
Lynhurtigt faaer hun Svaret;
Men bag det listigt skjønne Blik
En Rædsel laae bevaret.

Et Posthorns indholdsfulde Klang
Høit skingrer hist ved Kroen,
Og hurtigt høres Hestens Trav
Med Bulder over Broen.

Et Brev Hver holder i sin-Haand,
Og Hænderne — de sittre;
Begjærligt suge Øinene,
Men Smilene er bittre.

De folde Hver sit læste Blad,
Og Blikket mødes atter,
Og uden Ord med Gysen de
Hinandens Tanke fatter.

Den hvide Rose blussed høit
Som Foraarsmorgenrøden;
Den Røde sad, som paa en Grav
Et Billede af Døden.

Den Første hvisked: „Tak, o Gud!
At du mit Alt har skaanet!“
Den Anden taug, stod op, men sank
Blandt Roserne hendaanet.

3.

Han kom til Hjemmet, mat og mørk,
Med Sved og Støv i Haaret;
Han bar en Smerte i sit Bryst,
Men, ak! man saae ei Saaret.

Med intet Ord, ved intet Blik
Lod sig hans Ro forandres;
Han vilde bære stærk sin Vægt,
Sin egen — og de Andres.

Sin fromme Hustru stirred mildt
Han i det klare Øie;
Ydmyget, sønderknuust han saae
Den unge Blomst sig bøie.

„Kom, læg dit unge Hoved her,
Kom, græd i mine Arme!
Her ved mit Bryst din kolde Kind
Jeg gjerne vil opvarme!“

Hun segned paa Divanen hen,
Hun taug, men Diet flammed,
Med runde Arm omkring hans Hals
Et Navn hun sagte stammed.

Da løste Graad den stumme Qval,
Og Smerten strømmed over,
Ned paa de hvide Skuldre flød
De gule Haarets Bover.

Det matte Dielaag sank i,
Den blege Mund stod aaben,
Men, stærk ved Smerten, trængte sig
Fra Diet Perledraaben.

Med Arm om hendes smækkre Liv,
Med Haand bag hendes Hoved,
Med Munden tæt ved hendes Mund
Han sin Beretning voved.

„Du stakkels Barn! — hans Svar var kort, —
Hans Ord var koldt, — han spotted
Et Navn, ham før saa dyrebart, —
Han ved min Qval sig gotted.

Jeg tigged ydmyg, paa mit Knæ,
Men lukt var Hjertets Veie,
Da voved jeg at friste det,
Som ei er heelt mit Eie.

Jeg vilde skaant, — jeg maatte ei,
Han tvang med Haan og Kulde;
Hans sidste Tilsagn fik, desværr',
Mit Svar igjen tilfulde.

Jeg opgjort har hans Regnebræt,
Jeg hævnet har din Ære, —
Du faaer en blodig Seierskrands
For den, du ei tør bære."

Cousinen taug, og bleg som Liig
Hun vakled ud af Stuen;
Men ængstlig, øm, hvorhen hun gaaer,
Bevogter hende Fruen.

4.

Den hede Sol er dalet ned
Bag fjerne, dunkle Skove,
Nu Hjorten ligger i sit Skjul,
De dybe Enge sove.

Ved Skovens Rand en Hytte staaer
Ei langt fra Tørvegraven,
Med matte Løv sig krummer der
Et Hyldetræ i Haven.

Cousinen staaer ved lave Dør
Og lytter til, hvor inde
I Kamret tysser paa et Barn
Den gamle Stoddergvinde.

„Ti stille, Barn! græd ikke meer,
Luk Øiet til, du Lille!
Din Fader kommer snart herhid,
Han al vor Sorg vil stille.

Vær rolig, Barn! du søde Barn!
Snart vil du lee og smile;
Din Moder kommer snart herhid,
Og luller dig til Hvile!“

Ad aabne Dør hun traadte ind,
Og sig i Stuen stilled,
Som, stolt med en Medeas Blik,
Et herligt Marmorbilled.

Thi Hævnen staaer med grusomt Træk
Paa Mund og Pande malet; —
Hun knuger Drengen tæt i Favn,
Og svøber ham i Shawlet.

Saa styrter hun af Hytten ud
Igjennem Mosens Taager; —
Men — om den stakkels Piges Fjed
En venlig Engel vaager.

Der staaer en Brønd paa Heden, langt
Fra By og Huus og Hytte;
Og fire-runkne Vidietræer
Som Vagter den beskytte.

Der er saa øde fjern og nær,
Ei Fuglens Qvidder-lyder,
Kun Tudsen døsig kryber frem
Blandt Tidsler og Skarntyder.

Her vandrer Qvien ei til Vands,
Og Egnens Malkepiger
Med Bøtte, Stol og Malkekrands
Den skumle Plet undviger.

I Middagsheden giftig Dunst
Forvirrer Vid og Sandser;
Ved Midnat Ellekonen vildt
I Mosetaagen dandser.

Cousinen styrer did sin Fod,
Hun over Heden springer,
Saa Haaret, liig et gyldent Fløi,
Bagefter hende svinger.

Men aandeløs ved Brøndens Rand
Hun standser brat sin Ilen; —
Thi Ellekonen, rank og hvid,
Hun svæve seer ved Pilen.

Hun løfter Barnet over Brønd,
Mens Øiet ræd hun vender; —
Da føler hun sin hede Arm
Berørt af klamme Hænder.

Med Skrig hun slap; — men intet Pladsk
Fra dybe Kjedel hørtes,
Det var, som om den Lille af
En venlig Arm bortførtes.

Ud over Sletten Pigen foer,
Og svandt i Taageregnen;
Og Vanvid hende Vinger gav, —
Hun saaes ei meer i Egnen.

Men seent et Rygte mumled om
Et Brev, hun skulde skrevet,
At fjernt i fremmed Land hun var
En fornem Frue blevet.

6.

I Jægerhuſet gaaer en Dreng,
Og leger med ſin Bue,
Ei Jægermeſtren ligner han,
Og ei den fromme Frue.

Thi han er blond, og han er vild,
Men kløgtig, fuld af Løier;
Kun Fruens milde Moderblik
Hans ſtærke Villie bøier.

Og fra ſin bedſte Leeg han tidt
Sig ind til hende ſniger;
Der ſidder han, mens Diet ei
Fra hendes Aaſyn viger.

Han fritter da om tuſind Ting;
Om Folk i Bondebyen,
Om Stjernen, Maanen, Heſt og Lam,
Om Blomſten og om Skyen.

Og ſpørger han: „hvor er min Faer?“
Hun peger mod det Høie.
Og ſpørger han: „min Moder da?“
Saa tørrer hun ſit Øie.

„Men sig, hvor fik du mig da fra?
Nu, Fostermoder! svar mig!
Og lyv nu ei, gjør mig ei vred,
Imens endnu du har mig!“

Med selsomt Smiil hun gier ham Svar:
„Paa Heden hist jeg tog dig;
Af Ellekonens dybe Brønd
En Aftenstund jeg drog dig.“

Ringens Indskrift.

1.

Hvo rider gjennem Skoven der
I Purpurskjørt, med hvide Fjer?
Den gule Fletning bøier lind
Sig ned mod liliehvide Kind;
Paa Armen har hun Falken graa
Med Bjelder og med Hætte paa;
Sin melkehvide Ganger kjæk
Hun styrer gjennem Busk og Hæk;
Med Diet roligt, Munden streng,
Hun speider over Skovens Eng,
Mens Tanken flygtigt sværmer om
Til Tidens Tegn, som gik og kom.
Det er den danske Dronning god,
Hr. Volmers kongelige Blod;
En Stjerne klar for Nor og Dan,
For Sverrigs ædle Klippeland.

Bagefter følger, Fod for Fod,
En Flok med Støi og lystigt Mod,
En Sværm, udklækket, lokket hid
Ved Kongesolens Straale blid,
Med broget Dragt og pragtfuldt Navn,
Med Leeg og Tant og lidet Gavn.

Iblandt den store Skare smukt,
Som i det dunkle Løv en Frugt,
Der straaler høit en Dame fiin
I grønne Fløil og sneehvidt Liin.
Kun sexten Aar! — Granaten har,
Fuldmoden, ei saa rødt et Ar,
Som hendes friske Mund; med Kraft,
Liig Druen, fuld af Ungdoms Saft,
Stolt svulmer Hofte, Skulder, Been.
Fra Diets sorte Ædelsteen
Der gaaer et Lyn til hver en Kant,
Hvor det et Maal for Skuddet fandt;
Og hendes Lød er klar, men bruun,
Paa Overlæben spirer Duun,
Liig spæde Laad, der værner om
Mosrosens Purpurhelligdom.
Hun har en Bue, som til Strid
En Skjoldmø fra en svunden Tid.
En lille, let og fiffig Hat
Er paa det ædle Hoved sat,

Derunder fører Lokken Leeg
Saa fort og blank; som Bjergets Beeg.
Den fulde Barm er altfor blot, —
Det er den skjønne Kirstin Thott!

Dandronning vinker med sin Haand,
Hun løser Falkens Klo af Baand,
Hun holder stil, og rækker den
Fra Gang'ren til sin liden Svend:
„Lad bede Dyr, hvo kan og vil,
Jeg har nu ingen Hu dertil!
Byd Jomfru Kirstin til mig gaae,
Hun følge mig til Huse maa!"

Den Gangerpilt bar hende Bud;
Hun axled da sit grønne Skrud,
Og over Græs og Blomstertop
Hun foer i susende Galop,
Med Smiil om Mund, med Ild paa Kind,
Med dristigt Mod og lystigt Sind;
I Skjørtet Luftens Vinger slaae, —
Og hvo det vøved, henrykt saae
En Fod saa spæd, en Læg saa fast
Som meislet ud af Alabast.

Ved Fru Margrethes Venstre snart
Hun standsed rask sin Gangers Fart;

Den snyfed, bøied Halsen krum,
Og stænked paa sin Bringe Skum.
I Bøges Skygger taus de reed,
Mens Middagssolen brændte heed.
Ung Kirstin sad saa sorgløs, glad,
Og tænkte, selv hun veed knap, hvad?
De sexten Aar eet Foraar var,
Og hendes Himmel reen og klar,
Men Dronningen sin Taushed brød,
Og strax en Sky paa Himlen skjød.

„Jeg tænker paa, du unge Skud!
Hvor rank du voxet er og prud;
Jeg tænker paa, du unge Blod,
Hvor du er tidligt blevet moed;
Jeg tænker paa, din Sommertid
Skal vorde vel som Vaaren blid.
En Fæstmand har jeg dig udsøgt
Med Adel, Rigdom og med Kløgt; —
Mit Riges gode Mand, Jep Muus,
Skal føre dig som Brud til Huus!“

Hun blegned ei; men Vredens Glød
Paa Hals og Kinder Purpur gjød:
„For Gud! Fru Dronning, tving mig ei,
At vandre paa saa uret Vei!

I vilde volde mig den Skam
At slaae mit Blik med Blu paa ham,
Som jeg har Haand og Tro tilsagt
Af Hjertens Villie, ei ved Magt?
Jeg har en Fæstmand, veed I vel,
Meer dyr og kjær end Liv og Sjæl;
Han er saa stolt, saa bold en Mand,
Forraade ham jeg aldrig kan!"

Fra Dronningen et Diekast,
Vel sindigt, men saa koldt og hvast,
Udslukked hendes Tale brat,
Som Faklens Blus en regnfuld Nat.
Med Ro begyndte hun sit Svar,
Men hendes Sind som Havet var,
Der, let i fine Kruser lagt,
Først mumler venligt om sin Magt,
Men snart, af Stormen hulet ud,
Fremtordner barsk sin Vældes Bud.
„Den Fæstmand skal du aldrig faae!
Et lige Spænd i Aag bør gaae.
Du blusser end i grønne Vaar,
Mens Sneen plettet har hans Haar.
At hæve den ulige Pagt,
Det er min Villie og min Agt!
Du pukker paa dit Adelsblod?
Jep Muus er Ridder, gjæv og god;

Han har alt i min Faders Vold
Faa't Gods og Guld og Hjelm og Skjold.
Jeg veed det nok, at Ulv og Ørn
Kun parres vil med Galt og Bjørn,
At Mormand kun sit Hoveds Glands
Omvinde vil med Rosenkrands;
De trodse mig, min Kongestav,
Og Magten, som mig Himlen gav.
Men Magten vorde skal et Baand,
Og Sceptret Riis og Straffevaand.
Man binder ei den stærke Bjørn
Med Silketraad og Uldengjørn;
Man lokker ingen Ulv i Huus
Som til en Fælde liden Muus;
Snart faaer man kun ved rette Træk
Med Lempe Æg i Humlesæk;
Og snart, hvad ei sig bøier smukt,
Maa knækkes ved en mægtig Tugt!
Saa vil og jeg den store Tot
Udspinde snart saa fiint og smaat,
Det Abild vil jeg skudde kjæk,
Og stemme for den vilde Bæk,
Og Bægret knuser jeg engang,
Saa staaer jeg fast i Dannevang!
Du skal! — i disse tvende Ord
Er større Trolddom, end du troer,

Naar de fra disse Læber kom,
Der lukke Magtens Helligdom!
Og hvis din Kløgt ei skuer klart,
Hvordan er Hjertet da forvart?
Har du forglemt, hvor sødt og ømt
Du har i disse Arme drømt?
Jeg fik dig som et lidet Noer,
Og paa mit Knæ du voxte stor.
Din Barndoms Fristed var min Favn,
Og paa mit Bæger staaer dit Navn
Iblandt de Navne, som især
Jeg troede meest min Naade værd.
Du skal hos mig, og i mit Buur,
Trods din ulydige Natur,
Hiin Beiler see for sidste Gang
Og klynke ham hans Afskedssang;
Og ei et Ord, en Lyd, et Blik,
Du ei af mig indprentet fik,
Forraade maa den frække Trods,
Hvormed du her har talt til Os!
Du skal!" Og vred hun Hesten gav
Et Rap, saa snart i strakte Trav
Hun naaede hurtigt til sin Borg
Med Kirstin Thott og hendes Sorg.

2.

Hvo var han vel? — En Mand han var,
Saa stolt som nogen Stamme bar,
I Raadet sindig, gjæv og snild,
I Kampen stærk, som Lynets Ild;
I Fredens snilde Vaabenleeg
I Siirlighed han Ingen veeg;
Han svang saa let sit tunge Spær,
Som Vinden spiller med en Fjer;
Hver Sømand veeg ham Skib og Roer,
Hver Fisker Net og Angelsnoer;
Med Sælen svømmed han omkap,
Og rendte op den Hare rap,
Og Jægren svoer ved Hund og Horn,
At Skoven aldrig saae tilforn
En bedre Skytte, som til Jagt
Har Pilen over Buen lagt;
Han tæmmed Hingsten med sin Haand
Som lidet Barn med Ledebaand;
Og sad han saa blandt Mænd ved Drik,
Han tørstig ei af Lauget gik;
Med mægtig Røst til Harpens Klang
Om Oldtids Kjæmpeslægt han sang.
Og har du seet en vældig Eeg,
Hvis Top saa frank mod Himlen steeg,

Hvor hvert et Blad var sundt og ungt,
Men Vedet fast og marmortungt,
Og rolig dog i al sin Prunk, —
Da har du seet Hr. Holger Munk.

Men mellem Hovmænds Glimmertant
En saadan Stjernes Lys forsvandt.
Hvad agter vel en pyntet Trop,
Ved Naadens Solglimt klækket op,
En Mand, der skatter deres Kunst
Som Bjeldeklang og Taagedunst?
I denne Tryllekreds med Mod
Han trodsig som en Fremmed stod;
Hans Øie skued skarpt og klart,
Hans Skole var af anden Art.
Med Staal i Haand, paa høien Stavn
Han lærte Fiendens Mund sit Navn,
Og Sværdets Hvinen, Pilens Klang
Hans Øre var som Lærkesang;
Trods Tørst og Hunger, Nød og Trang
Ei standset blev hans Skolegang.
Han offred den de yngste Aar, —
Hans Kind blev bruun, og blegt hans Haar;
Da satte han sit Spyd i Ro,
I Fredens Ly han vilde boe.
Den Sum, han for sin Fremtid gav,
Han vilde trække Renten af.

Han havde nu sin Arne bygt,
Og vilde den med Blomsten smykt,
Hvis Duft og Farve ei forgaaer,
Som spirer Sommer, Vinter, Vaar!

3.

Han traadte stolt i Hallen ind.
Der stod hun, rank; med blegen Kind.
Den bløde Arm paa Armen laae,
Mens Øiet fast mod Jorden saae,
Og ei et Blik hun voved bly
At sende gjennem Taarens Sky.
Men Dronningen, med roligt Smiil,
Lod sine Blik, i selsom Jil,
Gaae snart til ham, til hende snart,
En Skipper paa en hurtig Fart!
Hun vinked taus, og han fremstod
Med aabent Blik, med kraftfuld Fod;
Hans Bryn var rynket, Panden varm,
Paa Sværdet støtted han sin Arm.
Han vidste grant, at Høiheds Gunst
Er som en let bevæget Dunst,

Vel stundom stærk til Frugtens Drift,
Men tidt en fiin og listig Gift,
Der svider af den Blomstertop,
Som i dens Skjød er spiret op.
Selv nu han aned intet Godt,
Bestikket hid til Kongeslot.

Men Dronningen et andet Vink
Udsendte ved sit Øies Blink,
Saa Pigen sittrede derved
Fra Issen og til Foden ned,
Men hæved ei sit Øielaag, —
Et Smiil kun Læben bittert drog.
Hun talte; men fra hendes Bryst
En anden, kun ei hendes Røst,
Fremgik, som fra en Grubes Gang
En Bjergmands sørgelige Sang.
Hun talte; men det var med Nød,
At Ordet sig en Bane brød,
Det var, som indenfra en Haand
Holdt Talens Række ved et Baand.
Hun talte; men hvad der blev sagt,
Var som en Vise, underlagt
En dyb, alvorlig Melodie, —
Saa sær Forvirring var deri.
Hun stod og rørte ei et Lem,
Kun Munden aabned hun paa Klem.

Og lod sin Tale liste frem:
„Hr. Ridder!“ — ak, ved dette Ord
En Gysen ham i Barmen foer,
Alt blev ham klart, just ham især,
Hvem før hun kaldte Hjertenskjær.
„Hr. Ridder! I er vel saa snild,
At give Eders Minde til,
Hvad mig min Fostermoder har
Bevisst, min Fremtids Lykke var?
I give mig min Ring, I bær,
Igjen jeg rækker Eders her.
Beraadt med Frænder og med Gud,
Jeg vorde skal Jep Muuses Brud,
Og paa den Ring, af mig han faaer,
Mit Hjertes Mening udtrykt staaer.
Hr. Ridder! skilles vi saa ad
Med Fred i Sind og uden Had?“
Hun taug; men med eet Øiekast
Fortolked hun sit Ord i Hast,
Som Lyn, useet af ham, kun eet;
Men havde han dets Rigdom seet,
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; —
Ak! i dets blanke Taaredaab
Laae alle Elskovshimles Haab!
Var ei af Harm hans Sind beruust,
Hans Hjerte var ei blevet knuust;

Ham var hvert Ord, skjøndt simpelt, klart,
Kun Draaber Gift, tilsammenspart
Og rakt ham, som en Sygedrik,
Thi ak, han saae ei hendes Blik!
Og Ringen, som hun meldte om,
Den Ring ham ei af Minde kom,
De Elskovsord, der skulde staae,
Med bitter Haan han tænkte paa.
Han Orlov tog, og drog med Sorg
Alene til sin Fædreborg.

4.

Hun fik Jep Muus. — Saa koldt og stivt
Paa gult Papir, med snørklet Skrift
I gamle Slægtebog det staaer
Blandt Navne fra henrundne Aar.
Den tørre Grandsker seer derpaa,
Men koldt hans Blik derover gaae,
Han aner ei den Kummer stor,
Som gjemmes bag de simple Ord,
Den dybe, bittre Hjerteqval, —
Han agter kun paa Navn og Tal.

Forlængst hun er i Graven gjemt,
Og hendes Navn og Sorg forglemt! —
Jep Muus, han var en spinkel Mand,
Han kunde gaae, som Andre kan,
Med lige Been og Ryggen ret,
Paa Hesten sad han rank og net;
Men traad i Kongehal han ind,
Saa speiled sig hans Trællesind,
Hvor han saa gik og sad og stod,
I Hoved, Ryg og Knæ og Fod.
Hans Vams var blaa og fløielsblød,
Hans Brog var guul, hans Hose rød,
Og Farven af hans Kappe kort
Var Hælvten hvid og Hælvten sort,
Og paa de grønne Snabelskoe
Der ringled Sølverbjelder to.
Saaledes udstafferet smukt
Med kroget Knæ og Ryg i Bugt
Han seiled ind foruden Støi,
Saa Qvast og Baand som Vimpler fløi.
Det store S han ligned grant,
Som Munkens Skrivekunst opfandt,
Smukt malet, siret rundtomkring
Med røde, blaae og gyldne Sving.
Skjøndt han i Kjolen var en Gjæk,
Var Aanden kløgtig, fiin og kjæk;

Og var hans Arm ei stærk og vild,
Det bøded, han var myg og snild;
Han krøb, hvor Andre opreist gik,
Og rammed Maalet paa en Prik. —
Saa stod han for sin ædle Brud,
Trolovet ham ved Magtens Bud,
Og kiged op med Øine smaa
Til Himlen, som i hendes laae;
Og skjøndt han saae den taagedækt,
Stod han og logred dog saa frækt,
Ret som en lille, vever Hund
Med kjælent Smiil om spidse Mund.
Da rakte hun den Fæstemand
En gylden Ring med breden Rand,
Hvor stukket, som et Tryllesprog,
En Krands af Ord sig sirligt drog;
Og mens hun hytted den med hans,
Sært tindred hendes Øies Glands.
Hun hvisked: „læs!“ og ivrig han,
Omdreiende den gyldne Rand,
Fik stavet sig til hvert et Ord.
En Skjælven om hans Læbe foer,
Saa bittert smiled han derved,
Som i et Galdebær han beed;
Han blev lidt rød, saa atter bleeg,
Og hendes hvasse Blik undveeg;

Han saae paa Ringens gyldne Baand,
Han veied den i hule Haand,
Og, skjøndt den brændte ham som Glød,
Han roligt den paa Fingren skjød.
Men dette tunge Troskabspant,
Den Stump af Lænken, som dem bandt,
Som slutter i sit ene Led
Den frygtelige Evighed,
Slet Ingen saae, — kun han og hun,
Og som forseglet var hans Mund! —
Hun fik Jep Muus, og stolt og glad
Han hos sin skjønne Frue sad.
Det var i Fru Margrethes Huus,
Man drak det rige Bryllupskruus;
I Kongens Gaard de begge To
Fik Hæderskost og Æresbo.
Saa blev det Vinter, det blev Vaar,
Alt Bøgen stod med guulnet Haar,
Da sprang der Blomst af Stammen alt,
Men visen den til Jorden faldt.
Jep Muus han græd; men Fru Kirstin
Kun sørged med det hvide Liin.
Med stadigt Løb endnu engang
Sig Aarets Hjul om Axen svang,
Da var paa Stammen Frugt igjen,
Men Mulden gjemte ogsaa den.

Jep Muus sig græmmede, som før, —
Al hendes Sorg var Snip og Slør.
Thi hendes Sind blev koldt og stivt,
Hun hadede som Pest og Gift
Den væmmelige, tvungne Pagt;
Hun saae paa ham med dyb Foragt,
Og takked Gud, at hendes Blod,
Med Livet, og hans Navn forlod.
I Samqvem saaes hun glad og loe,
Men ene var hun aldrig fro.
Med Dronningen paa Jagt hun drog
Og fulgte hendes Reisetog,
Og Hestens Spring til Hornets Klang
Var hende Dands og munter Sang.
Men sad hun i en eenlig Vraa,
Tungsindig hun mod Jorden saae,
Mens Tenen standsed, Taarer flød
Som Perler ned i hendes Skjød.
Hun var forladt! — forladt af ham,
Som hendes første Suk fornam,
Da varm, med mandigt Alvorsord
Han vakte hendes Sjæl til Flor,
Der end i Vaarens Blomsterskjød
Sin ubevidste Slummer nød,
Saa den fik Blomst og Frugt og Blad
I Livets Sommerstraalebad;

Miskjendt af ham, hvis stærke Aand
Holdt hendes fast ved tusind Baand,
Ved hvem den steget var fra Jord
Did op, hvor Lys og Frihed boer,
Som Vedbend hæver sig mod Sky
Ved Egens Kraft i Egens Ly.

5.

Hvis du vil flye fra Verdens Tant,
Hvor Træthed kun dit Hjerte fandt,
Hvor Hverdagssladdrens matte Fisk
Blev daglig dækket dig paa Disk,
Hvor Mistro lurer paa dit Fjed,
Og Nar kun troer paa Trofasthed;
Hvis du vil skye den vamle Færd,
Saa fjæl dig dybt bag Skov og Træer,
Gjør Egen, Bøgen til din Ven,
Elsk Blomsten, der omdufter den;
En mosgroet Steen, den grønne Eng
Dig vorde Bænk og Hvileseng;
En lille Fugl paa løvfuld Green,
En mørkblaa Sø, et Straa, en Steen,

Den lette Hind, som paa dig seer
Med milde Blik, et Blad, en Fjer,
Som seiler ned ad klare Bæk,
De røde Bær paa Hybenhæk,
Den fjerne Klokkes Aftensang,
Et Valdhorns længselsfulde Klang, —
Men fremfor Alt, den dybe Fred,
Den trygge Aftenrolighed
Vil styrke, læge balsamsødt
Hvert Saar, som Livets Dolk har stødt.
Der tør din Tanke sværme frit,
Og glemme Alt, hvad du har lidt;
Det smaaligt Usle svinder snart,
Det store Omrids bliver klart,
Forsonet glemmes din Foragt,
Og luttret straaler Livets Pragt!

Paa Flugt fra Minder, Hof og By
Han søgte fjernt et venligt Ly.
Der var en vældig, dunkel Skov; —
En Vandrer havde vel behov
Paa travle Fod en Dag at gaae,
Hvis han dens Midte vilde naae.
I Skovens Hjerte laae en Sø,
En Damvei førte til en Ø,
Og paa dens grønne Underlag
Med røden Muur og Kobbertag

De Munkers Stammeborg sit Spiir
Stak høit i Luftens blaae Sapphir.
Langs Søens Rand der løb en Sti
For Vandreren, som gik forbi.
Rundt om var grønt. En mægtig Hær
Af gamle Stammer, hver især
Med tusindaarig Bul og Rod
I Krands om Søens Flade stod,
Et Piilskud knap det skarpe Blik
Igjennem tætte Vrimmel gik,
Hvor Hjorten kneiste, Haren ræd
I Krattet smutted snelt afsted;
Hvor Droslen slog i Vaaren blid,
Og høit i skumle Vintertid
Den hæse Ravn i Flugten skreeg,
Naar over nøgne Top den steeg.
Her saae den aarle Sommerstund,
Mens Finken laae i søde Blund,
Ham vandre med sin stærke Hund,
Og standse tankefuld i Lund;
Her Vinternattens Sølverpragt
Omstraalte tidt hans vilde Jagt.
I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
Alene i den tause Nat,
Om Aftnen ved sin Arnes Ild,
Om Morgnen, eensom lænet til

Den hugne Sandsteens Ørneflygt,
Hvormed hans Borgs Altan var smykt,
Et Minde kun hans Tanke bandt,
Saa den ei Ro, ei Hvile fandt.
Han flyede det, men kun paa Skrømt;
Hiin Salighed, han havde drømt,
Var altfor dybt i Hjertet groet
Til strax at løsnes fra sin Rod,
Og, skjøndt Phantom, den var ham kjær.
Han streed; men Kampen var for svær;
Vel var han stærk; men Draaben, seen,
Faaer Bugt selv med en Kampesteen.
Hans Tanker var som Bølger blaae,
Der vexlende mod Stranden gaae;
De lod i saligt Drømmeri
Det Svundne svæve ham forbi,
Men svulmed tidt med Bitterhed, —
Den var ei Mand, som ei blev vred;
Med følsom Ædelmodighed
En sund Natur veed slet Besked: —

„Mit Suk er Synd! — Har Himlen ei
Velsignet fuldeligt min Vei?
Den undte mig i vaagen Drøm
At seile riig paa Haabets Strøm,
Og svandt end Boblen let i Skum, —
Dunst — er jo hele Livets Sum!

Og Hun? — var hendes Daad ei ret?
Jeg, veiet, fundet blev for let.
Hvad var min Borg, min jævne Lod
Mod Hoffets Pragt og Overflod?
Hvad Fuglens Sang i Skovens Skjød
Mod unge Junkres Smiger sød?
Hvad var den travle Teen og Rok
Mod sladdrende Veninders Flok?
Hvad Troskab, Alvor, Kraft og Ild
Mod Dands og Pynt og Sang og Spil?
Jeg priser ham, den unge Fant,
Der Fraisen sig saa siirligt bandt,
At han sin Dames Hjerte vandt
Ved denne og ved anden Tant!
En ringe Priis! — og Himlen naae!
Hvor høit mon da de Andre staae? —
— En Ring? — Det kom mig for, som saa
Hun talte om en Ring, hvorpaa
Der skulde skrives — ak ja! — hvad?
Vel en Sentents saa flau og flad,
Som nogen Perlestikkers Haand
Har sat paa Gjord og Hosebaand?
Og dog, har ikke falsk jeg hørt, —
Var hendes Stemme øm og rørt?
Var det da Spot? en Havfrusang,
Der over hendes Læber klang,

Som skulde lokke ud min Sjæl
Paa Sorgens Hav? — hvad var det vel?"

Men Tvivlen voxte i hans Bryst,
Ham Ringen snart var Qval, snart Trøst.
Han saae ei hendes sidste Blik,
Da haant han vendte sig, og gik;
Thi havde han dets Fylde seet,
Var ei den Smerte ham beredt;
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; —
Ak, i dets blanke Taaredaab
Laae alle Elskovshimles Haab!

Men Ringen med sin Indskrift blev
Enhver hans Tankes Hjul og Drev;
En Tryllekreds, der slutted tæt
Omkring hans Aand, et Jægernet,
Hvori den slog sin Vinge træt,
En Qværn, som selv han drev omkring,
Lig blændet. Og, i evigt Sving.
Hans ydre Færd var Ro, mens der
I Barmen raste vild Begjær
At see hiin Gjenstand for sit Had,
Og læse — selv han veed ei, hvad?
Et Trøstens Ord? — en Dødens Dom?
Fast lige kjært ham forekom.

Han glemte for det ene Savn
Hvert dyrebart og helligt Navn,
Og Liv, Død, Evighed og Gud
Var slettet af hans Hjerte ud.
Alt stod i Mulm! — kun Ringen ei!
Den vilde han, ad hvilken Vei
Saa Skjebnen, eller hvad man vil,
Ham naadigen forhjalp dertil,
I Haanden holde, med sit Blik
Indsuge som en Lægedrik
Blot eet Secund, eet Aandepust,
Og frelses, — eller vorde knuust!

6.

Til Lise for sin syge Sjæl
Slog Holger Munk Jep Muus ihjel.
Hans Paaskud? Veed jeg det? Hvad Lag
Mon ligger paa saa simpel Sag?
Hvor let kan ei en Cavalier
Faae Ram til slig en Daad, og meer?
En Spore, stødt imod en Taa, —.
Et Smiil, man strax ei kan forstaae,

Et Ord, et Nysen eller Nik
Var tidt som grusomt Sylestik
I den saa kildne Æresprik!
Een har maaskee en hoven Kind,
Saa Munden trækker sig lidt vind;
En Anden holder det for Spot,
En skjæv Mund huer ham ei godt,
Han troer, det myntet er paa ham,
I Blod han tvætte vil den Skam.

Ved Solens Lys, i Vaabendyst
Med Blik mod Blik og Bryst mod Bryst,
I ærlig Kamp, i Ridderfærd
De maalte deres lange Sværd.
Hr. Muus, skjøndt smidig, uforsagt,
Ei voxen var Hr. Holgers Magt;
Thi Hævn og Had og Tvivl og Harm
Fordobbled Lynet i hans Arm,
Og snart hans Fiende straktes kold
Med Nakken paa sit Adelsskjold.
Hr. Holger tænkte ei paa Bod,
Ei paa det spildte Adelsblod;
Han slængte bort sit blanke Staal,
Og iilte til sin Længsels Maal,
Drog Handsken af den Slagnes Haand,
Og vristed med ustyrlig Aand

Af fjerde Finger, hvor den sad
I andre rige Smykkers Rad,
Den Ring, i bittre Taarer døbt,
For Staal og Blod saa dyrekjøbt.
Og da han den for Øiet bar,
Forvirret, knap han saae, det var
En Guldring med en Kobberstift,
Hvori var stukket klart i Skrift:
„Hvad vil en Ræv i Galtens Sti?
Hvad vil en Muus i Bjørnens Hi?
Du Kobbernagle! art dig smukt,
I Guld du ligger indelukt!“

Hans Arme sank; hans Øie saae
Med Smertens Ynk paa ham, der laae;
Han faldt paa Knæ, han bad til Gud, —
Saa stod han taus, saa brød han ud:
— „Og tænker jeg mig rigtig om,
Kan du jo takke Gud, jeg kom!“

7.

Det Aften var; Høstsolen alt
Bag Nattens brune Teppe faldt;
Tykt Mørke dækked Skov og Slot,
Riigt guldbrodeert var Himlens Blaat.

Paa Høien hist, hvor smalle Sti
Langs Søen slynger sig forbi,
En Vandrer ensom stille stod,
Og, støttet træt til Bøgens Rod,
Sit Blik paa Egnen hvile lod;
Og hvad hans Øie henrykt saae,
At skildre her jeg prøver paa.
Saa taus og mørk laae Skovens Krands,
Men Slottet stod i fulde Glands,
Og Søens sorte, slebne Glar
Hvert Vindves Straalebilled bar.
Men Nattens dybe Stilhed brød
En Støi fra Skovens fjerne Skjød,
Hvor blandet Raab og Latter lød,
Hvor Hestens Hov, Trompetens Larm
Fik Echo vakt af Søvnens Arm.
Paa Veien, som sig dreier ned
Fra Skovens Rand mod Søens Bred,
En pragtfuld Skare langsomt reed,
Og hundred Faklers Flamme rød
Saa vidt og bredt i Straaler flød,
Og spredte med sin stærke Ild
Paa Løv og Vand sit Farvespil.
En deilig Dame reed foran, —
Ved Siden, stolt, en kraftig Mand;
Og efter dem der, Par og Par,
En Glimmerkjede flettet var,

En Mø, en Svend, en Svend, en Mø, —
De nærmed sig den stille Sø.
Der vifted Fjer paa Hattepul!
Der flagred Baand! der blinked Guld!
Trompeten klang, og Gnisten blank
Rødt sprudende i Vandet sank,
Mens Fod for Fod det rige Tog
Sig ud mod Borgen langsomt drog
Hen over Dammens høie Steen,
Afspeilt i Vandets Flade reen
Som et uhyre Tusindbeen!
I Borgens Port de trængte ind;
Da rødmed stærkt i Fakkelskin
Den snevre Gaard, den høie Muur.
Og stille taug Trompet og Luur.
Men der, hvor Vindvesrækken klar
Forkyndte, Borgcapellet var,
Der strømmed ud en anden Klang
I Brudemessens Høitidssang.
Den bredte sig i Nattens Skjød
Saa blid og sværmende og blød,
Saa qvægende, som Dug og Regn,
Der drysser paa en solbrændt Egn;
Saa sød som Templets Virakduft,
Saa varm som Julinattens Luft,
Forsonende, som Engles Qvad,
Naar de for Verdens Synder bad;

Først svag, men svulmed snart med Magt
I alle Toners Regnbupragt,
Og svæved hen saa blid og smuk
Som Fromheds sidste Afskedssuk.
Saa blev der tyst, hver Flamme slukt,
Og alle Borgens Øine lukt. —
Den Vandrer svandt bag dunkle Krat.
Det var de Tvendes Brudenat!

Annette.

Det første Møde.

See, Sneen lægger sin Pude
Om Hytte og om Slot;
Det er saa koldt derude,
Men her er luunt og godt.

Med dine hvide Hænder
Du vinder det fine Garn,
Og stundom Øiet vender
Smilende til vort Barn.

Og mens du vugger Drengen,
Annette! vil jeg engang
Sagtelig røre Strængen
Og synge dig en Sang. —

I Sommeraftenstunden,
Som Fremmed, med en Ven
Jeg kom til Bøgelunden
Hvor Mængden strømmed hen.

Vogne og Heste bare
Over Canalens Bro
En lystig, broget Skare
I lette Klæder og Skoe.

Paa runde Plet derinde
Var der en Tillie lagt,
Hvor Bøgen og grønne Linde
Skygged og holdt Vagt.

Hver Sjæl med pene Klæder
Fra Egnen havde jo Lov
At dandse paa hine Bræder
I Herr Agentens Skov.

Solen, vest paa Himlen
Som Lysekrone, stjal
Sin Straale over Brimlen
Ind i den grønne Sal.

Agenten var saa vigtig,
Saa fiin og vims en Vert;
Man saae, „hvor det dog rigtig
Var ham smigrende og kjært,

At see saamange Smukke
Paa sit Sommeraftenbal,“ —
Friseret som en Dukke,
Med Vest af broget Shawl.

Ved Klang af Violiner,
Af Fløiter og Oboe,
Gleed de med muntre Miner
I Valsen to og to.

Da kom tilsidst det Bedste!
En simpel Vogn jeg saae
Trukket af tvende Heste,
Een sort og een graa.

Jeg saae en lille Pige
Undseelig, hvid og peen
Fra Fjællevognen stige
Med sine deilige Been.

Og saa en gammel Frue,
Hvis Ærlighed og Tugt
Hvermand nu kunde skue
I Øiet, klart og smukt.

Den Gamle var din Moder,
Den Unge — var jo du; —
Saa sprang der en lille Broder
Fra Vognen endnu.

Da saae jeg Herrerne smidske
Paa Pladsen rundtenom,
Og hørte grant dem hviske:
„Det var dog godt, hun kom!"

De ædle Kræmmersvende
Og Contoristers Flok,
De maatte blusse og brænde
Forlibte meer end nok.

Studenter i sorte Kjoler
Og Officierer i Rødt,
De gjorde Caprioler,
Og smilede ømt og sødt.

Ak, hvor de løb og sukked
Med Hjertet i deres Hals!
Ak, hvor de bad og bukked
Blot for en Extravals!

Selv dandsede jeg ikke;
Men aldrig dig forlod
Skinsyge mine Blikke,
Ihvor du gik og stod.

Mit Hjerte huldt det qvæged
At see, hvor i Cotillon
Du siirligt dig bevæged
I det blændende Linon;

Saa lustig, som Nattetaagen
Henglider over Sø,
Saa hvid og let, som Maagen
Svæver om Kyst og Ø;

Som Solen, der sank bag Mosen
I Skyens Foldekast,
Saa blussende som Rosen,
Plantet i Alabast.

Jeg saae om Nakken slingre
De blanke Slangers Flok;
Jeg troer, til tusind Fingre
Var der Guldringe nok.

Og dine Øine, Søde!
Siig, var det Trylleri?
Jeg saae dem jordisk gløde,
Men en Himmel dog deri.

Jeg selv stod taus, alvorlig,
Men i min Barm opgik
En Sol, saa varm og vaarlig,
Udstraalt af dine Blik.

Og bag det kolde Dække,
Som paa mit Ansigt laae,
Følte jeg snart en Række
Af Elskovsroser staae.

Da blæstes en Fanfare,
Brat standsede Dandsens Flugt,
Tjenere rundt ombare
Kjølig Viin og Frugt.

Saa høfligt jeg mig nærmed
Til Bænken, hvor du sad,
Hvor svalt mod Solen skjærmed
Ahornens brede Blad.

Jeg talede med din Moder
Om mangen snurrig Gjæst,
Og lod din lille Broder
Fortælle mig om sin Hest.

Til dig jeg voved ikke
At vende noget Ord,
Electrisk dine Blikke
Gjennem mit Hjerte foer.

Kun stundom lod jeg glide
Af Øiekast et Par
Hurtigt til den Side,
Hvor du og Amor var.

Du troede, jeg var forlegen,
Og smilede lidt spidst, —
Men Undseelsen blev din egen,
Det mærked du tilsidst.

Du følte nok, at Guden,
Usynlig, med sin Haand
Fastere knytted Knuden
Paa det nytvundne Baand.

Da sig nu Dagen dulgte
Bag den stjernerige Nat,
Mindes du, jeg dig fulgte,
Og bar dit Shawl, din Hat?

Jeg trykked dit Shawl til Munden,
Og aanded den fine Duft
Meer henrykt, end i Lunden
Nattens balsamiske Luft.

Mindes du, jeg dig hæved
I Vognen paa min Arm?
Jeg følte, hvor du bæved
Trykket imod min Barm.

Og denne søde Gysning,
Hvis Tanke jeg forstod,
Den gav mig en Oplysning,
Som ildnede mit Blod.

Jeg tænkte: „Nu forklar dig,
At Alt kan blive lyst!“
Og hvisked, mens jeg bar dig,
Saa hemmeligt og tyst:

„De maa nu være færdig
At troe — hvad De vil,
Men saa inderlig elskværdig
Som De, er Ingen til!

Jeg maa Dem Alt forraade,
Hvad selv De aner vel!
Ak, Kjærlighedens Gaade
De løste for min Sjæl!“

Du saae paa mig forundret,
Men fik slet ikke svart;
Thi Fjællevognen dundred
Over Broen med en Fart. —

Evigt min Barm skal gløde
For dig, som første Gang!
Siig mig, Annette, Søde!
Hvad faaer jeg nu for min Sang?

Besøget.

I Dalen der, hvor Veien bugter
Fra Skoven ned mod grønne Vang,
Hvor Haugen glimrer, fuld af Frugter,
Og Søen blinker blaa og lang;
Der ligger Præstens Enkesæde
Med kalket Væg og Tag af Straa;
Jeg ind ad Laagen der vil træde, —
Jeg seer den gjæstfrit aaben staae.

Hvor her er hyggeligt og stille! —
Hvi standser du, min Taare, saa?
Der er kun Een, som seer dig trille,
Jeg troer, han vil dig nok forstaae.
Mit første Offer du frembære
I denne Fredens Helligdom;
Men lad for Alt ei Verden lære,
At ogsaa jeg er blød — og from.

Hør Sølverpoplens blanke Blade,
See Astren i sin Herlighed,
Og Bien fra sit travle Stade
Fortælle mig Alt, hvad de veed;
Hvert lille Straa om hende taler,
Og Alt er mildt og fromt og godt; —
Det Herredom, hvor hun befaler,
Sig smykker rødt og hvidt og blaat.

Her er saa venligt, svalt, hvor Haslen
Sig hvælver over dunkle Gang,
Hvor dæmpet blidt af Løvets Raslen
Kun fjernt man hører Fuglens Sang.
See, Spor jeg øiner her i Sandet,
Saa nydelige, smaa de er; —
Ved Gud! det kan ei være andet,
Hun selv har nylig gaaet her.

Hvad hører jeg? — det klang deromme:
Annette! — med en Stemme fiin?
Ak, Staren! — ja, jeg seer den komme
Og gynge paa en Balsamin;
Den seer paa mig med kløgtigt Øie,
Den tænker: hvad er du for Een?
Og pynter paa sin Fjedertrøie
Med Næbet og det slanke Been.

Men dette Lysthuus? mon derinde
I Skyggen af Syrenens Tag
Jeg skal den lille Søde finde,
Som styrer dette Hjertes Slag?
Jeg har i Templet mig indviet! —
Her sad hun nys paa denne Plads,
En Skammel staaer her, Broderiet,
En Sykurv og et Blomsterglas.

Og blandt de mange, pene Sager
Af Elfenbeen og Perlemoer
Et Glimt af Lykken jeg opdager,
Saa knap jeg mine Øine troer:
See, der i Kurven ligger Brevet,
Som angst jeg sendte hid igaar,
Og hendes Svar jeg finder skrevet, —
Paa Bordets Marmorblad det staaer.

O, søde Anelse! — jeg Stenen
Saa henrykt trykker i min Favn; —
Thi hun i Tanker der med Prenen
Har ridset ind mit fulde Navn;
Der end har staaet noget mere,
Men det er ivrigt kradset ud,
Tre Ord! mon jeg behøver flere
For stolt at vorde som en Gud?

Jeg bortgav ei den Bladehytte
For noget jordisk Pantheon;
Jeg Skriften der ei vilde bytte
For Marmorskrift fra Babylon;
Og ingen indisk Viisdomskilde
Til Grund og Bund jeg gad forstaae
Saa gjerne, som jeg tolke vilde
De Træk, mit Øie hviler paa!

Vær taus, min Lyst! vær stille, Glæde!
Mama og Datter, Haand i Haand,
Jeg seer fra Haugestuen træde; —
Den Gamle smiler, fro i Aand.
Med grønne Forklæd, hvide Kjole
Min Elskte, rødmende og bly
Heel langsomt skrider, — som til Skole,
Som Svenden fra sin Fødeby. —

Mig denne Hæk skal hellig være!
Og denne Rosenbusk deri
Urørt skal sine Blomster bære, —
Paa denne Plet her mødtes vi.
Her første Gang jeg torde trykke,
Med Øiet vaadt, med Kinden varm,
Min levende, min søde Lykke
Med salig Frihed til min Barm.

Hjemreisen.

„Din Moder mener selv, at bedst
Det anstaaer sig og egner,
At fjernt vi holde Bryllupsfest, —
Vi finde nok en vakker Præst,
Som os vort Pas paategner.

Vi slippe for Stads og Compliment,
For Tanter og Cousiner,
For lange Viser, Sang og Klang,
For Gallabord, mauvais plaisans,
Og for andægtige Miner.

Ei sandt? vi reise, før Himlens Tind
Sig farver i Morgenrøden?"
Da lagde hun Haanden paa min Kind,
Og hviskede mig i Øret ind:
„Jeg følger dig — selv i Døden!"

Knap dæmred Morgenhimlen graa,
Saa toge vi ømt i Favnen
Mama, som end i Sengen laae, —
Ak, der var fast ei Ende paa
Den Kysſen og den Favnen!

Saa kjørte vi langs med Søens Rand,
Den kjølige, den ſtille;
Den hvide Taage laae om Land,
Kun høit i Luften hørte man
Den eensomme Lærkes Trille.

Hvor Veien steil op mod Skoven gik,
Der sendte vi tilbage
Til Dalen lange Vemodsblik, —
I Taagen skimted vi som en Prik
Den lille Boligs Tage.

„Annette! græd kun rigtig ud,
Med Taarer dæmp kun Sorgen!“
Da græd min unge, deilige Brud,
Med hende græd hvert Blomsterskud
I den friske Sommermorgen.

Hun dulgte bag sit grønne Flor
De vaade Øine og Kinder;
Mens Vognen vugged i dybe Spor,
Os tyst igjennem Hjertet foer
Saa mange Længselsminder.

Alt Morgentaagen løfted sit Slør,
Da slog hun og sit tilside;
Da aabnede Himlen sin gyldne Dør,
Saa hver en Blomst, der sørged før,
Til Jord lod Taarerne glide.

Og smilende hun saae sig om
I Skovens grønne Dybe,
Paa Hjorten, som med Anstand kom,
Paa Sommerfuglen, paa Snogen, som
I Busken hørtes krybe.

Da pludselig fra en Bivei saae
En lille Mand vi fremtrave;
Han havde en Præstekjole paa,
Med grønne Kvist sin Skimmel graa
Han ivrigt holdt i Ave.

Og da han hilste, blev vi vaer,
Hans Isse var lidt skaldet;
Hans Blik var skjelmsk, hans Pande klar,
Og kraftigt han sin Alder bar, —
Han kom, som han var kaldet.

Jeg hurtigt sprang af Vognen ud,
Og hjalp ham ned af Hesten:
„Pastor! De kommer som sendt af Gud,
Thi jeg er Brudgom, hun er Brud, —
De gjetter Dem vel til Resten?

Den Kirke her saa høi og grøn
For Marmortempel at bytte
Det var jo Synd! — her Jordens Søn
Tør sende Himlen frit sin Bøn, —
Her skal De Lænken knytte!

Frygt ikke Bispen! — seer De her,
Papirerne ere i Orden;
Til Vidner have vi Hans og Peer
Og Fugle, Blomster, Kilder, Træer
Og Himmelen og Jorden.“

Den lille Pastor han stod og loe
Med begge Næver i Siden:
„Saa I vil giftes strax, I to?
Det maa jeg lide! — I kan mig troe,
I angre det ei med Tiden!“

Lidt inde i Skoven, hvor Egen stod
Med Løv og krogede Grene,
Der knæled vi ned ved Træets Rod,
Der talte han sit Ord, og lod
Os Haand i Haand forene.

Men undrende jeg paa Præsten saae,
Thi han var blevet en Anden:
Livsalig Alvor paa Panden laae,
Som Solglimt gjennem Skyer gaae,
Saa prægtigt talede Manden.

Han standsed ikkun een Gang lidt;
Jeg troer, jeg aner Grunden.
Jeg veed, det hænder sig saa tidt,
At Præsten seer paa Bruden med blidt,
Veemodigt Smiil om Munden. —

Annette græd og Peer og Hans, —
Jeg selv blev lidt bevæget:
Fra Ordets rige Perlekrands
Han havde laant sin Tales Glands,
Og fra sin Mester Præget.

Snart Alt var endt; min unge Viv
Han kysted paa Haand og Pande:
„Gud styrke dig i Død og Liv,
Støt dig til ham, du svage Siv!
Da skal du trofast stande!“

Han gav min Haand et venligt Tryk,
Og hviskede: „Glem nu Præsten!
Den lange Rørelse er saa styg!“ —
Og paa min Tjeners brede Ryg
Han hurtigt skrev Attesten. —

Ved Kilden, hvor de blanke Fisk
I Bølgen spillede glade,
Hvor Bøgen skyggede, kjølig, frisk.
Der bredte Peer vor Dug og Disk
Paa Græssets bløde Flade.

Og al den rige Reise-Kost,
Som Mama i Kurven lagde,
Den røgede Tunge, den gule Ost,
Den brune And, den rhinske Most
Han frem for Dagen bragte.

Vi alle Tre om Dugen sad,
Annette var Vertinde;
Hun rakte om det lille Fad,
Ak! hvor hun bar sig siirligt ad,
Min yndige Veninde!

Bogfinken ned fra Træet saae,
Den syntes nok, det var Løier;
Ved Busken kneised den lette Raa,
Ei kunde den i sit Hoved faae,
Hvad dette var for Optøier.

Af slebne Bæger jeg Vinen klar
Lod Præstemanden smage:
Og knap han det til Læben bar,
Før hele det runde Ansigt var
Et Smiil fra Pande til Hage.

„Ah! nu er mit Hjerte vel tilpas,
See, her er jo godt at være!“
Han løftede høit sit fulde Glas,
Og sang med rund og kraftig Bas
Et Qvad til Vinens Ære:

„I Vaar stod Frøken Ranke kold,
Med Lemmer spæde, grønne;
Da kom Hr. Sol, en Beiler bold,
Med gyldne Harnisk, Hjelm og Skjold,
Og førte hjem den Skjønne.

Hun blev en Frue, faur og fiin,
Saa fiin og fauer en Frue;
Og efter lovlig, ret Termin
Hun fødte paa et Slot ved Rhin
Sin Søn, den gyldne Drue.

Han arvet har sin Vælde stor
Fra begge Fædrestammer;
En Jordens Datter er hans Moer,
Hans Fader høit i Himlen boer, —
Af dobbelt Ild han flammer.

Naar tidt jeg troer, ved Druens Saft
At jeg en Gud er vorden,
Da har kun Solen Magten havt, —
Saa kommer Støvets tunge Kraft,
Og styrter mig til Jorden!“

„Og derfor,“ blev han ved, „jeg vil
Mig reise, før jeg falder.
Encore un coup! — eet Ønske til:
Staaer-fast i Livets Vexelspil,
Til Aftenklokken kalder!“

Han svøbte sin lange Kjole op,
Og greb til Pilevaanden;
Paa Skimlen med behændigt Hop
Han svang sin lille, trinde Krop,
Og viftede med Haanden:

„Farvel! og glem nu ei jer Præst,
Naar smukt I vandre sammen;
Glem ei den Text, jeg jer har læst,
Reis saa med Herren! — missa est,
Et pax vobiscum, amen!“

Han travede raſk i Skoven ind,
Og vi forlode Pletten;
Jeg kyssede ømt min Hustrues Kind,
Og Hestene drog os som en Vind
Fra Skoven over Sletten.

Den Vei gik lige som en Snor,
Og Kirker, Byer, Banker
Og Mark og Eng forbi os foer,
Vi talte næsten ei eet Ord,
Men sad i dybe Tanker.

I Vest svandt Solens Rosenblod,
Og mørk blev Aftenstunden;
Da naaede vi Hjemmet, Fod for Fod,
Med Lys i Døren Cathrine stod,
Og Balder, Pudelhunden.

Tordenveiret om Natten.

„Staa op, Annette! — Barn! det tordner
Med Storm og Lynild Slag i Slag;“ —
Forskrækket under Kappen ordner
Hun hurtigt Haarets rige Lag,
Og sidder i den hvide Trøie
Søvndrukken der paa Sengens Bræt,
Og kan med halvtillukket Øie
Ei finde Skjørtets Bændel ret.

Den altfor pludselige Vækken
Har farvet hendes fine Kind
Langt mere bleg, end ellers Skrækken; —
Der kommer hun i Stuen ind!
Hun' vakler, kan ei Søvnen glemme,
Og stirrer mat paa Lampens Skjær,
Og siger med en søvnig Stemme:
„Min Gud og Fader! hvilket Veir!“

Hun ſegner hen paa Canapeen,
Og ſtrækker lidt ſin høire Arm; —
Hvor hun er blændende ſom Sneen,
Og blød og bøielig og varm!
Med Øiet ſkjult i hvide Hænder
Halv ſlumrende henſynker hun,
Men farer op, naar Tordnen render
Med Bulder over Himlens Rund.

Og ſtundom Tanker der opſtige,
Men næppe kommer Ordet frem,
Før hun, hvad Smukt hun vilde ſige,
Har holdt i Hjertets tauſe Gjem;
Ret ſom dengang, da vi blev viet,
Da Præſten efter Veiret tog,
Saa han var næſten ſtandſet i 'et,
Og maatte kige i ſin Bog.

Canariſuglen hiſt i Buret
I Søvne pipper ganſke ſmaat,
Og vaagen er kun Taffeluhret,
Man hører Perpendiklen godt.
I Haugen ſuſe Regnens Strømme,
Og Stormen ſlaaer mod Træ og Tag;
Sødt Blomſten vugger, ſom i Drømme,
Og dier ret med Velbehag.

Den sidste Sky i Vest sig dukker,
Og Stormen har til Ro sig lagt.
Mod Haugen Vindvet op jeg lukker:
Kom hid, Annette! og giv Agt,
Hvor Draaberne saa selsomt rende
Fra Bladene! hvor frisk en Luft!
Hvor Blomsterne taknemligt sende
Fra Bægrene en Offerduft.

Ak! seer du Stjernen i det Høie,
Som Ædelstenen blaa og blank?
Den har poleret klart sit Øie,
At see, hvor du er hvid og rank!
Du leer, Annette? — var jeg Stjerne,
Den Bedste i det hele Chor, —
Du troer mig dog? — jeg steeg da gjerne
Til dig paa denne skjønne Jord!

I Morgen er der smukt i Skove, —
Men du er søvnig? — „Ja, og træt!"
Saa kom da ind igjen at sove!
„Ja, tro mig, jeg skal sove tæt!"
God Nat! — „God Nat!" — saa Begge tause, —
Hvad siger du? — men intet Svar! —
Thi Søvnen i den lille Pause
Min Elsktes Læber lysset har.

Vandring til Landsbyen.

Jo, du skal kjønt spadsere med,
Din Doctor har jo sagt det;
En Vandring langs med Søens Bred
Har du ei før foragtet.

„Jeg bliver træt!“ — Vi langsomt gaae,
Ved Søen kjøler Luften,
Og der er Græs at hvile paa,
Og der er Blomsterduften.

„Hvad leer du ad?“ — Du bandt din Sko,
Og sad saa yndig bøiet;
Dit Suk — og Tanken, kan du troe,
Mig gjorde saa fornøiet.

„Hvor du er fæl!“ — Kom, bedst vi gaae
Til Byen over Vænge;
Der boer en Mand, som skal forstaae
En Kunst, hvortil vi trænge.

„Hvad da?“ — Han bygge skal en Bo,
En lille, venlig Hytte,
Hvor Sorg ei boer, men Fred og Ro,
Som Englene beskytte.

„Men jeg forstaaer dig ei!“ — Probeer,
Min kløgtige Annette!
Om, naar jeg ikke siger meer,
Du kan min Gaade gjette?

„Aa, siig det strax!“ — Befaler du?
Det hjælper dig kun lidet!
„Saa tie kun med din Gaade, nu
Vil jeg slet ikke vide't.“ —

Hvor her er svalt i denne Lund,
Aa, lad os staae lidt stille;
Og kjøl forsigtigt her din Mund
I denne klare Kilde.

I Fjor, da var du let til Beens;
Hvad ændrer ikke Aaret;
Man kan ei altid være eens,
Ja, seer du, saadan gaaer 'et;

Saa kneiser Træet stolt i Vaar,
Thi Blomsten ikke tynger;
Men bøiet det mod Høsten staaer
Med Frugt i tunge Klynger.

„Hør, nu igjen! Nu er jeg vreed!
Jeg vil ei længer ha' dig!"
Du kan ei flyve langt; — jeg veed,
Jeg kan ei skilles fra dig.

Men see! her ind vi træde vil,
Ifald du saa behager;
Her faae vi, hvad vi trænge til,
Her boer en — Kurvemager.

Kanefarten.

Nu god Nat! — Gaa ind, min Frue!
Staa ei uden Shawl og Hat;
Skynd Dem til den varme Stue.
Tak for denne Gang! God Nat! —
Sæt i Kanen dig, Annette!
Jeg staaer bagpaa, ud ad Port
Gaaer den lette
Hest i Trav, som det var smurt.

Kold og klar er Luften, Sneen
Knittrer under Hestens Skridt.
Maanen glimter i Alleen,
Bag hvert Træ den leger Tit;
See! der er den, kan du see 'en
Blank, poleret, uden Ring?
Her Chaussеen
Naaede vi med raske Sving.

Her jeg atter frit tør aande
Efter al den Vin og Mad,
Efter alt det Brøvl, den Vaande,
Som saa gjerne følges ad;
Endt er nu min Qval og Qvide, —
Lee du kuns! — du næppe troer,
Hvad jeg lide
Maa ved sligt et Middagsbord:

Fornem Taushed, fjottet Latter,
Halve Spørgsmaal, flaue Svar,
Kandestøben og Debatter,
Høit opskruet Passiar,
Medisance, Smigrerier,
Vigtig Alvor, falske Blik,
Drillerier,
Usel Sang og dum Kritik!

Siig mig dog, hvor kan man ville,
Naar man har et Hjem, som vi,
Otte dyre Timer spilde
Paa saa vandet Compagnie?
Etiquette? Bah! — min Ganger!
Spring paa Veien, stærk og let!
Ei man fanger
Mig saa snart i saadant Net.

See, hvor dybt sørgmodigt hælder
Granens Top, med Snee beladt;
Hør, hvor muntert vore Bjelder
Ringle gjennem Skov og Krat;
Selsomt disse Ellestammer
Dandse os i Rad forbi,
Maanens Flammer
Fylder Alt med Trylleri.

Rask, min Hest! - du hjemme finder
Hø og Havre og din Stald;
Dybt i Søvn, med runde Kinder,
Begge Børn vi favne skal;
Pigen seer jeg alt, den lille,
Smilende og hvid og rød,
From og stille,
Lokken guul og silkeblød.

Og den tykke Dreng jeg hører
Trodsigt knurrende, naar han
Heftig sig i Kurven rører,
Og ei straks sig vende kan! —
„Aa min Herre skulde nødig
Skjænde paa sit eget Kjøn,
Uærbødig
Tale om sin stolte Søn!"

Jo, Annette! jeg maa elske
Hende meget meer end ham!
Drenge blive snart rebelske,
Piger er lüg fromme Lam;
Og naar Knøsen alt er Herre,
Staaer hun end, et barnligt Skud,
Sandt, desværre!
Tidt forladt i Storm og Slud.

Seer du Ræven, hvor den stræber
Gjennem Skov i Bølgedands;
Paa den hvide Vei den slæber
Efter sig sin tykke Svands!
Deiligt dale Sneens Flokker
Glimrende fra Busk og Træer,
Naar de rokker, —
Ak, hvor stille fjern og nær!

Hør, for Løiers Skyld, hvad sagde
Han dig dog for smukke Ting?
„Hvilken Han?“ — Jo, han som lagde
Shawlet dig saa peent omkring?
„Narreri!“ — Jeg saae ham smægte,
Hvilken Iver! hvilke Blik!
Ei jeg nægte
Kan, han jo Repliker fik!

„Veed du hvad, jeg kunde gjerne,
Hvis jeg vilde, blive vreed!
Spøger det i Herrens Hjerne,
Veed jeg ogsaa, hvad jeg veed!
Mig ei friste Baand og Stjerne, —
Men du mindes vel hiint Baand?
Altfor gjerne
Kysser du paa hendes Haand."

Du har Ret! men vær kun rolig,
Min Begeistring er saa reen.
Her i dette Hjertes Bolig,
Tro mig, hersker dog kuns Een.
Skjønhed jeg beruset nyder,
Men det bedste Smykke, som
Jorden pryder,
Er jo dog min Eiendom.

Slutte vi saa Fred, Annette?
„Kjære! var der nogen Krig?"
Jo, jeg vil dog Seglet sætte
Paa et evigt, ømt Forlig!
Og hun bøier sig tilbage,
Saa bag Sløretz grønne Vift
Jeg kan tage
Pantet uden Underskrift.

Her med Eet blev Skoven aaben,
Sølvmorklædt er Dal og Høi;
Svøb dig, Søde! godt i Kaaben, —
Det var Ænder der, som fløi!
Snart de stige, snart de synke,
Flokken skydes ud og ind,
Hvor de klynke
Underligt i Nattens Vind.

Krandset tæt af Lind og Birke
Indenfor den hvide Muur,
Kneiser høit den gamle Kirke
I den hvilende Natur;
Tankefuld den staaer og stirrer,
Som den stod i hundred Aar,
Langsomt dirrer
Klokken, som i Taarnet slaaer.

Ned om Banken vil jeg kjøre
Over Søen, hvid og glat,
Kortere den Vei vil føre
Hjemad i den klare Nat.
Du behøver ei at frygte,
Der er sikkert, kan du troe,
Frosten bygte
Mange Dage paa sin Bro.

Hestens Næseborer damper, —
Raslende fra Sivets Skov
Ud paa Fladen kjæk den stamper
Med sin staalbelagte Hov.
Intet Fodtrin end har rørt ved
Dette Søens stramme Lagn;
Har du hørt det?
Her fortæller man et Sagn.

Hist paa Høi, hvor Uglen sidder,
Hvor det skjæve Trækors staaer,
Sad i fordums Tid en Ridder
I sin taarnesmykte Gaard;
Yndig var hans Hustru, Armen
Var som Sneen, Øiet Ild,
Men i Barmen
Troløs Elskov blussed vild.

Hun og hendes frække Beiler
Mødtes her ved Søens Bugt,
Hid han kom, en natlig Seiler,
Til den giftig søde Frugt;
Og ved hemmelige Møde
I den sivomkrandste Baad
Begges Brøde
Modnede den skumle Daad.

Og i Søvne grusomt bandt de
Hendes Husbonds Arm med Bast,
Her ved Bredden Stene fandt de,
Knytted dem til Halsen fast,
Ud paa mørke Svælg de roede,
Dybt paa Bunden blev han lagt,
Og de troede
Deres Daad i Glemsel bragt.

Aaret svandt; den rige Ridder
Hente vilde nu sin Brud;
Skoven klang af Fuglekvidder,
Rosen pranged, rød og prud.
Prægtig sad hun, som forynget,
Straalende, en Elskovssol,
Stolt og gynged
I den smykkede Gondol.

Men paa Søens Midte svæved
Begge knap, før op fra Dyb
Med en rædsom Hvislen hæved
Sig en Skov af hæsligt Kryb;
Sorte Slangehalse lænked
Sig om Baadens Mast og Rand,
Og den sænked
Skummende i dunkle Vand.

Skyen spændte ud sin Kaabe,
Solen mistede sit Syn,
Stormen hørtes fælt at raabe,
Over Himlen slog et Lyn,
Bondens Hane goel paa Toste,
Hesten sank i Knæ paa Stald,
Himlens Lofte
Rysted af et vældigt Skrald.

Men da Dagen atter vilde
Speile sig i Søens Glar,
Saae den Riddrens Liig, som stille
Bølgerne i Favnen bar;
Hist han laae paa Sandets Tillie,
Hvor de tvende Bøge staaer,
Vandets Lilie
Krandsede den Bleges Haar.

Og endnu, vil Sagnet sige,
Hævnen staaer ved Magt; thi her
Ingen troløs Svend og Pige
Søen komme tør for nær;
Men — hvert Par, hvem Troskab binder
I en reen, ukrænket Pagt,
Seier vinder
Over Søens Trolddomsmagt. —

„Fy! det var en fæl Fortælling,
Gud skee Lov, vi kom paa Land!“
Ja, see! her paa Kystens Hælding
Fandt man just den dræbte Mand.
Har du Skræk i Blodet faaet?
Det var slemt! — Jeg mener blot,
Vi bestaaet
Har jo dog vor Prøve godt.

Maanen synker alt bag Lunden,
Og til Afsked venligt leer,
Fjernt fra Byen høres Hunden,
Stjerner tindre fleer og fleer.
Hist paa Møllen rødligt brænder
Lyset i den aabne Glug, —
Natten sender
Os et dybt og iiskoldt Suk.

Ranke kneise Poplens Grene
Foran Gaarden, hvor vi boe;
Snart vi sidde skal alene
Uforstyrrede, vi to!
Lad mig ind i Huus dig bære,
Trække Støvlen af din Fod!
„Lad kun være!
Du er saamænd altfor god!“

Det var herligt! her vi finder
Posten, kommen nys fra By,
Brev fra Venner og Veninder,
Pakker og Aviser nye;
See, Boghandleren mig skikker
Bøger her af første Sort, —
Han er sikker!
Veed, min Taalmod er kun kort.

Dette Kammer, Lampens Lue,
En Cigar og en Avis,
Jeg og du, min søde Frue!
Er det ei et Paradis?
Skjenk mig Thee! — de smukke Bøger
Gjemmes til i Morgen, du!
Men — hvad søger
Der i Tasken du endnu?

„Seer du kun, hvad end er funden
Her i Tasken, som var glemt:
Dette store Brev paa Bunden
Havde sig bag Foeret gjemt.
Naa? hvad bringer det for Dagen?
Gud, hvad er det? — hvid du blev
Som et Lagen, —
Ak, hvad er det for et Brev?"

Den sidste Akten.

Jeg spænder min Spore, jeg griber min Hat,
Thi, ak! du maa vide,
Annette! jeg siger dig tusind Godnat,
Snart har jeg dig, Søde! for evigt forladt, —
Nu er det paa Tide.

Annette! nei, væk ei de drømmende Smaa
I Kamret derinde;
De kan jo dog ikke min Smerte forstaae,
Ei Glutternes Kinder, ei Øinene blaae
Skal gaae mig af Minde.

Ak, hvor skal jeg hvile mit Øie med Lyst,
Og dulme min Smerte,
Naar ikke jeg hører din venlige Røst,
Naar ikke jeg seer dig, og Bryst imod Bryst
Kan føle dit Hjerte?

O, sig! er mit Hjerte saa tomt og saa koldt,
Som Folk nu vil sige?
Ak, har jeg dig vel nogen Kummer forvoldt?
Og har jeg i kjærlige Favn ei holdt
Vor Dreng og vor Pige?

Annette! jeg planted for Drengen en Lind
Her tæt ved vor Hytte;
O! vogt den, som Drengen, med moderligt Sind,
Da skal den, som han, mod Sol og mod Vind
Dig kjærligt beskytte.

Annette! jeg satte, da Pigen blev fød,
En Rose i Haven;
Jeg beder dig, plei den, at, naar jeg er død,
Den endnu kan blomstre, fyldig og rød,
Og pynte paa Graven.

Annette! sig Børnene aldrig mit Navn,
Du kjender min Brøde, —
Du kjender min Kjærlighed, — ak, og mit Savn, —
Hvad glemmer, du Søde! man ei i din Favn?
Sig dem, at jeg døde.

Jeg vil, du skal eie min trofaste Hund,
Han tør mig ei følge;
Han blev mig en Maner hver Dag og hver Stund,
Saa Kummerens bittre Smiil om min Mund
Jeg kunde ei dølge.

Og vil du beholde min klingende Luth,
Som ligger paa Sengen?
Hver Blomst er jo visnet, som Sangen har skudt,
Min Ild er udslukket, ei mere, min Glut!
Jeg rører ved Strængen.

Du sidder med Haanden i Skjødet saa bleeg,
Og tier saa stille;
Det ængster mig meer, end om Taarerne steeg,
Det knuger min Barm, at du er saa bleeg,
Og sidder saa stille.

Jeg klipper en Lok af dit blonde Haar,
Og her skal den ligge;
Det voxer igjen med det kommende Aar,
Men Længselens brændende, dybe Saar
Det lukker sig ikke.

Nu maa jeg afsted! jeg hvisker dig kun:
Farvel, min Annette!
Jeg løser Omfavnelsens lænkende Rund,
Og trykker et brændende Kys paa din Mund,
Det sidste — og dette!

Den Fattige og den Rige.

Efter Grimms Kinder- u. Hausmärchen.

Engang i længst forsvunden Tid,
Da Herren vandred hid og did
Fra Øst til Vest, fra Syd til Nord
Blandt sine Børn paa denne Jord,
At see, om Alt var rigtig sat,
Han kom en Aften træt og mat,
Da Solens sidste Lysning svandt,
Just til en By. Dog her han fandt
Ei noget Vertshuus eller Kro,
Som kunde skjenke Ly og Ro.
Han standsede sit Fjed. Da saae
Til Høire han ved Veien staae
En Gaard af Grundmuur, lang og høi,
Med store Vindver, Trappe, Fløi;
Til Venstre, ligefor, der laae
En lille Hytte, skjæv og graa.

Vorherre tænkte: „Manden hist
Har meget Gods, han nægter vist
En mødig Vandrer ei et Skjul
Mod Nattens Kuld, lidt Brød og Suul.“
Han steeg ad Trappen op i Mag,
Og tog i Klokkens Stræng et Tag; —
Da kom den rige Mand for Dag,
Men aabnede sit Vindve blot
Paa Klem og spurgte tvær: „Hvad Godt?“
Vorherre svared: „Nægt mig ei,
Som vandret har saa lang en Vei,
Et roligt Leiested i Nat, —
Jeg er saa mødig og saa mat!“
Da maalte ham fra Top til Taa
Den rige Mand, og da han saae,
Han havde simple Klæder paa, —
Thi Kosten var kun grov og graa, —
Han svared flux: „Kun slet tilpas
Du kommer her! Jeg har ei Plads;
Min store Sal er nys forgyldt,
Og mine andre Kamre fyldt
Med Uld og Korn og andet Gods, —
Der er ei Leilighed hos os
For Gjæster af et saadant Slags!“
Da vendte Gud ham Ryggen strax, —
Og flyttede sin trætte Fod
Til Hytten, som ved Veien stod.

Dens Væg var Leer, dens Tag var Straa,
Men Storkens Rede laae derpaa;
Thi Storken vil saa gjerne boe,
Hvor der er huuslig Fred og Ro.
Og næppe fik han banket, før
Den Fattige kom til sin Dør,
Og tog imod ham med et Nik,
Et Haandtryk og et venligt Blik:
„See, Natten er saa kold og sort,
Du faaer ei Lov at vandre bort,
Det sildig er, kom, sæt dig hen
Ved Ilden her, saa kan igjen
I Morgen du med trøstigt Sind
Gaae videre; — kom nu kun ind!“
Ham Konen rakte Haanden frem,
Og bød: „Velkommen i vort Hjem!“
Da satte sig Vorherre fro
I Stuen hos de fromme To,
Og sagde: „Tak! jeg bliver her.“
Og taus han saae paa deres Færd.
Mens Manden sad, til Tidsfordriv,
Og skar en Træsko med sin Kniv,
Hans Kone Melk fra Hylden tog,
Og langsomt den i Gryden slog,
Og da den kogte, rørte hun
Med sikkert Maal i Grydens Mund

De fede Gryn. Hun var ei seen,
Men bredte Dugen hvid og reen,
Og satte saa den varme Grød
Paa Bordet, samt lidt Øl og Brød.
Om Fadet alle Tre nu sad,
Og hvert et Sind var stille glad;
Thi nøisom Fromheds rige Magt
Har tidt Velsignelse nedlagt
I Støvets nok saa ringe Kaar; —
Den om en bedre Fremtid spaaer!
Da nu de havde drukket, spiist,
Og Himlen for dens Gave priist,
Tog Konen bort sit Fad, sin Dug,
Og hvisked til sin Mand i Smug:
„Hør, kjære Mand! jeg tænker paa,
Jeg reder os en Seng af Straa
I Krogen hist; den Vandringsmand
Vel i vor Seng da hvile kan, —
Thi han er træt, og gammel til!"
Da svared Manden: „Som du vil!"
Og det blev seent og Sengetid,
Da sagde han: „Kom, Kjære! hid,
Her i vor Seng du hvile blødt,
Og qvæge dine Lemmer sødt
Med Søvn, at du ved Morgengry
Begynde kan din Gang paany!"

Vorherre svared: „Kjære! nei,
Din Seng jeg dig berøver ei,
Du trænger selv til Hvile jo!“
Men Manden lod ham ingen Ro,
Før han gav efter; og de To
Sig lagde glad paa Straaet ned.
Men Søvnen blid og venlig gleed
Paa Øiet og i deres Bryst,
Og snart var Alting taus og tyst.
Men aarle end, før det blev lyst,
Stod Konen op, slog flittig Ild,
Og lagde tørre Spaaner til,
Og laved, som hun kunde bedst,
En Davre for den gamle Gjæst.
Saa stod han op, fik Mad og drak,
Og trykked deres Haand til Tak,
Og vilde gaae; dog vendte han
Sig venligt først til Hyttens Mand
Og sagde: „See, du har mig klart
Dit Hjertes Indre aabenbart;
Jeg saae, Barmhjertighedens Raad
Bar Frugter i din fromme Daad;
Thi giver jeg dig Ønsker tre,
Og hvad du ønsker, det skal skee!“
Forundret Manden paa ham saae,
Men svared glad: „Ifald jeg maa,

Jeg intet bedre Ønske veed
End først en evig Salighed,
Saa Sundhed og nødtørftigt Brød
For os to Gamle til vor Død.
Vi er tilfredse, som du seer, —
Jeg intet veed at ønske meer!"
„Men," gjentog da Vorherre, „du,
Har glemt eet Ønske dog endnu.
See her din Hytte, skjæv og vind,
Hveranden Rude er jo blind,
Den skjenker dig kun sparsomt Ly, —
Hvad om jeg bygged dig en ny?"
„Jeg siger Tak," var Mandens Ord,
„Det var ei galt, ifald du troer,
At det gaaer an!" — Som sagt, saa skeet!
Et lystigt Underværk blev seet;
Hver Stolpe, krum, sig reiste rank,
Hver brusten Rude blev saa blank.
Straataget blev med Teglsteen takt,
Leergulvet smukt med Fjæle lagt,
Det gamle Boskab reent omstøbt;
Som var det nyligt gjort og kjøbt,
Det glindsed kjønt i Morgensol;
Men kun den gamle Lænestol,
Vorherre havde siddet paa,
End paa sin gamle Plads man saae.

Endnu med taus Forundring stod
De Gamle, da han dem forlod
Og vandred over Mark og Vang,
Mens Morgenlærken muntert sang.

Det var nu blevet høilys Dag;
Den Rige laae med Velbehag
Og hvilede sin ene Arm
Paa Puden i sit Vindves Karm,
Med broget Slobrok om sin Krop,
Og drak af den forgyldte Kop
Sit Theevand og sin Kaffe sød
Med Tvebak eller Sukkerbrød.
Og mens han nød den varme Drik,
Han kastede et flygtigt Blik
Didover, hvor det nye Huus
Var voxet af det gamles Gruus.
Da raabte med Forundring han:
„Kom, Kone! kom og see! Hvordan
Mon det er gaaet til? I Nat
Ved et Mirakel er der sat
Istedet for den gamle Røn
En muret Bygning, ny og kjøn.
Aa, spring derover, du! og beed
Dem sige dig derom Beskeed!“
Da Konen løb, og kom igjen,
Og raabte høit: „Ak, kjære Ven!

Hvad har jeg hørt, hvad har jeg seet!
Hvad Underværk der dog er skeet!
Vor Gjenbo har mig saa fortalt:
I Aftes just, da Mørket faldt,
Og kjøligt blæste Nattens Vind,
Der kom en Vandrer til os ind.
Vi gav ham Huusly, Mad og Drik,
Og saa i Morges, før han gik,
Han gav til Løn os Ønsker tre,
At hvad vi ønsked, skulde skee.
Det Allerbedste, som jeg veed,
Han gav os, — evig Salighed,
Og Sundhed samt nødtørftigt Brød
For os to Gamle til vor Død;
Og for vor usle Hytte her
Det smukke, nye Huus, du seer!"
Men knap fik Konen sagt sit Ord,
Før Manden op af Stolen foer,
Og heftigt sig for Panden slog,
Og skreeg saa høit; „Jeg er et Drog!
Jeg dumme Nar! jeg Tossefaar!
Den Mand var først hos mig i Gaar;
Men ussel saae han ud, og saa
Jeg sagde nei, og lod ham gnae!"
„Saa skynd dig," svared Konen, „da,
Han kan ei være langt herfra,

Og sæt dig paa din brune Hest,
Og riid saa fort, som du kan bedst;
Du naaer ham nok, — og beed ham saa,
Om ei du ogsaa ønske maa!"
Den Rige satte flux sig op
Paa Hesten, og i rask Galop,
Han naaede snart Vorherre, som
Kun langsomt frem ad Veien kom.
Den rige Mand var ganske snild,
Han talte da Vorherre til
Med søde, sledske Smigerord:
„Jeg frygter sandelig, du troer,
At jeg af Ondskab i mit Sind
I Gaar ei strax dig lukked ind.
Jeg beder dig, vær ikke vreed!
Ei var det af Vrangvillighed;
Jeg søgte til min Gadedør
En Nøgle først i Skabet; før
Jeg kunde ei faae aabnet den;
Jeg skyndte mig og kom igjen,
Men da var du alt borte, Ven!
Dog — dersom nu engang paany
Du gjæste vil vor lille By,
Saa gjør du mig en Ære stor,
Hvis i mit ringe Huus du boer!"
Vorherre svared: „Kommer jeg
Engang igjen, boer jeg hos dig!"

Den Rige nu, med krummet Ryg,
Saa lækker gjorde sig og myg,
Og sagde: „Ak, men vilde du
Tilstaae en lille Bøn endnu?
Min Gjenbo har mig Alting sagt
Om hine trende Ønskers Magt;
Aa, giv mig ogsaa slige tre!“
Vorherre svared: „Det kan skee!
Men bedre var det, hvis du ei
Dig voved paa saa farlig Vei!“
„Ak, tro mig,“ var den Riges Svar,
„Naar jeg dit faste Løfte har,
At Alt opfyldes sikkert blot,
Skal jeg nok ønske klogt og godt!“
„Saa riid,“ blev Herren ved, „kun hjem,
De Ønsker tre, nu har du dem,
Og næppe saaer du dem udtalt,
Saa skal de vorde opfyldt alt!“
Nu var den Rige glad, min Tro!
Han vendte Hesten om og loe,
Han spored den med Støvlens Hæl,
Og sagde næppe: „Tak! Farvel!“
Saa lod han Hesten langsomt gaae
For ret at speculere paa,
Med mange Planer i sin Hu,
Hvad Godt han skulde ønske nu.

Men da han reed kun Fod for Fod,
Og løst han Tøilen hænge lod,
Slog Hesten tidt med Nakken op,
Og rystende sin varme Krop
Den snubled over Stok og Steen,
Og sank i Huller med sit Been;
Det var den rige Mand til Meen,
At den forstyrrede hans Sind,
Saa intet Ønske faldt ham ind;
Og ærgerlig han skreeg: „Gid du
Din Hals maa knække!“ — I et Nu
Faldt Hesten om paa Veien der,
Og rørte ei en Muskel meer.
Det Ønske snart han opfyldt saae!
Der stod han flau og saae derpaa;
Men tænkte dog: „Aa hvad! lad gaae!
To Ønsker har jeg end; med dem
Jeg kommer vel i Verden frem.
Min Sadel og mit Bidsel dog
Jeg vil ei miste!“ — Og han tog
Og spændte Alt af Hestens Krop
Og læssed det paa Nakken op,
(Thi gjerrig var den rige Mand!)
Og langsomt hjemad vandred han
Igjennem Veiens dybe Sand,
Mens Middagssolens hede Brand

Ved Sadeltøiets tunge Tryk
Lod Sveden strømme paa hans Ryg.
Da piinte han sig ret med Klem
At faae et dygtigt Ønske frem,
Men naar ham eet i Sinde faldt,
For ringe tyktes ham dog Alt.
Og som det nu saa ofte gaaer,
Een Tanke let den anden naaer,
Saa kom han til at tænke blot:
„Min Kone! — ja, hun har det godt!"
Det ærgred ham, at nu hun sad
Maaskee ved Viin og Middagsmad,
Imens han selv var heed og træt;
Og før han det betænkte ret,
Han fused ud med disse Ord:
„Nu sidder hun ved dækket Bord
I Skygge mageligt, den Sjæl,
Mens jeg maa slæbe mig ihjel;
Gid hun paa Sadlen sad og reed
Og ikke kunde slippe ned!"
Men knap var dette Ord udsagt,
Før Sadlen og ved Ønskets Magt
Forsvandt, og Sagen blev ham klar,
Det andet Ønske opfyldt var!
Da blev han først om Øret heed;
Han løb trods Sol og Støv og Sveed,
For hjemme ret i Eensomhed

At tænke noget Stort og Smukt, —
Det allersidste Ønskes Frugt.
Men Skjebnen kommer tidt paatvert,
Tidt gjør man Regning uden Vert;
Saa gik det her den rige Mand.
Thi næppe kom til Byen han,
Før udenfor sit Huus han saae
En Flok med Støi og Latter staae,
Paa Kjælderskuret Drenge laae,
Og næsviist ind i Stuen saae.
Han styrted ind; — der laae et Huus!
Han nær var blevet reent confuus,
Og vidste ei hvordan? og hvad?
Paa Sadlen, midt i Stuen sad
Hans stakkels Kone strunk og reed,
Og kunde ikke slippe ned;
Hun sprællede med Been og Arm,
Og græd og skreeg og gjorde Larm,
Og rundtom stod hans Folk og loe.
Da raabte han: „Jeg kommer jo!
Giv dig tilfreds, min søde Moer!
Det koster mig jo kun eet Ord;
Bliv siddende og vær mig huld,
Jeg skaffer dig al Verdens Guld, —
Bliv siddende, og du skal faae
Alt Godt og Smukt, du peger paa!“

Men Konen skreeg: „Kun lidet kjær
Mig hele Verdens Rigdom er,
Naar jeg paa Sadlen sidder her.
Du har mig ønsket op paa den,
Nu maa du ønske om igjen!“
Det hjalp ham ei, han bad og svoer,
Hun hørte ikke paa hans Ord,
Hun lod ham ingen Ro og Rist,
Saa lystre maatte han tilsidst,
Og knap hans tredie Ønske lød,
Blev Konen udløst af sin Nød.
Der stod han som en usel Nar;
Alt, hvad han havde vundet, var
Kun Sorg og Møie og til Rest
End Tabet af sin gode Hest.

Den fromme Gjenbo og hans Viv
Henleved et velsignet Liv
I Sundhed, med nødtørftigt Brød;
Og at de gjennem deres Død
Indgik i Himlens Helligdom,
Det kan der ikke tvivles om.

Sangerens Lykke.

1.

Paa Montferrat i den gyldne Sal
Der lytter Ridder og Frue
Til Qvad af en liflig Nattergal
Alt under den hvælvede Bue.

Markgreven kneiser med Fjederhat,
Om Skuldrene Fyrstekappen;
Han lytter, med Næven paa Knæet sat,
Og Hagen paa Sværdeknappen.

Ved hans Side blusser en Rose fiin,
Og det er hans deilige Søster;
Hun lytter, og under det hvide Liin
Sig hæve de unge Bryster.

Der er saa tyst i den vide Hal,
Fast høres de bankende Hjerter,
Som naar i Skoven en Nattergal
Udaander sin Elskovs Smerter.

Og det er den ædle Troubadour,
Rambaut af Vaquieres;
Han synger i det forgyldte Buur
Den hellige Jomfru til Ære.

Den hellige Jomfrues hulde Navn
Han vil sine Qvad indvie:
Hvergang han tager sin Cithar i Favn,
Er hans første Ord: „o, Marie!“

Og dette Navn for den ganske Jord
Han vil saa yndigt besynge,
Som hist det klinger i evigt Chor
„Maria!“ blandt Engles Klynge.

Og lægger han da sin Cithar bort,
Saa Strængen atter maa tie,
Fra Barmens Dyb det klinger fort
I sødeste Toner: „Marie!“

Men heftigt Fyrstindens Hjerte slaaer,
Paa Læben Sukket hendøde;
Over Hals og sneehvide Skuldre gaaer
Den klareste Morgenrøde.

Som i en dyb, en tankefuld Drøm
Hun sidder med Panden bøiet;
Ned flyder Lokkernes brune Strøm
Og dølger Kinden og Øiet.

Markgreven stryger sit sorte Skjæg,
Han rynker sit Bryn og tier;
Men Ridderne hviske langs Salens Væg:
„Ja, der er flere Marier!“

2.

I Skoven er der saa luunt et Sted
Under Egens knudrede Grene;
Kilden risler saa tæt derved, —
Der stode de Begge alene.

Bag den skjermende Rosenhækkes Læ
Af sagte Zefirer vugget,
Dybt bøier Troubadouren sit Knæ,
Og frit udaander han Sukket.

Og et Svar ham møder fra hendes Røst,
Hun op til Himlen ham hæver,
Til Himlen i hendes kydske Bryst,
Hvor Kjærligheds Vaarblomst bæver.

Paa hans Pande et Kys, et eneste kun,
Hun vover med Jil at trykke;
Da lægger sig yndigt om Kind og Mund
Undseelsens Jomfrusmykke.

Hun sætter sig blødt under Buskens Hang
Paa blomsterbroderede Leie;
Oplader han da til Strængens Klang
Sit Hjertes kostbarste Eie.

De Billeder komme, de Billeder gaae,
Hans Toner saa lifligt male;
Fyrstinden smiler og lytter derpaa,
Til Dielaagene dale.

Og Troubadouren, den Elskede nær,
Paa duftende Leie sig strækker;
Mellem hende og sig, som et Cherubsværd,
Sin trofaste Cithar han lægger.

Og Kilden risler, og Droslerne slaae
I Skovens susende Sale;
Og Tankerne komme, og Tankerne gaae,
Til hans Dielaage de dale. —

Alt Aftensolen med Purpur og Guld
Har farvet Fjeld og Skove;
Markgreven vandrer saa tankefuld
Langs Kildens spillende Vove.

Da seer han det unge slumrende Par,
Og standser sin Fod forfærdet;
Brat syder hans Blod, og kraftigt har
Han Haanden alt lagt paa Sværdet.

Men Haanden synker, — et andet Sind
At fatte hans Hjerte mægter;
Han sniger sig let under Egen ind,
Og løsner sin Kappes Hægter;

Og dækker med fyrsteligt Hermelin
Det drømmende Jomfruhjerte,
Den blændende Skulder og Foden fiin, —
Og iler saa bort i Smerte.

3.

Saa ængstligt i Salen paa Montferrat
Der hvisker Ridder og Frue;
Markgreven kneiser med Fjederhat,
Og barsk er hans Øie at skue.

Og midt paa den tavlede Marmorgrund,
Paa Knæ, med Kappen i Hænder,
Den unge Sanger, med blegnet Mund,
Til Fyrsten sit Øie vender;

Og stammer sagte: „Min Hersker og Ven!
Jeg gik mig en Gang i Lunden;
Ydmygeligt her jeg bærer igjen,
Hvad hist jeg usalig har funden!“

Fra Stolen hæver sig Fyrsten prud, —
Forstummet er Hvisken og Talen, —
Af Balgen drager han Sværdet ud, —
Da blegner hver Kind i Salen!

„Du Sangfugl! du flakker mig hid og did,
Snart vilde du mig vel forgjette;
Thi skal du nu stækkes, — til evig Tid
Jeg dig udi Buur vil sætte!“

Og Sværdet løfter han rolig, stolt,
Tre Gange han rører hans Skulder,
Men dæmper flux med alvorligt „Holdt!“
De jublende Ridderes Bulder.

„Stat op, Hr. Ridder! og her i min Haand
Du sværge mig Tro og Fæste;
Det bliver vel ei det eneste Baand?
Jeg kjender jo nok det bedste!

For Gud og Æren brug Mod og Marv,
Til seent i Graven du blunder!
Behold min Kappe til Eie og Arv,
Og — det, som du fandt derunder!“

En Novelle.

„Det var i Aaret attenhundred og syv."

Folkevise.

1.

Et Helved lued i mit Bryst,
Og svundet var al Livets Lyst.
Fra Byen skyndte sig min Fod, —
Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
Naar sikkert kun den bort mig bar,
Hvor Hun ei aanded, Hun ei var!
Paa Himlen graaned ingen Sky,
Og Luften hviled tung som Bly,
Saa Julisolens Straale blank
Ustandset paa min Isse sank.
Min Pande gløded og min Mund,
Min Kind var bleeg, og Diet kun
Nedstirred tørt paa Veiens Sand;
Thi ak! den indre, dybe Brand
Lod ingen Taare fra sit Gjem
Til kjølig Lindring trænge frem,

Liig en Vulkan, der lumsk i Løn
Udtørrer Kilde, Sø og Brønd.
Men den usigelige Qval,
Der drog mig over Høi og Dal,
Al anden Bitterhed forjog,
Og kun for den mit Hjerte slog.

2.

Jeg styrted fort, jeg ændsed ei,
At svundet var den brede Vei,
At Brombærskud og Bregner tidt
Omhildede mit matte Skridt;
Og da mit Øie jeg oplod,
Midt i en vildsom Skov jeg stod.
Det hvalte Blaae var alt forladt
Af Solen, og den stille Nat
Med sagte Haand sit sorte Skrud
Lod synke over Rummet ud;
Men Stjerner tindred ei derpaa,
Thi, hvor mit Blik lidt Himmel saae,
En vældig, dunkel Masse laae,
Og Tordnen fra den tunge Sky
Udsendte sine fjerne Gnye.
En Susen gjennem Skoven gik,
Den voxede hvert Øieblik,
Den voxede — og Stormen snart
Sin Ganger sporede til Fart,

Mens Tordenſkraldet Slag i Slag
Henrulled over Bøgens Tag.
Det bøied ſig med Hviin og Brag,
Det aabned Vei for Regnens Flod,
Der ſtyrted ned til Buſk og Rod,
Og underligt de røde Lyn
Oplyſte for mit vakte Syn
Paa Skovens Baggrund Skræk ved Skræk
Med gyſelige, ſkarpe Træk.
Fortvivlet, ſyg og mat og bleeg
Jeg nærmed mig en mægtig Eeg,
Hvis gamle runke Bul var huul —
Der krøb jeg ind og laae i Skjul.
Paa tørre Trøſke kaſted jeg
Med Suk mit Hjertes Qval og mig,
Og mens Naturen, ſtærk og vild,
Opførte kjækt ſit Skueſpil,
I vaagen Drøm forbi mig drog
Mit fordums Liv, — et ſtille Tog
Af Billeder, hvis dybe Fred
Lod klart mig ſee, hvad nu jeg leed.

3.

Jeg ſaae mig ſelv, en lille Dreng,
Der leged paa den bløde Eng;
Men jeg var ganſke ene der,
Og intet fandt jeg, fjern og nær,

Der fyldte heelt min Sjæls Begjær.
Jeg kysſed Roſens røde Blad,
Med Hunden deelte jeg min Mad,
Og Lærken ſpurgte jeg ſaa tidt,
Hvorfor dog altid høit og frit
Den ſang, men aldrig til mig kom,
Og ſagde, hvad den qviddred om?
Men da jeg Sommerfuglen ſaae
Med Vinger røde, gule, blaae,
Hentumle blødt i lune Luft,
Berusſt af alle Blomſters Duft,
Og da den hviilte paa min Arm,
Da blev min Kind ſaa luevarm,
Da ſyntes mig, at det var den,
Til hvem min Længſel ſtunded hen.
Et ſagte Suk kun Vinden drog, —
Da fløi den bort og Vingen ſlog
Saa høit i Sommerſolens Guld;
Mig Barmen blev ſaa veemodsfuld, —
Min Haand jeg mod min førſte Brud
Med bitter Taare ſtrakte ud, —
Da vaagned jeg, og kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Men Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter ſagte dysſed ind.
Jeg ſaae mig ſelv, en Ungerſvend.

Med Kraft og Ild jeg vandred hen
Ad Banen, hvor hver Blomst og Frugt
Mig offred mildt sin Saft og Lugt.
Jeg aabned sindig Livets Bog,
Dens Lys mig Taagerne forjog,
Hver Dybde blev mig aabenbar,
Min Aand blev stærk, min Sjæl blev klar,
Men — Hjertet end saa roligt var.
Jeg meente, Skatten alt var kjøbt,
I Kundskabs Væld var jeg jo døbt,
Og havde tusind Bægre øst, —
Men Gaaders Gaade var ei løst! — —
Der stod et Slot ved Skov og Bred,
En prægtig Hauge laae derved,
Og paa den fløielsgrønne Plan,
Som liig et Tæppe laae foran,
Der stod en Lind med breden Blad,
En Bænk, hvorpaa en Dame sad;
Og lænet op i hendes Skjød
En lille Pige, hvid og rød,
Med Øiet blaat, med Lokken guul,
Sig mored med en Sommerfugl,
Hvis Vingers rige Blomsterblad
Hun med sin Finger skilte ad,
Og knuste saa, mens høit hun loe,
Den nøgne Psyche med sin Sko.

Men Damen, tankefuld og stolt
Og bleeg og tør, med Øiet koldt,
I magre Haand min Høire holdt,
Og føied den i Barnets Haand,
Og sagde: „Ak, at dette Baand,
Som knyttes her til Slægtens Fred,
Maa vorde trygt ved Kjærlighed
Og fast i Tid og Evighed!
Her er din Arne, naar du vil!
Du drager bort? Snart voxer til
Min Rosenknop, der alt i Vaar
Saa pragtfuld Glands og Ynde spaaer; —
Da er hun din! — Reis nu med Gud!
Jeg vogter dig din unge Brud!“
Jeg bøied mig med kjærligt Sind,
Og vilde kysse Barnets Kind, —
Men bort hun flygted som en Hind,
Undseelig, som det lod, og vreed.
Men knap var Tanten vandret ned
Ad Gangen langs den høie Hæk,
Saa kom hun hid, og let og kjæk
Hun fløi om Halsen mig saa vild,
Og kyssed mig med selsom Ild.
Dybt anende min Qval og — Lyst,
Jeg trykked hende til mit Bryst, —
Da vaagned jeg, men kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;

Dog Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dysted ind. —
Jeg saae mig selv, en kraftig Mand,
At færdes trindt paa Land og Vand;
Jeg sværmed liig en flittig Bi,
Og Rigdom blev mit Sværmeri,
En Skat, som voxer Aar for Aar,
Som Møl og Rust og Ran ei naaer.
Men, hvor jeg gik min fjerne Gang,
Om under Rankens Tag jeg sang,
Paa vildsom Sti, i Mark og By,
Blandt Polens Jis, i Palmens Ly,
I stille Dal, paa Fjeldets Top, —
Jeg tænkte paa min Rosenknop.
Og lokked Kunst og Skjønhed huldt,
Og rakte mig sit Bæger fuldt,
Og trued Amor med sin Piil, —
Da tænkte jeg paa hendes Smiil.
Og lagde Sorgen om min Aand
Sin tunge, klamme Dødninghaand
I vilden Ørk, paa eensom Kyst, —
Var hendes Billed dog min Trøst.
Jeg stod i Stavn, mens Skibet frem
Sig skjød imod mit elskte Hjem;
Af Havets Mark dets Taarnes Top
Jeg saae, liig Malver, voxe op.
Mit Anker faldt; i Land jeg foer, —

Der stod Hun, fyldig, rank og stor,
Og mod den fulde Jomfrubarm
Hun pressed mig saa heftigt, varm, —
Da vaagned jeg, men kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Dog Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dysed ind. —
Jeg saae mig selv i festlig Glands;
Omringet af en kjærlig Krands
Af Slægt og Venner taus jeg stod,
Og knæled ned og trøstig lod
Til Hendes knytte fast min Haand
Ved Herrens Ord og Kirkens Baand.
Men blandt de stille Gjæsters Tal,
Som sad paa Rad i lyse Sal,
Var Tre, som jeg alene saae:
Den Første gusten var og graa,
En Sølvmorskjortel bar han paa,
En Sæk med Guld paa Nakken laae,
En Lænke med Guldbøiler to
Han rakte hen mod Os, — og loe.
Den Anden ung og lystig var;
Hans Skuldre tvende Vinger bar,
En spaltet Figen, fyldig, blød,
Han trykked mod sin Læbe rød,
Men Mundens Smiil og Diets Ild
Var lumsk, fortærende og vild.

Den Tredie, tæt indhyllet i
Sit folderige Draperie,
Hen ved min Side listed sig, —
En dunkel rædsom Gaade liig. —
Dog medens Aftnens Timer gleed
I liflig Pragt og Lystighed
Ved Kerters Glands, Pokalens Gang,
Ved Paukers og Trompeters Klang;
Hver Anelse, som Sjælen bandt,
Med hine Trende brat forsvandt. —
Vi sad tilbords; og Hendes Fod
Mig lærte Sprog, kun den forstod;
Og alt som hendes Blik forbød
At røbe denne Tale sød,
Høit blussed Kindens Purpurglød.
Med hviden Haand hver Finger fiin
Krampagtigt fletted Hun i min,
Mens Diets Stjerne svømmed blank,
Og Bleghed over Kinden sank! —
Og Midnat kom, og bort hun gik,
Men først Hun sendte mig et Blik,
Et underligt, et sødligt Smiil, —
Mit Hjerte slog med voldsom Iil. —
Da vaagned jeg, men kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Dog Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dysed ind. —

Jeg saae mig selv, saa fri og fro,
I Sjælen Fred, i Sindet Ro,
Mit Hjertes Stemme sang og loe,
Mens Livets rosenkrandste Skaal
Beruste mig med bredfuldt Maal; —
Og Dage kom, og Dage svandt,
Men tømt jeg aldrig Bægret fandt! —
Det var en Nat, og Maanen, klar,
Paa Vandring over Himlen var;
Alt Vaaren kjærlig havde sendt
Sit Elskovskys til Jord, udspændt
Sit lyse Telt, og for sin Brud
Et blomsterstukket Slør bredt ud.
Det var en Nat, og Slottet stod
I stille Glands; men ved dets Fod
Den store Hauge glimred ret
Som et guldstjernet Silkenet;
Thi Lamper hang i alle Træer
Liig klare Frugter. Fjern og nær,
Høit over Lind og Bøg og Eeg,
Liig søde Viraksskyer, steeg
Musikens Toner rask til Dands,
Og lokked hid en broget Krands
Af Masker, der med lustigt Hop
Sig hvirvled lystigt ned og op.
Formummet, selv jeg vandred om;
Da til en eenlig Bænk jeg kom,

Hvor, skjult, jeg saae, der sad kun To
I Caprifoliens grønne Bo,
Bryst imod Bryst og Mund paa Mund,
I salig Glemsel Han og Hun.
I Arlequin jeg saae igjen
Den velske Diplomat, — min Ven, —
Men Colombines Ansigt var
Mig skjult ved Hatten, som hun bar.
Dog knap hun hæved Stemmen blød,
Var det, som Domsbasunen lød!
Hun talte med de søde Ord,
Der klinge, hvor sig Arno snoer;
Hun kaldte ham „min Diesteen!“
Og Stjernen blinked klar og reen, —
Hun kaldte ham „mit Hjertelil!“
Og Nattergalen slog dertil.
Hun lagde Haanden sagte bag
Hans Hoved: „Hør, alt Klokkens Slag
Forkynder Midnat! — fra i Dag
Vi kysses til i Morgen, du!“
Og Mund paa Mund! — I samme Nu
Fra Slottets Taarn i stille Nat
Hensvæved over Skov og Krat
Tolv Slag — til Nattergalens Kluk —
Det trettende var deres Suk!
Det traf mit Hjerte! Som ved Lyn
Blev aabnet klart mit indre Syn;

Hiin tredie, hemmelige Gjæst,
Jeg aned paa min Bryllupsfest,
Han stod nu der foruden Slør,
Han banked paa mit Hjertes Dør,
Han sigted med sin hvasse Piil,
Og skræmmed mig med Vanvidssmiil.
Men ræd i Hu jeg flygted brat
Forfulgt af ham ved Dag, ved Nat.
Ak, her i Livets Skyggedal
Ei findes Sygdom eller Qval,
Ei Kummer, Smerte, Sorg og Spee,
Der lignes kan ved denne Vee!
Fra Byen skyndte sig min Fod, —
Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
Naar sikkert kun den bort mig bar,
Hvor Hun ei aanded, Hun ei var,
Til hvem mig bandt saa stærk en Magt,
En hellig, ak, en evig Pagt!
Men den usigelige Qval,
Der drog mig over Høi og Dal,
Al anden Bitterhed forjog,
Og kun for den mit Hjerte slog,
Indtil i Egen, syg og mat
Jeg segned, eensom og forladt,
Og Dvale sneeg sig til min Mund,
Paa Diet, til mit Hjertes Grund, —
Dyb, som det var det sidste Blund.

4.

Men i min Slummer, sød og lang,
Det kom mig for, som liflig Sang
Af Englechor omkring mig klang;
Og Dødens milde Engel saae
Ieg høi og stille for mig staae.
Han lagde Haanden paa mit Bryst;
„Vaagn op!“ saa lød hans blide Røst,
„Vaagn op!“ — og mod min Pande heed
Han sig veemodig bøied ned
Og trykked, kold som Jis, sin Mund
Paa min; da svandt det dybe Blund,
Og op jeg foer! — og saae — en Hund
Med gule Børster paa sin Ryg,
Med korte Øren, stor og styg,
Men ærlig, logrende den saae
Paa mig med sine Øine graae.
Og da jeg ud af Hulen krøb
Paa Stien, som ved Egen løb,
En Dame hilste mig saa huldt
Med Øiet fromt og medynksfuldt.
Hun var ei gammel, var ei ung,
Og Aldrens Fylde laae ei tung
Paa Issen; men en Sky, skjøndt klar,
Af Tungsind hun paa Panden bar.
Hun hvisked: „Støt Dem paa min Arm!“
Og rakte mig sin Haand saa varm,

Saa blød, saa moderlig, saa øm, —
Jeg troede, Alt var end en Drøm.
Men som vi tause vandred ned
I dunkelgrønne Ensomhed,
Hvor Solens Straaler, Skovens Saft
Udstrømmed Duft og Liv og Kraft,
Hver Sommerfugl, der boltred let
Om Edderkoppens blanke Net,
Hver Busk, hver Blomst, hvert lille Straa,
Som Nattens Perler sittred paa,
Mig smilte venligt, hvor vi gik,
Og hilste mig med kjærligt Blik,
Og sagde tyst: „Fat Mod og Haab!“ —
Ak, er du døbt i Smertens Daab,
Er Sjælen mørk, og Hjertet sygt,
Gak ud, hvor Herrens Hal er smykt,
Og læs et Blad, udtyd et Straa, —
Din Trøst staaer skrevet klart derpaa!

5.

Du lave Sjæl, du lunkne Mand,
Som varmer dig ved kold Forstand,
Som stolt foragter Taarens Bad, —
Du har vist aldrig været glad?
Og har du, ved en indbildt Kraft,
End heller aldrig Kummer havt,

Saa veed jeg vist, du ei har følt,
Hvor Taaren Smertens Brand har kjølt,
Naar ned den faldt, som fra Guds Hjem
En venlig Dug, og lokked frem
Af Hjertets Drken Haabets Blomst,
Der spaaer om Vaarens Atterkomst. —
Jeg græd — for første Gang igjen
Mit piinte Hjerte smelted hen,
Og Veemod, som en Balsam sød,
Sig over Smertens Leie gjød.
Jeg græd, — og hørte knap den Røst,
Der nænsomt nævned Ordet: Trøst!
Og knap mit Øre ret fik hørt
De simple Ord, hvormed hun, rørt,
Sig skildred selv: „Hun Enke var;
Den Vei, som Tusinder hjembar
Med Fremtidshaab, det grumme Hav,
Var blevet hendes Husbonds Grav:
Og nu saa fjernt fra Vei og By
Hun boede her bag Bøgens Ly,
At kun hver Maaned — længer tidt —
Om Verdens Færd hun hørte lidt,
Naar Budet bragte hid i Skov
Til hendes lidet Huusbehov,
Hvad Køer, Høns, en lille Mark,
Hvad Duer, hvad en Fiskepark,

Hvad Haugens Bed ei gav.“ Men dog
I hendes Røst hver Tone jog
Een Sky fra mine Blik, og snart
Blev Alt saa varmt og venlig klart; —
Dens inderlige Roligheд
Mit Hjerte fyldte huldt med Fred! —
Her gjorde Stien rask et Sving —
Forundret saae jeg mig omkring.
„Her boer jeg,“ sagde hun, „see hist
Bag Bækken Husets gule Qvist!“
Men i det samme Hunden sprang,
Saa Broens Fyrrebrædder klang,
Hen over Bækken, hvor der stod
En Jomfru paa sin spæde Fod.
„Min Datter!“ sagde Konen mildt; —
Og rask, imens hun undgik snildt
Den vilde, overgivne Hund,
Med skjelmske Blik og Smiil om Mund,
Den lille Jomfru, rank og let,
Os mødte just paa Broens Bræt;
Og langsomt hen langs Haslers Rad
Vi alle Fire fulgtes ad.

6.

Omkrandset luunt af Bøg og Eeg
En lille Høide opad steeg,

Og øverst, i en Hauge peen,
Laae Huset, bygt af gule Steen.
Omkring de blanke Vindvers Karm
Viinranken slog en fyldig Arm;
De gule Aprikoser sad
Og leged Skjul bag dunkle Blad.
Og mens vi nærmed os i Mag,
Fløi Duer ned fra Husets Tag,
Der kurrende, med travle Nik
Og klare, fromme Øine gik,
Ret som med længselsfulde Blik;
Og stundom med et dristigt Hop
Sig svang paa Pigens Skulder op.
Hist nede ved den sølvblaae Dam,
Hvor Svanen langsomt, fornem svam
Saa fjernt fra Ænder og fra Gjæs,
To røde Køer dybt i Græs
Drøvtyggende og trinde laae,
Og Panderne, med Stjerner paa,
De dreied heel nysgjerrigt om
Og alvorsfuldt mod os, der kom.
Bikuber, som en lille Stad,
Langs Hækken stode Rad ved Rad,
Og høit paa Husets Tag af Straa
En mægtig Storkerede laae.
Og traadte man saa fra det Frie
Ad Trappen op, saa kom man i

En lille Stue, lys og net,
Og smykt med Faderens Portrait.
Vel var det Hele smaat og smalt,
Men hyggeligt og siirligt Alt,
Og Kjøknet selv saa hvidt som Snee
Og blankt som Solen var at see. —
Men sendte man sit Blik omkring,
Det mødte blot en vældig Ring
Af Bøges Kupler, Krattets Muur, —
En fyldigt spirende Natur, —
Og intet Udkig Diet fik,
Saa Tanken ei paa Vandring gik,
Forlokket ved det fjerne Blik;
Men ved en stærk, en venlig Magt
Den blev til Ro, til Hvile bragt,
Tilbagetrængt i Hjertets Gjem; —
Ak ja! her fandt jeg Fredens Hjem!
Dog knap var Dagen svundet hen,
Var jeg alt som en gammel Ven.
Saa Natten kom. Vi gik til Ro.
I Qvistens Kammer fik jeg Bo;
Ved aabne Vindve eensom stod
Jeg der, og Diet sværme lod
Paa Himlens rige, gyldne Skat,
Paa Skoven og det dunkle Krat,
Og lod den søde Fred ret slaae
Sin Rod dybt i mit Hjertes Braa.

Saa stille Alt! kun sagte Kluk
Hist af en eenlig Fugl, — mit Suk, —
Kun Bækkens Rislen, — Duggens Fald, —
Kun fjernt i Skoven Hjortens Kald
Den dybe Nattens Taushed brød.
Saa lagde jeg mig ned, og blød
Og venlig Søvnens Engel brat
Mig favned trygt den hele Nat.

7.

Lykfalig den, der glemme kan!
Lykfalig han, den Sorgens Mand,
Der flygtede til fremmed Land
Og drak af Glemsels stærke Vand;
Han Hjertet læged med dens Frugt,
Og siden for sit Mindes Flugt
Fandt Fortids Port for evigt lukt!
Det blev min Lod. — Mens Tiden svandt
Jeg Glemsels søde Hvile fandt.
Hvori? — Et glimrende Talent?
En Tale, som den stod paa Prent?
I Følelser? I Vid? Hvori? —
I sminket, fiint Coquetterie?
Nei! — Det, som atter gav mig Ro
I denne Fredens stille Bo,
Hvad tryllende betog min Sands,
Var ikke hentet udenlands

Paa ſiirligt Tydſk, paa pyntet Franſk, —
Nei, det var ægte, ærligt Danſk;
En Jævnhed og en ſund Natur,
Som ſjelden boe bag Stadens Muur;
En ſtærk, en varm, en indre Magt,
Der, dybt i Qvindens Barm nedlagt,
Fordunkler hiin tillærte Pragt! —
De Dage ſvandt! — Veed jeg, hvordan?
Naar Hjertets Dyb er rigt, ſaa kan
Det Ydre med ſin Farve kun
For Maleriet vorde Grund,
Som Verden lunken ſtirrer paa.
Men jeg! — mig klart i Minde ſtaae
De ſøde Timer, naar vi gik
I Haugen efter vanlig Skik,
Og plukked Blomſter her og hiſt,
Hvis Navn vi tviſted om tilſidſt.
Hver Morgenſtund beſøgte vi
Det ſtøiende Menagerie:
Den lille Jomfru af ſin Skaal
Udſpredte Korn; — med Skrig og Skraal
Kom vraltende fra Dammens Vand
De trinde Gjæs, den travle And,
Og Høns med ſpraglet Fjær og Top
Sprang hid i flyvende Galop!
Her ſpanked Hanen ſtrunk og ſtolt
Og Orden i ſit Harem holdt;

Her Duen ængſtlig, udenom
Opſnapped hvert et Korn, der kom! —
Var Luften tyſt, var Dagen varm,
Den lille Jomfru tog paa Arm
Sin Kurv og gik til Dammen ned;
Der ſad vi ſaa paa grønne Bred,
Hvor, ſkjult af Bøgens Skygge friſk,
Vi medede de tauſe Fiſk,
Mens Svanen paa det ſtille Blaae
Rundt ſeilede og ſaae derpaa. —
Skovſkaden loe bag Buſk og Tjørn
Tidt over de to ſtore Børn,
Naar over bløde Eng, i Krat
Vi lyſtigt legede Tagfat.
I Haugens Gang vi løb omkap.
Hvor hun var let! — hun rørte knap
Ved Jorden med ſin lille Fod,
Mens Haarets rige, brune Flod
Henflagrede i lune Vind,
Og Purpur farved Mund og Kind; —
Og ivrigt da vi ſkjændtes om,
Hvem af os førſt til Maalet kom! —
Ak, denne Ungdom — ſorgløs, fri,
Bevægelig, med Sympathie
For Alt i Livet, Stort og Smaat;
Der lever i ſig ſelv ei blot,

Men strømmer ud en Sundhed stærk,
Og reiser, som ved Underværk,
En dybt i Støvet bøiet Aand, —
Ret som den Lamme Helgnens Haand —
Omsvæved mig og skabte Lyst
Og Liv, hvor før var mørkt og tyst! —
Naar Middagssolen sendte ned
Sin Straale altfor tung og heed,
Saa dækked hun vort lille Bord
Hist i den dunkle Skygge, hvor
Castanietræets brede Skjerm
Sig spændte ud, hvor Biers Sværm
Ved Blostrets melkehvide Bryst
Holdt deres søde Efterhøst;
Og Hunden, som den fjerde Gjæst,
Sad venlig ved vor Middagsfest. —
Af Bøger eied de kun faa;
Men der paa Hylden een dog laae,
Jeg nævner ei, — men den var fuld
Af hiint gedigne, pure Guld,
Ei Modens Luft forvittre kan,
En Bog, hvis rette Fædreland
Er Verden, og hvis Phantasie
Og Lune, evig ung og fri,
Hvis sunde Viisdoms rige Vægt
Skal qvæge Støvets sidste Slægt.

Jeg ſad hos dem i kjøligt Læ
Med Ryggen mod det ſtore Træ,
Og læſte dem, hvad hiin Poet
I ſin Begeiſtrings Syn har ſeet.
Hver Side var ſaa riig og ſmuk,
At der var nok til Smiil og Suk,
Til Latter — Graad, i Overmaal;
Imens med blanke Sax og Naal
De tvende Damer ſysled peent, —
Indtil os Aftenſvalen ſeent
Udlokked ved ſin Kjølighed,
Ved Løvets Duft til Bækken ned,
Og, tauſe, paa en Vandring from
I Skovens ſøileſmykte Dom. —
En Cithar fandt jeg; ſtum, forladt,
Støvdækt den i en Krog var ſat.
Jeg tog mig af den, fik den ſtemt, —
Og ſee, dens indre Skat var gjemt
Fra fordums Tid. Det gik med den,
Som med en gammel, ærlig Ven;
Lang Tid forglemt og plat forſømt,
Han favner atter varmt og ømt,
Og yder lige villig Trøſt,
Naar vi maae flygte til hans Bryſt!
Om Aftnen, naar vi da kom hjem
Fra Skov og Krat, tog jeg den frem,

Og stemte op saa mangt et Qvad,
Mens lyttende de Tvende sad:
Den lystige, den kjække Sang,
Som blandt tyrolske Klipper klang;
Den veemodblandte Elskovslyst,
Der svæver over Havets Bryst
Ved Napolis, Venedigs Kyst;
Og Spaniens Bolero vild,
Der flammer som en Naphtha-Ild;
Den Sang, der, selv som Solen heed,
Bevinger Bajaderens Fjed;
De tankerige Sorgens Lyd,
Der bæver i Polakkens Fryd;
Provences Runddands, siirlig, net,
Og som Champagnens Perler let;
Den mørke, dybe Melodie,
Som Nordens Aand hensvæver i; —
Kort, hvad i Jordens Paradis
Til Skjønheds og til Elskovs Priis
Fra Folkets eget, friske Bryst
Er strømmet frem i Sorg og Lyst —
Min Vandrings allerbedste Høst, —
Ved Strængens Toner jeg dem gav,
Og havde ret min Fryd deraf;
Thi naar den lille Jomfru, træt,
Begyndte paa sit Toilet,

Og af en gammel Prækenbog
Andægtig sexten Blade tog,
Og fængsled flink til stadig Tugt
De vilde Lokkers Rigdom smukt:
Hun sendte mig et Smiil engang
Imellem, mens jeg sad og sang;
Og da blev jeg saa længe ved,
Indtil Mama blev mæt og kjed,
Og gad ei længer hørt derpaa,
Men sagde: „Hør, nu skal De gaae!"
De Dage svandt, — September kom,
Den skifted Skovens Kjortel om,
Indsprængte den med guult og rødt,
Og smelted Frugtens Hjerte blødt,
Saa Figenpæren, krum og lang,
Fuldmoden ned fra Grenen sprang,
Og Æblets trinde, svære Klump
Os kyss'de ofte med sit Dump.
Da tidt ved Blommetræets Rod
Jeg med den lille Jomfru stod;
Ved dygtigt Tag jeg strømme lod
En moden Hagl, en gylden Flod,
Og hun mig rakte Frugten blank,
Den lille Eva, fiin og rank! —
Men, Gud skee Lov! ei Slangens Krop
Sig ringlede fra Træets Top;

Selv ei den Frugt paa hendes Mund,
Der blussed rød og frisk og sund,
At plukke bort, kom mig i Hu, —
Ak, den var fast en Blomst endnu!

8.

Men længe alt gik Modren ind
Og ud med ret bekymret Sind;
Hun speided tidt ad Stien hen,
Der vented hun sit Bud igjen.
To Gange Maanen kom og gik,
Men intet Bud endnu hun fik.
I mangt et Diekast, jeg saae,
En saadan ængstlig Uro laae,
Hvis Magt jeg kunde ei modstaae.
Da tilbød jeg at vandre did,
Og sende dem et Bud herhid.
Men knap jeg havde talt det Ord,
Før op jeg som af Drømme foer,
Og for mit Die blev det sort, —
Jeg skulde bort! jeg maatte bort!
Der var jo Intet, som mig holdt?
Og dog — mit Hjerte? — var det koldt?
Var jeg saa tryg vel, som det lod?
Jeg saae — jeg for en Afgrund stod:
En lænket Haand — et Liv, fordømt
Til Qval! — Saa sødt jeg havde drømt, —

Nu var jeg vakt! Den Ørk, jeg saae,
Jeg eensom skulde gjennemgaae; —
Men eensom dog? — Nei, Haan og Spot,
Som Skygger fulgte mig, og blot
Foragt var Frugten, som jeg nød,
For hvad jeg ikke selv forbrød.
Jeg maatte bort fra dette Sted,
Fra Uskyld, Fred — og Kjærlighed!
Thi grant jeg følte jo det Net,
Der havde lagt sig ømt og tæt
Om Hjertet, — og det blev min Død,
Hvis jeg dets spæde Traade brød.
Det maatte skee; og seent i Qvæld
Jeg sagde dem et tungt Farvel.
Mens Moderen saa sindig lod,
Som Alt sig af sig selv forstod,
Den lille Jomfru blev saa bleeg, —
Men ei et Ord fra Læben veeg;
End ei en Taare — kun et Blik
Jeg som en Reisepenning fik; —
Et Blik! — hvor kan det være rigt,
Naar ret man sig forstaaer paa Sligt! — —
Det tidligt var. End Skoven laae
Med Slør af Nattens Taage paa;
Det dæmred svagt, — da listed jeg
Mig sagte paa min bittre Vei,

Fra Haugen over Bækkens Bro
Lidt ind i Skovens tause Bo.
Der kasted jeg i Græsset mig
En Stund og græd saa bitterlig,
Mens, dulgt af Løv og høie Straa,
Jeg smertefuld mod Huset saae.
Et Vindue āabned sig — o Gud!
Der stod Hun! Øiet stirred ud —
Forvaaget, blot med Taarens Glands —
Paa Himlen og paa Skovens Krands.
Hun tørred det saa tidt, saa tidt!
Fra Læberne, som sittred blidt,
Hun sendte med sin Finger hvid
Tre Kys — tre elskovshede — did,
Hvor Stien sig i Krattet vandt, —
Og saa hun rødmende forsvandt.
Men jeg sprang op og foer afsted,
Og sukkede ved hvert et Fjed:
„O, var jeg som det gule Løv,
Der snart skal smuldre hen i Støv!“

9.

Har du en Ven, for hvem hiin Gnist
Af Evighedens Klarhed hist
Har dulgt sig i det tunge Muld,
Som i en Klimp det rene Guld,

Saa den maa drages frem ved Vold
Af Jordelinets dunkle Fold, —
Med andre Ord: som læges ved
En streng, en grum Barmhjertighed;
Og er han frelst, er Lyset tændt,
Har det end længe, stadigt brændt;
Da bring dog aldrig ham igjen
Til hine Marterſteder hen,
Hvor der blev ført en rædsom Strid
Imellem Lys og Mulm; thi viid:
En Stammes Skygge, — Svalens Sang,
Hvis Rede ved hans Vindve hang, —
En Dør, hvis Larm, et Uhr, hvis Slag
Ham bragte Smerte mangen Dag, —
En Lyd af Lænken, som han bar, —
Et Sollys gjennem Rudens Glar, —
En enkelt Roſt, — et Fnug, — et Gran, —
En egen Duft — ak, — Alting kan
Udslukke Sjælens Stjerne brat
Og atter dække ham med Nat. —
Saaledes jeg! — I hver en Egn,
Jeg gjennemløb, der stode Tegn,
Som pegede tilbage paa
En natlig Tid og lod fremgaae
Af Hjertets Dyb en Smertens Ild,
Der hvert Secund blev mere vild.

Min Taare ſtandſed, og mit Blod
Det ſyded ſom en Klippeflod.
Jeg vidſte jo, hvorhen det var,
Min Fod med voldſom Jil mig bar:
Tilbage til det ſkumle Buur,
Hvor Tigren gruſom laae paa Luur,
Og dræbte med ſit Blik mit Mod
Og tog mit bedſte Hjerteblod.

10.

Jeg gik, — og ſaae mig ikke om.
Men da jeg nær til Byen kom,
Forbauſet ſtandſed jeg min Fod:
Var det den Stad, jeg nys forlod?
Hvor Spiret med tre Kroner paa
Man ſtolt mod Skyen kneiſe ſaae?
Jeg kom derind; men overalt
Mit Øie kun paa Jammer faldt;
Ei Torv, ei Gade faſt der var,
Som jo et Brændemærke bar,
Det Ildens Hænder havde ſat;
Men ſelv den havde grebet fat
Med Flammeklo paa Herrens Huus,
Og ſtyrted Tag og Spiir i Gruus. —
En grum, en mægtig Tordenſky
Var draget over Land og By,
Mens jeg ſad luunt i Læ og Ly;

Og ei et Blink og ei et Brag
Sig vovede, vanhelligt, bag
Paulunet hist, hvor Uskylds Fred
Mig havde laant et Hvilested! —
En Travlhed, fæl, uhyggelig,
I alle Kroge rørte sig,
Som naar man med sin Fod har traadt
De vevre Myrers runde Slot. —
Min Tanke snart mig ledte hen,
Hvor samlet jeg fandt Ven med Ven,
Og undrende de favned den,
Som alt de længe troede død, —
Og Een blev bleeg, og Een blev rød,
Mens Een forsigtig Taushed bød,
Og talte vigtig om, „at kjæk
Man burde staae i Livets Skræk, —
Om Himlens Fred, om mandigt Mod
I Sorg, — at Herrens Straf var god,
Om ogsaa haard, — om roligt Sind,"
Og hvad der ellers faldt ham ind;
Han aned ei, at for mit Bryst
En større Smerte blev en Trøst! —
Det blev mig klart, hvad der var hændt:
Mit Huus, mit Eie — Alt var brændt, —
Og jeg var fri, — thi Hun var død,
Fortæret midt i Flammens Skjød,

Og Tanten havde hende fulgt, —
Ak, ingen Rædsel blev mig dulgt! —
Forvirret, stum jeg greb min Hat
Og gik. — Det var alt blevet Nat,

11.

Her var min Bo! her stod mit Huus!
Nu — kun en Hob af Steen og Gruus!
Ved Gadelygtens matte Skin
Jeg traadte sagtelig derind,
Og satte mig, mens Nattens Vind
Omsusede min hede Kind,
I Krogen paa en styrtet Blok,
Og stirred taus mod Freias Rok,
Hvis Straaler klare, milde gleed
Til skumle, sorte Mure ned.
Hvor Glæden fordum mangen Gang
Udtalte sig i Dands og Sang,
Hvor før var glimrende og lyst, —
Var nu saa mørkt, saa tomt og tyst;
Kun nu og da fra Væggens Spalt
Lidt Kalk og Steen med Raslen faldt.
Her døde Hun! Hiin stærke Arm,
Der vellystvild og luevarm
Omslyngede med Guddomsmagt
De skjønne Lemmers unge Pragt,

Slap hende ei, før intet Spor
Af Hende fandtes meer paa Jord.
Jeg sad paa Hendes Grav! Hvert Nag,
Hver Bitterhed var svundet bag
Det dunkle Teppe, hvor Hun alt
Sin Bod nu havde rigt betalt.
Den Sum af Liv, som Hun mig stjal,
Var sonet i den bittre Qval,
Mens fri og luttret Hendes Sjæl
Nu drak af Naadens dybe Væld!
Sin alvorsfulde, stille Gang
Min Tanke gik den Nat saa lang,
Til Hanen goel rundt om i By,
Og Vægtren meldte Dagens Gry.
Da vandred jeg ad Porten ud, —
Jeg loved jo at bringe Bud!

12.

Jeg atter stod ved Fredens Havn,
Der kjærligt aabned mig sin Favn;
Og medens Modren for sin Gjæst
Beredte travl en lille Fest,
Saa vandrede vi andre To
Alene ned til Bækkens Bro,
Og satte os paa Bænken der
I Ly af lave Hasseltræer.

Alt laae i liflig Glands og Duft,
Og fra den rene, mørkblaae Luft
Septembersolen, høitidsfuld,
Bestænked Løvet med sit Guld
Og farved violet og bruunt.
Hvor roligt rundtomkring og luunt!
Vi talte ei. I Solens Bad
Den lille Jomfru stille sad.
De lyserøde Folder faldt
Blødt om den yndige Gestalt,
Og tankefuld, adspredt sin Fod
Med tørre Sand hun lege lod.
Mit Hjerte var som Himlen, hvor
Der toner fjernt et Englechor,
Som Bækkens Boble, klar og blank,
Een hellig Tanke steeg og sank.
Mit Sind sig hæved, gjenfødt, ungt;
Liig Myggen om det klare Punkt
I smaa, i stedse mindre Sving
Det saligt svævede omkring.
Da kaldte, langtfra, Modrens Røst, —
Et Suk opsteeg fra Pigens Bryst,
Hun reiste sig; men ned jeg drog
Paa Bænken hende atter, slog
Min Arm om hendes ranke Liv,
Og hvisked sagte: „Nei, o bliv!“

Og mens min Taare langsomt steeg,
Sig Ordet, sødt beklemt, fremsneeg:
„O, vil du frelse dette Brag,
Der under Livets vilde Brag
Er sønderknuust af Smertens Slag?
O, vil du gyde Ro og Trøst,
Og atter vække Liv og Lyst
I mit til Døden piinte Bryst?
Ak, vil du luttre denne Aand,
Udløse den af Sorgens Baand,
Og engang med din bløde Haand
Mit brustne Øie trykke til?"
Hun hvisked i min Favn: „Jeg vil!"

Kong Saul og Sangeren.

Hvad glimter hist langs Bjergets Rand,
Hvis Høie, Bølger liig, mod Sletten vælte?
Det skinner hvidt, som Havets Sand, —
Er det en Fugleflok fra salten Vand?
Er det en Hjord? et mægtigt Kuld,
Iført sin Pragt, den hvide Uld?

Nei! — der har Israels stærke Helte,
Med Trufelsblik mod Philistæas Land,
Mod Askalon, mod Asdods Strand
Opreist en flygtig By af tusind Telte!

Men Taushed herfker i den store Leir.
Hvi er den muntre Krigens Larm forsvundet?
Hvad? Har alt Sværdet Fredens Hvile vundet?
Har Herrens Folk alt ved sin Seir
Philisteren i Slavelænker bundet?

Hvor her er tyst! See, Vagt ved Vagt,
Med Skjoldet under Nakken lagt,
Blødt hviler under Palmens Krone;
Og fra det Fjerne, hist ved Klippens Steen,
Hvor Geder nippe af den grønne Green,
Lydt høres Hyrdedrengens Fløite tone! —

Ved Kongens Telt staae Høvidsmænd
Med Spyd i Haand, med Sværd ved Lænd;
Paa blanken Hjelm Fjerbusken nikker,
Imens de hviske — see! — og Hov'det bøie,
Mens fra det skarpe, sorte Øie
De Lyn paa Lyn mod Fiendens Grændse skikker.

I Kongens Telt? — ak, derfra just fremgaaer
Den Taage tung, som over Leiren ruger,
Som slapper Buens Stræng, og slaaer
Et Søm igjennem Sværdets Balg, og knuger
Hvert Spyd i Muld. — Trindt slumrer Daad og Kamp!
Men snart, ak! snart skal Vindens Vinge
Philistrens Krigsraab Eder bringe,
Stridshingstens Brinsken gjennem Slettens Damp.
Hvor er han da, han, som skal byde?
Han, Kampens Sjæl, som I adlyde?
Vee, Israel! vee! da est du svag!
Hvor er din Frelse da paa Stridens Dag?

Bag ſvære Purpurforhæng i ſit Telt
Han ſidder taus, den kongelige Helt.

Det ſtolte Hoved med det gyldne Baand
Sig hviler tungt udi den høire Haand.

Den Venſtre hænger ned, ſaa ſlap og ſvag
Som Druens Ranke paa en Vinterdag.

Hvad grunder han? mon paa en ſtor Bedrift?
Mon paa Prophetens hemmelige Skrift?

Hans Øie ſtirrer — men det ſeer ei paa
De Blomſter, ſom i Teppet virket ſtaae.

Indad er Blikket vendt, — men dødt og mat
Det ſkuer ud i øde, vildſom Nat.

En ond Guds Aand har Læbens Port tillukt,
Paa Brystet lagt et Bjerg og Stjernen ſlukt.

I Lænker er hans Løvehjerte lagt, —
Hvo løſer vel den ſkumle Trolddoms Magt?

Vee, Israel! vee! nu eſt du ſvag!
Hvo bringer Frelſe dig paa Kampens Dag? — —

See! — Teltets Forhæng raslende sig hæver,
Og gjennem Aabningen en Lysning bæver
Af Himlens Blaae, af Solens Glands.
En Ungersvend med faste Skridt indtræder,
Med Harpen under Arm, i Hyrdeklæder,
Men smykt med Sundheds friske Krands.
Hans muskelbrede Arm kan Bjørnen tvinge,
Men Haanden, som tør ruske Løvens Bringe,
Fremtrylle kan til Liv paa Tonens Vinge
De Syner, som i Tanken sig bevæge,
Og som et sygnet Hjerte huldt kan qvæge.
Og mens hans sunde Blik paa Kongen dvæler,
Han sagtelig paa Teppet knæler,
Og lader Fingrene med Harpens Strænge lege.

Og Konningen lytter! —

Han seer i det Fjerne,
Mens Strængene bæve,
Der tændes en Stjerne,
Og Skyer bortsvæve.
Og Vaarvinde luste
Med Blomsterduste!
Sig reiser det visnende
Hjerte paany,
De dunkle, de isnende
Taager bortflye! —

Men Konningen lytter!

Han hører de rislende
Bjergbække gaae,
Og Fuglen blandt hvislende
Løvbuske slaae.
Da klares hans Øie:
Han skuer de Hytter,
De grønnende Høie,
Som hans Barndom saae.
Sødt Strængene bæve,
Og Tonerne gaae,
De Skyer bortsvæve
Fra Himlen blaae!

End Konningen lytter!

I drømmende Tanker,
Der hæve hans Bryst,
Veemodig han vanker
Med salig Lyst,
Beskygget af Ranker,
Hvor Kilderne gaae
Ved ydmyge Hytter,
Som hans Barndom saae.
Hvert Billed, hvert Minde
Han hilser som sit;
Mildt Taarerne rinde, —
Og Hjertet er — frit!

Og Konningen lytter!

Høitideligt hæver
Sig Strængenes Klang,
Til Himmelen svæver
Lovprisende Sang;
Og haabfulde, fromme
Fortrøstninger komme,
Og atter i Luer
Af Livets Sol
Gudherren han skuer
Paa Magtens Stol!

Og, liig den Luftning mild og sval, som vifter
Paa Morgenrødens Vei, fra Kongens Bryst
Ei Suk sig trænger frem, og Kinden skifter
Sit blege Lød, og Hjertet slaaer med Lyst.
Et Smiil fremblomstrer om hans Mund og Kinder,
Hver Sene strammes i sin vante Kraft,
Og Blodet strømmer ildfuldt gjennem Barmen.
Det brede Glavind om sin Lænd han binder,
Han griber Landsens svære Skaft,
Han skyder Skjoldet, gyldenblankt, paa Armen,
Og, som en Løve kjæk fra Skovens Gjem,
Han træder frem!

Som Lyn det gjennem Leirens Rækker farer!
Vild Jubel blander sig med Vaabenklang:
Skjælv, Philistæa! skjælv, din Dødesang
Istemme nu Jehovas stærke Skarer!
Paa Slettens Flade, ud fra Kløft og Krog,
Sig krummer ned det lange Krigertog,
Mens Echo, fjernt derude,
Gjentager over Bjerg og Dal
Basunens Klang, Trompetens Skrald,
Der varslende bebude
Jehovas Seier og hans Fienders Fald!

Ridderen og hans Datter.

Engang i gamle Dage
En Ridder lured hist,
Rovgjerrig som en Drage,
Fra Borgens takkede Qvist;
Hver Kjøbmand med sin Kærre,
Hver Bonde med sit Qvæg
Saae heller Helveds Herre,
End Ridderens røde Skjæg.

Han sad med skumle Svende
I det taarnede Huus,
Og lod Tærningen rende,
Og vendte Bund paa Kruus;
Med en Munk, som drikke kunde
Og messe ham tilpas,
Med en puklet Dverg og Hunde,
Der fik Prygl og gjorde Spads.

Dog alt hans Rov og Eie
Slet ikke kunde forslaae;
Det svandt ad tusind Veie,
Som Vand gjennem en Saa,
Som over Taget Røgen, —
Saa han fandt sig tilsidst
Heel pjaltet og meer nøgen
End fattig Fugl paa Qvist.

Hans Kofte var forflikket
Med Fløielskappens Rest,
Og bødet og beklikket
Var hans Hoser og Vest.
Hans Ganger stod og hived,
Skindmager, i sin Baas,
Ei Stien var oplivet
Af And eller Gaas.

Og Sølv — det saae man ikke
Paa Skjenkebordet meer,
Hver Slurk, han vilde drikke,
Drak han af Tin og Leer;
Og midt i al Elende,
Af Lykken reent forladt,
Han mægted ei at kjende
Sin rigeste Skat.

Blandt Tidslerne en Rose
Sig hæved frisk og rød,
Op af den fule Mose
En Lilie sig skjød;
Og Rosen var hans Datter
Med Hjertets Lilie reen; —
Ei prudere Guld omfatter
En klar Karfunkelsteen.

Da hendes Moder blegned,
Hun selv gik frem til Liv;
En kjærlig Engel hegned
Om det spæde Blomstersiv;
Og sagtens var det hende,
Der, deilig, reen og from,
Fra Borgen monne afvende
Himlens Straffedom.

Hist nede dybt i Dalen,
Støttet til brune Fjeld,
Omskygget af Bøgesalen,
Stod der et lavt Capel.
Den hellige Jomfrues Billed,
Med Frelseren ved Bryst,
Paa Altaret var opstillet
Til Vansmægtendes Trost.

Hver Aften, naar Solen dvæled
Og speiled sig i Flod,
Vandred hun did og knæled
Fromt for Madonnas Fod,
Og hentede fra det høie,
Det evige Væld
Klarhed for sit Øie
Og Hvile for sin Sjæl. —

Det var en Aften silde
Saa ængstlig, lummerheed;
Tordenskyerne stille
Sig lagde i Dalen ned;
Det sorte Teppe skjuled
Himlen og Fjeldets Top,
De mørke Graner skuled
Tause fra Klippens Krop.

Da stod den røde Ridder
I Dalens lønligste Vraa,
Hvor Uglen eensom sidder,
Og de sorte Snoge gaae.
Men uden Gru for Krybet,
Der hvisled om hans Fod,
Han stirrede ned i Dybet
Og høit sin Røst oplod.

Han kaldte Den, der fører
Mod Lyset Mørkets Hær,
Som paa onde Hjerter hører
Og altid er dem nær.
Hvor Bjerget aabned sin Strube,
Han ham at komme bød;
Op af den sorte Grube
Den Paakaldte sig skjød.

„Hvad vil du?“ — Guld! — „Betal mig?“ —
Jeg giver dig min Sjæl!
„Den er alt min!“ — Saa befal mig
En anden Vei! — „Nu vel,
En pletfri Sjæl du give.“ —
I Borgen er kun een! —
„Din Datter maa det blive,
Hvis hun endnu er reen!“

Jeg giver dig min Datter!
„Saa faaer du og mit Guld!“
Med vild og haanlig Latter
Sank Mørkets Drot i Muld.
Tordnen rulled foroven,
Og Lyn mod Klippen slog;
Den Ridder igjennem Skoven
Fortumlet hjemad jog. —

I Borgens Hauge pleied
Den unge Frøken at gaae;
Der pusled hun og hæged
Om alle de Blomster smaa;
Men tankefuld tidt hun stirred
Paa Himlen, paa dyben Strøm,
Mens Taaren i Øiet dirred,
Og Tanken blev til Drøm.

I Drømmen stod et Billed,
Som hun kjendte saa vel,
Det havde tidt sig stilled
Paa det nærmeste Fjeld;
Det traadte ud af Skoven
Med muntert Smiil og Vink,
Og nærmed sig forvoven
Den steileste Brink.

Det var en dristig Jæger,
Hendes ukjendte Ven;
Han bar et Horn og Bæger
Og Sværd ved sin Lænd.
I den grønne Jægertrøie
Han blæste paa sit Horn, —
Og saadant venligt Øie,
Hun skued ei tilforn.

Hvor ſittred hun og bæved,
Naar den deilige Mand
Saa kjæk og ſmidig ſvæved
Paa den ſvimlende Rand!
Hvor blusſed hendes Kinder,
Hvor bølged hendes Bryſt,
Da fra Naboklippens Tinder
Hun først hørte hans Røst!

Tilſidſt han ſig voved
Til Haugemuren hen;
Hvad han bad og hun loved,
Jeg ſiger ei igjen;
Men et Haandtryk, det fik han
Som Hjertets første Høſt,
Og henrykt bortgik han
Med Himlen i ſit Bryſt.

Som Vidne Nattens Stjerne
Beſkued deres Pagt,
Opmærkſom i det Fjerne
Den ſtod, ſom venlig Vagt;
Den hørte hendes Klage,
Den hørte og hans Raad:
„Med mig du ſkal bortdrage
Og glemme Sorg og Graad!“

„Ak, bryd dit Fængsels Gitter,
Forlad den lumre Luft,
Der vanhelligt smitter
Min Roses rene Duft!
O, kom til Liv og Varme,
Til en hellig Fredens Havn
I mine stærke Arme
Og i min Moders Favn!“

Hun sukked, og hun sittred,
Hendes Kind blev saa varm,
Hun rakte gjennem Gittret
Ham sin sneehvide Arm;
Hun lagde til hans Øre
Sin Læbe fiin og rød,
Og knap han kunde høre,
Hvad hun hviskende bød:

„Naar Aftensolen dvæler
Og speiler sig i Flod,
Hist i Capellet knæler
Jeg for Madonnas Fod.
Kom did! — Paa Livets Bølge,
Hvor den saa fører hen,
Som din Skygge vil jeg følge,
Og trofast som den!“

Mildt deres Haab tilſmiilte
Et prægtigt Stjerneſkud! —
Men Ungerſvenden iilte
Fra ſin ængſtelige Brud;
Thi Lindens Blad ſig rørte,
Sig Lærken høit opſvang,
Og fra Portens Taarn de hørte
Vægterens Skjemteſang:

„Alt Morgenrøden ſmiler
Ud over Dal og Fjeld;
Hvo hos ſin Elſkte hviler,
Maa nu vogte ſig vel;
Thi Dagens klare Kerte
Faaer tuſind Øine vakt,
Der vogte paa hans Hjerte
Og dets hemmelige Pagt.

O, væk din unge Beiler,
Du Jomfru faur og fiin!
Frem Morgenſkyen ſeiler
Rød, ſom den klare Viin.
Og lad med Kys nu fare
Din prude Hjertensſkat;
Dig Himlen ham bevare
Til næſte Midienat!“ — —

Det var ved Middagstide,
Den Ridder talte saa:
„Min Datter! vi ville udride,
Mens Himlen er saa blaa;
Sadlet er vore Heste,
Svøb om dig nu dit Slør;
En Nabo vil vi gjæste,
Du aldrig skued før!“

Om hendes ranke Lemmer
De lange Folder flød,
Som naar Taageskyen gjemmer
En Poppel i sit Skjød;
Rosen paa hendes Kinder
Blev til en Lilie hvid,
Hvor Taaren sagte rinder
Som Dug ved Nattetid.

Langs med de steile Vægge
Paa Fjeldstien smal
Dødtause reed de Begge
Ned i den grønne Dal;
Og jævne Flodens Bølger
I Ridderens Fjed
Den unge Frøken følger,
Og Sorgen følger med.

Men da de kom i Dalen,
Hvor, støttet til brune Fjeld,
Omskygget af Bøgesalen,
Der stod et lavt Capel,
Hun sagde: „Mens Solen dvæler
Og speiler sig i Flod,
Tillad, at her jeg knæler
I Bøn for Madonnas Fod!“

Ind i den hellige Halle
Hun træder med hastigt Fjed
Og lader Sløret falde,
Og synker for Altret ned.
Hun folder de Hænder hvide,
Og bøier med ydmygt Sind,
Mens tause Taarer glide,
Sig dybt mod Altrets Trin.

Da stige hendes Tanker
Til Naadens Throne op,
Som naar Vedbend sig ranker
Mod Egens høie Top;
De flygte, som naar Duen,
Af Glenten forfulgt,
Høit under Himmelbuen
Bag Skyens Skjold er dulgt.

De knuge ſig med Smerte,
Men og med ſalig Trøſt,
Til det evige Hjerte,
Der bar Alverdens Brøſt;
Hun ſynes høre Stemmer
Fra Paradiſets Bo;
Sig ſelv og Alt hun glemmer
I den drømmende Ro! —

Det var den røde Ridder
Paa ſin ſtampende Heſt,
At høre Fuglekvidder
Blev ham en fattig Feſt;
Thi kaldte han paa ſin Datter
Ind ad Capellets Dør, —
Da viſte hun ſig atter
I det bølgende Slør.

Om hendes ranke Lemmer
De lange Folder flød,
Som naar Taageſkyen gjemmer
En Poppel i ſit Skjød.
Dødtauſe reed de begge
Dybere ned i Dal,
Hvor fra brune Klippevægge
Hvislede Foſſens Fald.

Da standsed den røde Ridder
I Dalens lønligste Vraa,
Hvor Uglen eensom sidder,
Og de sorte Snoge gaae;
Hvor Strømmen vild med Bulder
I sorten Afgrund foer,
Hun, støttet paa hans Skulder,
Satte sin Fod til Jord.

Og frækt han kaldte atter
Ham, som han maned før:
„Her bringer jeg min Datter!“
Bort reev han hendes Slør, —
Da — Blodet ham sank fra Kinden —
Brat døde hvert hans Ord:
Det var h e n d e! Herskerinden
For Himmel og for Jord!

Det var alle Himles Dronning
I unævnelig Pragt!
Ræd flyede Mørkets Konning
Igjen til Dybets Schacht;
Og Strømmens Larm forstummed,
Den dæmpede sin Gang,
Og klart blev Himmelrummet,
Og Fuglen atter sang. —

— Paa Syriens Grændsehede
En Ridder strøifed kjæk,
For de Hedninger lede
En Afsky og Skræk;
Hver Dag blandt Fienders Vrimmel
Hans raske Ganger sprang,
Men fromt mod Nattens Himmel
Sig hans Bodspsalme svang.

Han havde hørt en Stemme,
Der varsled evig Død,
Ifald han kunde glemme,
Hvad Stemmen ham bød;
Han havde seet, at Diet
Dog smilede ham Haab,
Hvis sønderknuust han bøied
Sig under Martyrdaab.

Og da med Sværd og Bønnen
Han trolig havde stridt,
Blev Dødens Rast ham Lønnen
For hvad han havde lidt.
Ham fulgte Korsets Helte;
Og paa hans sorte Skriin
Laae der et Tornebelte
Og en blodig Disciplin. —

— Hvor Donaus Bølge blinker
I varme Sommerdag,
En vældig Borg mig vinker
Med Taarn og røden Tag;
Og det hyggeligste Billed
I Borgens Urtegaard,
Som i en Ramme stillet,
Nu for mit Die staaer:

En gammel Dame spinder
Paa sin siirlige Rok;
En yndig Frue opbinder
Den hældende Rosenstok;
En ung Herr Ridder qvæder
For sin rødmende Viv
Om Haab og om Glæder,
Som skal vaagne til Liv.

Det var hiin raske Jæger!
Med Cithren paa sit Skjød,
Han løfter det gyldne Bæger
Og drikker Vinen rød;
Af sin deilige Frue
Modtager han det helst, —
Hun var den fromme Due,
Som Madonna havde frelst.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Sjette Bind.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Sjette Bind.

Fortællinger paa Vers. II. Træsnit.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Fortællinger paa Vers.

	Pag.
Alfernes Pleiesøn	1.
Fjeldvandring ved Badet	25.
Jægerens Brud	49.
I et romersk Osterie	65.
Bægeret.	
Paa Herregaarden	82.
Elskovstrolddom	87.
Langsom Vandring	92.
I Byen	96.
Ved Bordet	101.
Nattetanker: Hendes	105.
Hans	107.
Et Malerværksted	109.
Paa Reisen	113.
Paa Herregaarden	119.
Et Par	122.
En Lykkelig	149.
Den rige Frøken	165.

Træsnit.

	Pag.
Vignet	183.
Hans og Grethe	188.
Steffen og Anne	191.
Henrik og Else	197.
Jørgen og Trine	203.
Johan og Lise	208.
Christen og Lene	213.
Svend og Inger	221.
Åsbjørn og Thora	230.
Martin og Marie	238.
Erik og Ellen	243.
Rudolf og Bertha	250.
Jacob og Lone	257.

Fortællinger paa Vers.

II.

Alfernes Pleieſøn.

1.

Det var engang ved Pindſetid,
Da Skov og Mark var grønne;
I Haugen pranged Lilien hvid,
Der dufted Dild og Bønne;
Strunk Storken ſtod paa Bondens Huus
Og klappred høit, mens Vinden
Sig drak ſin milde Foraarsruus
Hos Hylden og hos Linden.

Ved Stranden var der Liv igjen,
Heel utaalmodigt gynged
Hver Skudes Speil, og Vimplen hen
I klare Luft ſig ſlynged.
Let Hjorten ſprang i dunkle Skov,
Hvor i de grønne Bure
Var Sang og Klang, og Heſtens Hov
Sank dybt i bløde Fure.

Der er en lille eensom Sti,
Som bag om By sig sniger,
Den løber Mosen tæt forbi
Og jævnt mod Skoven stiger;
Den bugter sig i mange Sving,
Ret som en Bæk kan rinde,
Til hist ved Stenten med et Spring
Den er i Skoven inde.

Ung Cecil vandrer der i Løn,
Dog gaaer hun ei alene;
Paa Armen bærer hun sin Søn
Ind under Bøgens Grene.
Knap styrer hun den lille Mand,
Saa vever, rød og buttet;
Dybt ned til hendes Hjerte han
Den ene Arm har puttet.

Da smiler hun; men hendes Smiil
Det blomstrer ikke længe;
Thi bittre Tanker, Piil ved Piil,
Sig ind i Hjertet trænge.
Den Ungersvend, sin Tro hun gav,
Sit Hjerte og sin Ære,
Han færdes fjernt paa vilde Hav, —
Alene maa hun bære.

Han fattig var, men hjertensgod;
Med Jammer og med Smerte
Sin Fæstemø han kun forlod,
Med Barnet under Hjerte.
„Jeg drager bort," saa Sukket lød,
„Og kommer jeg tilbage,
Har Havet skjenket Liv og Brød
Og stillet al vor Klage."

Men Jorden gik sin Vandring om
Blandt Himlens andre Kloder;
Den lille Dreng til Verden kom
Til den forladte Moder;
Paa eensomt Leie blev han svøbt,
Alene blev han baaren
Til Herrens Tempel hid og døbt
I viet Vand og — Taaren.

Hvorhen hun kom, saa ung og smuk,
De andre Byens Piger
Forraadte kun ved Medynksſuk,
Hvad Tungen ikke siger.
Men Konerne det strenge Blik
I ærbar Orden bringer;
Unænsomt, hvor hun stod og gik,
Der peged mangen Finger.

Men her i Skovens høie Sal,
Hvor Løv og Blad kun hvisker;
Hvor Vaarens unge Nattergal
Huldt Tankerne forfriſker;
Hvor de Forladtes gode Ven
Selv Bord for Krybet dækker
Og rundelig Beſpiisning hen
Af al ſin Fylde rækker;

Hvor lutter blide Blik hun faaer
Fra Blomſterøine klare;
Hvor hende friſk imøde gaaer
Med Duft den hele Skare:
Der har ſit Dagværk hun begyndt.
Ak, Lønnen er kun ringe;
Thi Blomſten er den Skillemynt,
Som ſkulde Nøden tvinge.

Det var ret, ſom de vidſte det,
Vaarhimlens Glutter ſpæde,
Hvor bitterligt hun havde grædt,
Saa ſelv de maatte græde;
At hun kun ſøgte efter dem,
At de var hendes Skatte;
Thi rigeligt de myldred frem,
Hvorhen ſin Fod hun ſatte.

Hvor lifligt der Violen laae
Sødtsmilende i Vuggen;
Levkoier vilde, hvide, blaae,
Bestrøed' med Morgenduggen,
Stod kneisende, og Gedeblad
Fra slanke Qviste vinked,
Mens Anemoners Stjernerad
Op gjennem Græsset blinked.

Her Kjellingtænders Guld saa puurt
Paa svaie Stilke gynger;
Hist Bukkar, den beskedne Urt,
Staaer lavt i tætte Klynger;
Som Virak den sin stærke Duft
I Skovens Kirke hæver,
Naar i den milde Foraarsluft
De lyse Blade bæver.

Og Fod for Fod hun langsomt gik
Og plukkede, men iilte
Til Drengen hen hvert Øieblik,
Hvor han i Mosset hviilte;
Og flytted ham fra Læ til Læ,
Til hendes Forklæd fyldtes,
Til Himlens Sky og Skovens Træ
Af Middagssol forgyldtes.

Tilsidst hun paa en eenlig Plet
I Skoven dybest inde
Sig hviled lidt og tænkte ret,
Den sorrigfulde Qvinde!
Paa Knæ hun foran Drengen laae,
Med Hænderne for Brystet;
Thi naar hun paa hans Aasyn saae,
Hun syntes, hun blev trøstet.

Da hørte hun en fjern Musik
Sig gjennem Skoven svinge;
Det syntes snart, som den fremgik
Paa Vindens lune Vinge,
Og snart som op sig yndigt svang
De underfulde Toner
Fra Jordens Dyb, snart som de klang
Fra Skovens hvalte Kroner.

Da hurtigt hun sit Blik oplod —
Men fast i Rædsel stirred —
Til Hjertet stemmed hendes Blod —
Sig Tankerne forvirred;
Thi alt som Sangen lifligt lød,
I Solens Straaler prægtigt
Sig langsomt op af Jorden skjød
Et Tempel, stolt og mægtigt.

Den var som kryst af Snee og Duft
Den Bygning, der sig reiste;
Umaaleligt i klare Luft
Vel hundred Spire kneiste;
De tusind Billeder derpaa,
Hver Søile, hver Pilaster
Med Løvværk, Dyr og Snørkler smaa —
Alt hvidt som Alabaster.

Paa mørke Baggrund stod den blank
Som Lilien i en Mose,
Ned over tre Portaler sank
Den store Vindves-Rose;
Dog var der i den rige Pragt
En Venlighed, en Mildhed,
Der virked med en hellig Magt,
Som Kirkens dybe Stilhed.

De trende Porte aabned sig —
Taus stod hun, som hun drømmed —
Den søde Klang vidunderlig
Og stærkere udstrømmed;
Med den en yndig Børneflok
I Kjoler, liliehvide,
Med Roser paa den gule Lok
Udstrømmed til hver Side.

Paa deres spæde, nøgne Fod
De svæved over Engen,
Hvor Cecil stum, fortryllet stod,
Halv hældet over Drengen;
Og der kom stedse fleer og fleer, —
En sneehvid, talløs Skare,
Som naar i Dyb man stimle seer
Et Vandfalds Perler klare.

Med fromme Blik, med liflig Sang,
Om Haaret Rosenbaandet,
Saa dandser Sværmen om paa Vang,
Som let af Luft henaandet.
Den cirkler nærmere det Sted,
Hvor Pigen staaer, — den vinker,
Mens en livsalig Venlighed
Fra tusind Øine blinker.

Et svævende, et duunblødt Garn
Af Armene de væve,
Hvorpaa det slummertunge Barn
Saa blideligt de hæve,
Og bære ham med Sang og Dands
Ind under Templets Buer,
Hvor, tusindfarvet, Solens Glands
Igjennem Vinduer luer.

Ung Cecil følger, som en Hind,
Man Kiddet vil fratage;
Med underligt, beængstet Sind —
Og Hjertet slaaer saa sage.
Hun kløver Sværmen let i To,
Som naar blandt Hvedens Vipper
Den slanke Mynde maa sig snoe,
At Byttet ei den glipper.

Den var saa høi, den var saa sval
Den rige Tempelbue,
Høitidelig som Himlens Sal
Og godslig som en Stue.
Den var saa bred og lang og stor, —
Ind trængte da i Halle
Den hele Børne-Blomsterflor;
Men der var Rum til Alle.

En Mængde stimled ivrigt op
Paa høie Pulpiturer;
Der stod i Rad en talløs Trop
Med Strængeleg og Lurer;
Og der var ogsaa de, der sang,
Og skabte Tonepragten,
Mens deres Mester Staven svang
Og styred dem i Takten.

Paa Gulvets Marmorflise laae
Et Hynde, midt i Krandsen;
Der lagde de saa blødt den Smaa —
Og saa begyndte Dandsen!
Det var en Dands! saa let og mild,
Saa fuld af Liv og Ynde!
Og Alles Øine smilte til
Den spæde Dreng paa Hynde.

De sang: „O, Cecil! rolig kun
For ham, den søde Unge!
Vi sødt vil kysse paa hans Mund
Og løse let hans Tunge!
Her under Alfers smilde Røgt
Hans Fremtids Frø skal trives,
Og Sjælens spæde Vid og Kløgt
Til Blomstring huldt oplives.

Hver Qvinde skal ham see med Lyst,
Hver Mand skal høit ham ære,
Sit Land til Hæder, dig til Trøst
Han Stav og Sværd skal bære.
Med Vælde pløie skal engang
Han Havets vilde Strømme!“ —
Men Cecil ei forstod den Sang,
Hun svimled som i Drømme.

Og Sværmen svæved ud og ind —
Saa rundt — frem og tilbage,
Som Æbleblomsters Blad for Vind
I Vaarens blide Dage;
Og op og ned som Fugl i Sving,
Som Havets hvide Bover,
De dandsede saa let i Ring
Omkring den lille Sover.

Det var, som sig om Drengen svang
En fyldig Blomsterranke!
Ung Cecil stod ved Dands og Sang
Med Smiil i Blik og Tanke.
Den Sorg, som hende var forvoldt,
Knap meer paa Hjertet brænder;
Hensjunken, hun sit Forklæd holdt
Med begge sine Hænder.

Fra Brystet gaae kun Glædes-Suk,
Det frit og let sig hæved,
Mens hver en lille Glut saa smuk,
Der med i Dandsen svæved,
En gylden Rosenknop afbrød
Af dem, som Lokken krandsed,
Og kasted den i hendes Skjød,
Mens let-forbi han dandsed.

De strøede hende Favnen fuld
Af deres Roser røde,
Og de var af det pure Guld,
Paa dem Rubiner gløde!
Da var det, hendes Øie faldt
Fra Templet ud paa Engen,
Hun saae — og glemte sig og Alt —
Fortryllelsen og Drengen. —

Hun saae — var det et Gjøglesyn
Der stod for hendes Øie?
Hun saae, med mørkt og rynket Bryn,
Med Hat og Sømandstrøie
Sin Elskte hist ved Krattet staae, —
Han strengt med Haanden vinked;
Hun syntes, paa hans Kinder laae
En Taare stor og blinked.

Da fløi hun ud paa flygtig Fod —
Nu var al Trøst jo fundet! —
Men næppe hun paa Engen stod,
Det Hele brat var svundet,
Musik og Dands og Tempelhal,
De muntre Engleklynger, —
Og stille Alt! — en Nattergal
Kun fjernt i Skoven synger.

2.

Men Moderhjertet fik sit Syn!
Dybt følte hun det brænde.
I Tanken faldt det som et Lyn:
„Min Dreng? hvor er han henne?“
I Dødens Angst hun saae omkring,
Men, ak! hun var alene!
Hun saae kun Eeg og Bøg i Ring
Med deres tause Grene.

Fortvivlet slog hun Haand i Haand —
Alt Guldet svandt i Græsset!
Hun saae det ei! — Med qvalfyldt Aand,
Med Hjertet sammenpresset
Hun hid og did i Krattet foer
Vildt vridende sin Finger, —
Hvor Alfer dandsed nys i Chor,
Løvfrøen eensomt springer.

Hun speided rundt i Busk og Krat,
Mens Smertens Taarer brænde;
Saa søgte hun den hele Nat
Og næste Dag til Ende.
Men ei sin bedste Skat hun fandt,
Og, dybt i Sorg begravet,
Hun træt og mat tilbage vandt
Til Byen hist ved Havet.

Hun satte sig paa Gadething,
Paa Steen alt under Linde;
Der stimled snart en Flok omkring
Den sorrigfulde Qvinde;
Og Mangen stod og saae derpaa,
Som gjerne vilde trøstet,
Og spurgte: „Hvor er han? den Smaa?"
Da slog hun sig for Brystet;

Da rev hun i sin blonde Lok,
Som løs om Nakken hængte,
Hun favned Lindens kolde Blok,
Og sig paa Jorden slængte,
Og raabte høs og jammerfuld,
Med sære, vilde Fagter:
„Jeg har forraadt mit Blod for Guld
Til Underverdens Magter!"

En gammel Kone tog paa Skjød
Den Jamrende og kjæled,
Og ved sin Barm saa from og blød
Hun hendes Ansigt sjæled,
Og talte hende sagte til,
Som for et Barn man taler:
„Fortæl, min Cecil! gjerne vil
Vi lindre dine Qvaler!“

Af Hulken træt og taareblændt
Hun næppe turde vove
At mæle om, hvad der var hændt
Hist i de dunkle Skove;
Men skreeg saa, da hun Alt fik sagt:
„Af Guld jeg lod mig blinde!
Mit Barn er nu i Alfers Magt,
Jeg seer ham ingensinde!“

Mens Nogle vendte sig og loe,
Alvorligt Andre stirred:
„Sligt Eventyr man ei bør troe,
Men hun er sindsforvirret!“
Dog var der mangen gammel Gut,
Med slige Ting fortrolig,
Som tænkte: „hun er elleskudt!
Hun var i Alfers Bolig!“

I hele Egnen, fjern og nær,
I Skov og Mark, paa Engen,
I Dysser, Moser, Grøft og Kjær
Man søgte efter Drengen;
Og selv hun gik, til Døden træt,
De lange Sommerdage; —
Men ikke fandt man selv den Plet,
Hvor Skatten blev tilbage.

Og saa blev hendes Sorg da glemt,
De Andre bleve trætte!
Hun bar den, dybt i Hjertet gjemt,
Og gik med sig i Rette.
For hvert et Suk, der letted mildt
Det piinte Moderhjerte,
Een Tanke vakte atter vildt
En Længsel og en Smerte:

„Min Thorvald! o, min lille Dreng!
O, gruelige Smerte!
Hvem reder nu i Qveld din Seng,
Og lytter til dit Hjerte?
Hvem viser dig de hvide Lam,
Daadyrene i Lunden?
Den gule Gjæsling paa sin Dam?
Hvem laer dig klappe Hunden?

Hvem glatter nu dit blonde Haar?
Hvem tørrer dine Taarer
Og kysser dig og trøster, naar
Din runde Arm du saarer?
Hvem pusler om min egen Søn?
Hvem pynter dig en Dukke?
Hvem læser nu sin Aftenbøn
Paa Knæ foran din Vugge?"

3.

Saa Høsten gik, og Vintren kom
Med Slud og mørke Dage,
Og næsten Ingen brød sig om
Den lille Cecils Klage.
Hver havde Sit! — den vante Gang
De Glade gik tilsammen,
Hvor der var Juledands og Sang
Med anden Lyst og Gammen.

Alt havde Hvile, Ro og Fred!
Den vilde Fugl i Skove,
Og Bonden ved sit Arnested,
Og Fisken under Vove;
I Lunden slumred Bøg og Eeg
Høit kneisende i Taagen; —
Men evigt Cecils Taare steeg,
Og Smerten holdt sig vaagen.

Men Solen kom! I Mark og Skov
Gik lune Sønden vinde
Og vækkede hver Blomst, der sov
Sin Vintersøvn derinde.
De feied Himlens Hvælving reen
Og løste Bølgens Lænke;
Snart maatte Taarepilens Green
For Løvets Vægt sig sænke.

Det lokker atter Cecil ud,
Det Haabet svagt opliver;
Og med en stille Bøn til Gud
Hun sig paa Veien giver.
Hun ændser ei den unge Pragt,
Ei Blomst, ei Blad hun sanker;
Det var ret som en selsom Magt,
Der leded hendes Tanker.

Den styred hendes matte Fjed,
Den hende Veien viiste,
Og see! med Eet hun fandt det Sted,
Hvor hun sin Dreng forliiste!
En riig, en prægtig Rosenflor,
Hvor Guldet svandt, sig hæved,
Og fjernt det hulde Alfechor
Alt gjennem Luften bæved.

Glad sank hun ned paa Engen blød,
Da over Bøg og Birke,
Hun atter saae, af Grunden skjød
Den underfulde Kirke,
Og myldrende af Porten ud
Den hvide Alfeskare;
Og mellem dem — o, gode Gud!
Den lille Dreng de bare.

Men ned de satte ham paa Jord,
Og see! han kunde rende!
De peged venligt paa hans Moer,
Og see! han kjendte hende!
Han løb i hendes aabne Favn,
Og blev saa ved at kalde
Paa hende med det e n e Navn —
Det bedste blandt dem alle!

Smukt Alfen havde løst sit Ord,
Thi løst var jo hans Tunge,
Og han var bleven kjøn og stor,
Den overgivne Unge!
Han talte rask, han kunde gaae,
Ret kraftigt Foden sætte,
Og saa — han kunde godt forstaae,
At h u n — hun var den Rette;

Den Eneste, han hørte til, —
Den Eneste, hvis Hjerte,
Hvis Tanke, Taare, Suk og Smiil,
Hvis Glæde og hvis Smerte,
Hvis Længsel, Stolthed, Haab og Trøst,
Hvis Drøm og Vaagen ene
Tilhørte ham i Sorg og Lyst,
Kun ham — kun ham alene!

Tæt krysted Cecil ham til sig,
Af Fryd hun maatte græde;
Hun havde aldrig anet slig
Unævnelig en Glæde.
Hun sagtelig ham fra sig skjød
Og slugte ham med Øiet, —
Mens Alfekhorets Sange lød
Ved hendes Fryd forhøiet.

Hun hørte ei! thi hendes Sjæl
Var selv kun Melodier;
Hun hørte ei et fromt Farvel
I hine Harmonier!
Hun saae kun ham! hun ændsed ei,
Fortryllelsen var svunden,
Og at hun alt paa krumme Vei
Gik jævnt igjennem Lunden.

Og mens hun langsomt hjemad gik
I Skov og over Engen,
Hun standsede hvert Øieblik
Og stirrede paa Drengen,
Og glatted Haaret, følte paa
Hans Haand og Fingre nøie,
Og greeb ham saa med Øet og saae
Ham dybt ind i hans Øie.

Dog — just hvor Stien dreier om
Og bag om By sig sniger,
Det stille Par imøde kom
En munter Sværm af Piger.
De raabte: „Cecil! er du der!
Til Lykke nu med Sønnen!
For al d i n Kummer og Besvær
Dig hjemme venter Lønnen!“

Og nede i den lille By,
Paa Gaden og ved Stranden
Var der en Jubel, Støi og Gny,
Som Folk var fra Forstanden!
Thi mangen Fiskersøn var hjem
Fra lange Farter stævnet,
Og Slægt og Venner tog mod dem
Saa lystigt, som de evned.

Ung Cecil saae, hvor der var net
Med Krandse, Baand og Flage;
Fortumlet knap hun ændsed ret,
Et Ønske var tilbage;
Med Drengen ved sin Haand saa stil
Stod hun nu blandt de Andre,
Og saae alt under Sang og Spil
Matroserne indvandre.

Med Hat paa Snur, med brune Træk
Fra fjerne Land de komme;
I Spidsen gik en Styrmand kjæk
Med Næven i sin Lomme.
Han Cecil saae! og frem han sprang —
Saa — flink et Kys paa Munden —
Og saa i Luft sin Hat han svang:
„Nu er min Lykke bunden!“

Den Styrmand var en lystig Fyr,
Og han var Drengens Fader;
Med Møie Cecil holdt i Styr
Ham paa de travle Gader;
Men ene var de blevne knap
Bag Byen hist paa Engen,
Saa kysede hun selv omkap
Og hviskede om Drengen.

Ei mange Uger gik, min Tro!
Før der var lyst og skrevet;
Før de med Gammen begge To
Var Mand og Kone blevet.
Saa drog han ud med lystigt Sind,
Og kom med Lyst tilbage,
Og saa det gik, Aar ud, Aar ind
Til deres sidste Dage.

Men Drengen blev en vakker Helt,
Sit Land til Vagt og Hæder;
Hans Navn blev stort i Sund og Belt,
Paa tusind fjerne Steder.
I Kirken hist nu staaer hans Grav,
Hvor Folket gaaer til Skrifte;
Om Vaaben og Commandostav
De vundne Flage viste.

Fjeldvandring ved Badet.

Kom, sæt dig her! Saa syg og mat
Kan du ei længer vinde.
Fjeldstien var dig altfor brat,
Min sørgende Veninde!
De Andre blev tilbage der,
Hvor Faldet mægtigt syder, —
Hør! op igjennem Skovens Træer
Dets fjerne Torden bryder.

O, lad dem spille om din Kind,
De svale Bjergets Lufte;
O, lad dem qvæge huldt dit Sind,
De Blomster her, som dufte;
Og hviil paa bløde Blad og Mos
Din sylphelette Skabning;
Din Ven vil henrykt sidde hos
I stille, sød Fortabning.

Vær rolig kun! jeg har jo sagt:
Forelsket er jeg ikke;
Det er en ganske anden Magt,
Som fængsler mine Blikke.
Mit Hjerte, koldt -- ei sandt? — som dit,
Maa gyse for din Vrede;
Men kan da ogsaa mere frit
Din Herlighed tilbede.

Læg blødt din melkehvide Arm
Paa Mossets Bolstre brune!
Løs op og kjøl din unge Barm
I Aftnens Lufte lune!
Jeg seer det ei! — hvor kunde jeg?
Mens Øiets Blaae mig lænker,
Og ad sin klare Himmelvei
I Tankens Afgrund sænker;

Mens sig de blonde Lokker rigt
Om Pandens Tempel hvælver,
Og Smilet, bittert, underligt
Om dine Læber skjælver.
Hvor kunde jeg? — mens blot et Ord
Fra dig, et Blink med Øiet
Jo mægter, som et Siv mod Jord,
At faae min Villie bøiet.

Jeg beder dig! — hvad har jeg sagt?
Saa heftig du dig hæver?
Tilgiv, ifald jeg brød vor Pagt —
Tilgiv, du seer, jeg bæver.
Ak, langt herfra jeg gjerne vil
Mit Sind, min Tanke skikke;
Thi Hjertets Kraft ei strækker til
At glemme dine Blikke.

Jeg seer jo Rødmen paa din Kind,
Jeg seer, hvor vredt du trækker
I Handskens sorte Silkespind,
Som Armen halvt bedækker.
Paa Kjolens lyserøde Rand
Min Arm jeg tør vel lægge?
Et Sagn hist fra mit Fædreland
Vil jeg af Slummer vække.

Et Sagn? — et Sagn har jeg det kaldt,
Men meget Faa det kjender.
Dets Helt, som mig det har fortalt,
Var een blandt mine Venner.
Hvem veed? maaskee sig dog engang
En Riimsmed saa forsynder
At sætte det i Spil og Sang —
Lad gaae! — nu jeg begynder:

Dybt inde i den dunkle,
Den sommergrønne Skov,
Hvor Hjorten strøifer Græsset
Med sin vingelette Klov,
Hvor Bækken vandrer snaksom
Mellem Smaasteen og Gruus,
I Ly af stærke Bøge
Der staaer et Jægerhuus.

•

Ved Plankeværket kneiser
En Gran som et Spiir;
Over Stuedøren pranger
Et mægtigt Gevier;
Paa Ladeporten naglet,
Den vilde Skovens Helt,
En Glente, spreder Vingen
Som i et Vaabenfelt.

•

Med den drømmende Susen
I løvrige Lund
Det fjerne Glam sig blander
Af en sporende Hund.
Og Gjøgen stadigt sukker
Sin eenlige Sang,
Mens Daakalven græsser
Paa den fredelige Vang.

I Stuen hist derinde
Er tyst, men ingen Fred;
En gammel Qvinde ligger
Paa Smertens Leie ned;
Saa gusten er Panden
Liig et visent Lilieblad, —
Som Sjælen, flyvefærdig,
Alt paa Læberne sad.

En yndig Pige hviler
I Lænestolens Skjød;
Det blonde Hoved støtter hun
Paa Haanden, fiin og blød;
Mens Diets klare Stjerne
I Sorgens Dug henslød,
Sig Kindens Morgenrøde
Som gjennem Taager brød.

Ved hendes Fødder sover
En vældig engelsk Dogg,
Brandguul som en Løve,
Stærk som en Egeblok;
Men midt i Stuen staaer der
En rank, en deilig Svend, —
Hans sorte Die lyner
Til Pigebarnet hen.

Han knuger fast sin Riffel,
Hans Læbe er bleeg,
Et Smiil, et haanligt, ligger
Om det kulsorte Skjæg;
Han nærmer sig til Pigen
Med gnistrende Blik, —
Hans hviskende Stemme
Tungt fra Brystet fremgik!

Og alt som han sig bøier
Mod hendes Øre nær,
Løfter Hunden sit Hoved
Og seer paa hans Færd;
Ret som han vilde lytte,
Som anede han,
Hvad Qval der kan ruge
Mellem Qvinde og Mand!

„Jeg agter dine Sukke,
Den Taare paa din Kind
Ei meer end det usle Fnug,
Som hvirvles op af Vind!
Du hader mig, Regisse!
Saa hader jeg igjen —
Mig seer du aldrig meer,
Men ei heller din Ven.

Jeg bød dig som Offer
Mit Hjerte, Sjæl og Blod, —
Men haanlig, kold du jog mig
Bort fra din Fod.
Det Baand er sønderrevet!
Jeg foragter det Baand!
Det hjælper ei, du græder
Og vrider din Haand!

See, Riffelen er skarpladt,
See, hvæsset er min Kniv, —
I Skoven skal det gjælde nu
Liv imod Liv.
Jeg stække vil hans Vinge
Den adelige Falk,
Og aldrig skal han drikke
Din Læbes Rosenkalk.

Vildt brænder i mit Hjerte,
Som et pinefuldt Stik,
Dit violblaae Øies
Saa bønlige Blik!
Thi mig det gjælder ikke —
Men Han skal aldrig naae
At drukne sine Øine
I denne Himmels Blaae.

Idag skal han vandre
Med mig den samme Vei,
Dødbitter for os begge —
Først han og saa jeg!
Regisse! dine Blikke,
Den Taare paa din Kind
Jeg agter som det usle Fnug,
Der hvirvles op af Vind.

Du hader mig, jeg veed det,
Nu hader jeg igjen!
Trøst dig! mig seer du aldrig,
Men ei heller din Ven,
Saa sandt Gud mig hjælpe!
Jeg sværger, som jeg svoer —
Hans egen Hund skal støve
Og finde mig hans Spor!“

Saa stødte han med Støvlen
Til den vældige Hund,
Og stormed ud af Døren
Og fløited med sin Mund.
Men Hunden reiste Hovedet
Kun knurrende, og kjæk
Ham viste sine Tænders
Hvidtskinnende Hæk.

Som en knækket, falmet Rose
Tilbage mat hun sank,
Mens Taarens Perle trilled
Paa Kinden, heed og blank;
Og den rasende Smerte,
Fortvivlelse og Harm
Holdt Skriget stumt tilbage
I den bævende Barm.

Og i den stille Stue,
Hvor Uhrets sagte Slag
Gik jævne med den Syges
Dødtunge Aandedrag,
Der sad hun nu forladt,
Mens i qvalfyldte Sind
En Vrimmel sorte Tanker
Vildt stormede ind. —

Da gabed Hunden langsomt,
Da reiste han sig op,
Og strakte efter Søvnen
Sin mægtige Krop!
Han logred med sin Hale,
Og kjælen og blød
Han lagde sit store Hoved
I Jomfruens Skjød.

Fra inderſte Hjerte
Saa dybt et Suk han drog
Og ſaae ret paa hende
Saa trofaſt og klog;
Mens ivrig, utaalmodig
Med ſin Hale han ſlog;
Ret ſom han vilde ſpørge:
„Hvad feiler dig dog?“

Hans Øie, ſært veemodigt
Og glandsfuldt og ſtort,
Faſt hvilede i hendes:
„Hvad har man dig gjort?“
Da foer der en Rødme
Over Pigens blege Kind,
Et Blink af Haabets Stjerne
I Hjertet trængte ind.

Hun hviſkede ſaa ſagte
Med ſkjælvende Mund:
„Ved hans eneſte Gave
Til mig, ved hans Hund
Han frelſes; hvis ikke,
Da ſkal vi følges ad!“
Og ſatte ſig og ſkrev
I Haſt et lille Blad:

„Dit Liv er i Fare,
Og derfor jeg nu
Ei længer kan fortie:
Min Eneste er du!
Hvad ikke for Alverden
Jeg ellers vilde sagt,
Det lægger paa min Tunge
En guddommelig Magt!

Bevar dit Liv, du Elskte!
For dig og din Brud,
Før lumsk dig indhenter
Hans lurende Skud.
Jeg sender dig Murad,
Mit eneste Bud, —
O, maatte han dig finde, —
Velsigne dig Gud!“

Og med sittrende Hænder
I brændende Hast
Ved Bulldoggens Halsbaand
Hun knytted Sedlen fast;
Og lokked saa den trofaste,
Logrende Ven
Med bankende Hjerte
Ad Gaarddøren hen.

Da sprang han om og jubled,
Sin Vei han kjendte jo;
Han slikked hendes Hænder
Saa venlig og tro.
Saa klapped hun hans Hoved,
Saa sagde hun et Ord, —
Og flux gjennem Tykningen
Forsvandt hans Spor. —

— En lille Høi der ligger,
Hvor Stien bugter ind
Under Skovens grønne Hvælving;
Paa Høien staaer en Lind.
Med sittrende Blade
I den sagte Vind
Den kaster bredt sin Skygge
For Aftensolens Skin.

Der stod han den unge,
Den skumle Jægersvend;
Det halvbrustne Die
Stirrer ad Veien hen;
Med een Haand paa Bøssen,
Den anden paa sit Bryst,
I Længsel han lytter
Til Hævnens søde Røst.

Som Kalk er hans Ansigt,
Hver Muskel er spændt,
Stiv staaer han, som et Billed
Paa et Gravmonument,
Ubevægelig og stille
Som i en Kirkevraa, —
De stærke Bølger anes ei,
Som i hans Hjerte gaae.

I Stormen derinde
Bevæger sig en Krands
Af Tanker og Billeder
I sær forvirret Dands.
Med rædsom Qval og Vellyst,
I bredfyldte Maal
Hans Hjerte tømte Livets
Allerbittreste Skaal.

Hans Hjerte tømte Livets
Allerbedskeste Drik
I al hans Elende,
Som forbi Diet gik:
At svundet var det Haab,
Som var saa saligt drømt;
At til evig — evig Længsel
Hans Sjæl var fordømt.

Da høres der et Fodtrin,
Da høres der en Røst;
En lystig Sang der klinger
Fra et fuldt og freidigt Bryst.
Det var ret en egen,
En Hjerte-Melodie,
Der var saa megen Jubel
Og dog Veemod deri.

Det var den unge Junker!
Saa sorgløs, glad og god,
Rask skred han hen ad Stien
Paa sin kraftige Fod;
Men Smilet om hans Læber
Og Glandsen i hans Blik
Klart røbed, at hans Hjerte
Langt foran Foden gik.

Da standser han — forstummer,
Hans Hjerte bliver koldt!
Dump lyder ham imøde
Et rædselfuldt Holdt!
En Riffelpibe peger
Paa hans Hoved, og hvast
Et sigtende Die
Gjennemborer ham fast.

Som en Tiger, der gloer
Paa sin sprællende Fangst
Og qvæger sit Øie
Ved den bævende Angst;
Saa dvæled Jægersvenden,
Før han sendte sit Skud, —
I lange Drag han vilde
Tømme Bægeret ud.

Nu — nu det ham tykkes,
Ei Meer var deri —
Men hurtigt som en Tanke
Var Faren forbi! —
See, over Grøften springer
Den glubende Hund
Og fanger Skyttens Strube
I sin fraadende Mund.

Han tumler med sin Nakke
Mod den grønklædte Jord, —
Det morderiske Skud
Mod Himmelen foer!
Han vreed sig, han snoede sig,
Han kjæmped og han skreeg, —
Da fløitede Junkeren,
Og Hunden fra ham veeg.

Med et Blik, et fortvivlet,
Hvori der samlet laae
Alle Helvedes Qvaler,
Paa Junkeren han saae.
Han slængte sin Riffel,
Sin Jagtkniv, sin Hat,
Og styrted med et Skrig
Ind i raslende Krat. —

Men maalløs og bedøvet
Stod Junkeren en Stund,
Og ændsed knap sin trofaste
Frelser, sin Hund.
Hans Hjerte ret saa voldsomt,
Saa varslende slog,
En Strøm af hellig Glæde
Ham gjennem Sjælen drog.

Han kasted sig med Taarer
Paa sit Ansigt og bad;
Og talte godt til Hunden,
Som stille hos ham sad.
Han klappede dens Hals
Alt med sin hvide Haand, —
Da øinede han Brevet
Og løste dets Baand.

Han læste det, han kyssed det,
Beruset af Lyst,
Han trykked det vel tusinde
Gange til sit Bryst;
Og reiste sig og vandred
Paa Skovstien trang,
Mens Hunden sprang og bjeffed,
Og Fuglene sang.

— Saa var det henved Aften,
Og Solens sidste Glød
Ind mellem Skovens Stammer
Sin skarpe Straale skjød.
Det var saa luunt og stille,
Kun en liflig Nattergal
Udstrømmede sin Veemod
I den lyttende Dal.

I Haugen sad Regisse
Og flettede en Krands;
En bitter Taare dæmred
Hendes Øies klare Glands.
Ak, hendes Moder slumred,
Det sidste Suk var endt,
Det havde hun sin Datter
Med Velsignelsen sendt.

Da traadte ind fra Skoven
Den ædle Ungersvend,
Hans ilende Fjed
Ham bar til Pigen hen;
Han satte sig paa Bænken,
Han tog hendes Haand,
Og snoede omt sin Arm
Om den ranke Lilievaand.

Da sank hun med Taarer
Til hans trofaste Bryst;
De sagte Ord, han hvisked,
Blev til livsalig Trøst.
Ak, al — al den Sorrig,
Som i Verden er til,
Den slettes ud af Hjertet,
Naar Kjærlighed kun vil!

„Jeg veed det — ak, hun sover!
Du Elskede min!
Men jeg har og en Moder,
Hun er jo ogsaa din.
Og jeg har et Hjerte
Ret ærligt og frit, —
O, du min Frelserinde!
Det, veed du, er jo dit!“

Sødt toned Aftenklokkens
Smertedulmende Klang,
Og Dæmringen ruged
Over Skov, over Vang;
Da lagde hun sin Haand
Om hans Hals, om hans Kind,
Og saae med sine Øine
Til hans Hjertekammer ind.

Men han sad henrykt stille,
Saa taus veemodig hun, —
Da søgte til hans Læber
Hendes blussende Mund.
Det Forgangne, det Kommende
Forsvandt dem af Hu,
Og deres Hjerter slog kun
For det salige Nu! —

Men foran dem sad Murad
Den trofaste Vagt,
Med sit ærlige Øie
Han holdt dem i Agt;
Ret som han Alt forstod,
Som anede han
Den Fryd, som kan blomstre
Mellem Qvinde og Mand.

— Hvad siger du? — ak, med et Blik
Du klarligt mig betyder,
Det syntes dig saa fersk en Drik,
Som den, os Brønden byder.
Jeg saae det, knap engang et Ord
Fik trængt sig til din Tanke!
Paa Floden stirred du, som snoer
Sig blank om fjerne Banke.

O, bliv ei vred, jeg spøger ei,
Nei, Alvor er min Tale;
Det var formasteligt, om jeg
Med Alt, hvad jeg kan male,
Endog kun for en flygtig Stund
Din Tanke vilde binde, —
Den har et bedre Hjem, hvor kun
Sit Livsstof den kan finde.

Hvad seer jeg? Taarer paa din Kind!
Ak, har jeg dig bedrøvet,
Og saaret saa dit bløde Sind,
Er al min Trøst mig røvet!
Thi, ak! jeg veed jo meget vel,
Mit Sagn har ikke mægtet
At røre dig, — nei, saadant Held
Har Guderne mig nægtet.

Det bliver koldt! kom lad os gaae,
Ifald det er din Villie.
Din lille Hat? her, tag den paa,
Og her er din Mantille.
Tag dig i Agt! forsigtig her!
Tillad — vil du det taale?
Min Arm — blot under disse Træer
Og paa de glatte Naale.

Nu Mørket alt har Dalen skjult,
Det dæmrer kun heroppe;
End glimter blankt med Rødt og Guult
Det fjerne Sneefjelds Toppe.
Her dreier Stien — aa, see her
En venlig, malersk Scene:
En lille Pige sidder der
Paa een af Skrænten's Stene.

Foran sig har hun tændt et Baal,
Rødt farves hendes Kinder;
Hvor glimrer ei den Bævernaal,
Som hendes Fletning binder!
Og saa den store, lodne Hund,
Hvor vagtsomt, spidst dens Øre —
Hun synger — Skal en lille Stund
Vi staae og Sangen høre?

To Drosler ſad paa Bøgeqviſt,
Saa gode Venner var de viſt.

Med Sorg i Sind og tyſt de ſad,
Thi, ak! de ſkulde ſkilles ad.

Saa ſang de begge To en Sang,
Den ſørgeligt i Skoven klang.

Den Førſte ſang: „Min Hjertenskjær!
Farvel! ſaa ſees vi aldrig meer!“

Den Anden ſang: „Min Hjertensven!
Farvel! vi ſees ei meer igjen!“

Den Førſte ſang: „Paa fjerne Vei
Min Hjertenskjær jeg glemmer ei!“

Den Anden ſang: „I fjerne Bo
Mit Hjerte aldrig fanger Ro!“

Een fløi til Øſt og Een til Veſt:
„Nu har til Brud jeg Sorgen fæſt!“

Een fløi til Veſt og Een til Øſt:
„Farvel, farvel! foruden Trøſt!“ — —

— Hvordan det kom? — ak, veed jeg det?
At dine milde Arme
Omkring min Hals laae slynged' tæt,
Mens dine Taarer varme
Beduggede min Kind, og omt,
Skjøndt uden Ord, du sagde:
„Jeg elsker dig!“ — O, har jeg drømt?
Gjentag mig, hvad du sagde!

Du tier, men din Læbe blødt
Mig svarer paa min Læbe!
At sige det saa varmt, saa sødt
Vil Ord forgjæves stræbe.
Hiin Sang var liig en Sommerdug,
Der Blomsterknoppen qvæger;
Ved den sig aabned med et Suk
Vor Elskovsroses Bæger.

Den aabned mig en Himmel, den
Jeg aldrig turde haabe;
Den sendte til min Smerte hen
En kraftig Balsamdraabe!
Og, er vor Afsked evig nu —
Mig helliggjort er Livet;
En sød, en fast Fortrøstning du
Min Evighed har givet.

O, langsomt, langsomt flyt din Fod,
O, du mit Hjertes Stjerne!
At ei fra Pletten, hvor vi stod,
For snart vi skal os fjerne.
Den Plet og de Minutter, som
En Evighed er blevet,
Skal Tanken helligt frede om, —
De eneste, jeg leved!

O! sig mig end i samme Sprog,
Som nys mig sødt henrykked,
Veltalende og varmt, og dog
Med Simpelhed kun smykket,
At du er min! — at i mit Savn
Du mig ei reent vil glemme!
At, naar vi mødes hist, mit Navn
Jeg hører fra din Stemme! —

Farvel! o, sat dig! — see, endnu
Gaae Folk paa Promenaden.
Musik fra Dandseſalen, du!
Smukt bruser gjennem Gaden.
Dit Die søger? hisset jo
De komme ud fra Salen,
Hvor de har spillet begge To, —
Din Tante og Gemalen.

Jægerens Brud.

1.

Liden Karen hun sidder
Saa trøstig ved sit Spind;
Men Mairosen pranger
Ei meer paa hendes Kind.

Der stander nu en Lilie,
Men i Hjertet Rosens Braad;
Hver Morgen og hver Aften
Hun vander dem med Graad.

Hvergang paa Dør det banked,
Hun listed bort med Jil;
Hun gjøs ved Nabokonens
Medlidende Smiil.

Hvergang hun frygtsom, sagte
Til Stegersæt gik,
Hun ængstedes ved Moderens
Betænkelige Blik.

Og hvergang hun ved Kilden
Med de andre Piger stod,
Saa tankefuld hun Vandet
Over Bredden strømme lod.

Hun rødmed, naar de talte
Om Elskovs Fryd og Savn;
Hun bæved, naar med Latter
De nævnede et Navn.

Og knæled hun alene
For Gudsmoder i Løn,
Hun voved ei at løfte
Sit Blik til hendes Søn.

2.

Liden Karen sin Kaabe
Over Skulderen slaaer,
Hun binder Silkeklædet
Omkring de blonde Haar.

Hun vandrer ud alene,
Hun speider Sti og Vei;
Hun sukker, hun lytter,
Men ak! hun seer ham ei.

Hun sniger sig i Skoven
Den mørke, mørke Nat,
Men ak! den elskte Grumme
Hun ikke faaer fat.

Mens Nattevinden suser
Over duftende Mark,
Hun støtter sin hede Pande
Mod Egetræets Bark.

Mens Nattevinden glider
Over bølgende Korn,
Fjernt hører hun det kjendte,
Det kjære Jægerhorn.

Hvor ofte har hun hørt det
Lysvaagen i sin Seng;
Da sittred hun, da bæved
I Hjertet hver en Stræng.

Da lokked det saa lifligt:
„O, kom! mit Hjertes Sjæl!"
Nu klang det vildt og bittert
Som et evigt Farvel!

3.

Saa var det ved St. Huberts
Den grønne Jægerfest;
I Skoven ved Capellet
De samled sig til Gjæst.

Rundt om den lille Kirke
Der var et Sovested,
Hvor mangen gammel Jæger
Til Slummer lagdes ned.

Og over alle Senge,
Som en grøn Baldachin,
Sig høinede en Tue
Med Kors og Rosmarin.

Liden Karen hun smykker
Sit favre, blanke Haar,
Med sine Tanker ene
Hun til Skovkirken gaaer.

Men her var Lyst og Gammen,
Og her var Spil og Sang
Med Dands og fyldte Bægre
Rundt paa den grønne Vang.

Hver Jæger her førte
Sin Hund, sin Ganger frem
For Kirkedør, at Munken
Da skulde signe dem.

Frem bar han Piil og Armbrøst
Og blanke Spyd og Kniv,
Og Munkens fromme Bønner
Da gjældte Hjortens Liv.

Først maatte han dog sværge
Ved Helgen, Horn og Hund,
At ingen Falsk og Ondskab
Han førte i sin Mund;

At ingen Mørkets Kunster
Han øved paa sin Jagt,
At han aldrig havde sveget
Sit Hjertes Troskabspagt.

Da gav ham først den fromme,
Den hellige Mand
Sin styrkende Velsignelse
Med Bøn og Vievand.

Og hid de stimled sammen
Med Hest og Hund og Falk; —
Der var vel ærlige Svende,
Men ogsaa mangen Skalk.

4.

Da klang der et Jagthorn
Alt ud fra Skovens Træer;
Da bæved mangt et Hjerte,
Men eet dog især.

Da rødmed mange Kinder,
Kun een blev saa bleeg;
Da tindred mange Øine,
I eet kun Taarer steeg!

Frem treen fra Skovens Skygge
En Jæger, stærk og stor;
Bag efter sig han førte
Sin Fanger i Snor.

Stivt sad den vide Støvle
Om den kraftige Læg;
Hans Skuldre vare brede,
Men graasprængt hans Skjæg.

Mørk skreed han henad Veien
Med fast og langsomt Fjed,
Ret liig det skumle Skybjerg,
Der just op bag Skoven gleed.

Med sit Jagtspyd i Næven
Han gik mod Kirken hen;
Med bistre Øine skottede
Til ham de andre Mænd.

Dog hvor han over Sletten
Forbi Qvinderne gik,
Mødte hans skumle Øie
De sødeste Blik.

Der er i visse Øine jo
En Trolddoms dybe Hjem;
De Skjønneste, de Bedste
Bedaare sig ved dem!

5.

Men støttet paa sit Jagtspyd,
Fulgt af sin store Hund,
Ved Kirketrappen stod han nu
Med spodske Smiil om Mund.

Hen over Sletten ilede
Hans Blik til hver en Kant;
Da traadte Munken sagte
Hid med sin Ministrant.

Med blottet Hoved Jægeren
Alt knælede ned,
Han løfted alt sin Haand
Til den hellige Eed:

At ingen Mørkets Kunster
Han øved paa sin Jagt,
At han aldrig havde sveget
Sit Hjertes Troskabspagt.

Men et Angstraab der hørtes
Midt i den tætte Krands
Af den lyttende Mængde:
„Ulykkelige! stands!“

Det var den lille Karen!
Som gjennem Ax og Siv
Hun trængte gjennem Sværmen:
„O, Elskede! tilgiv!“

Rank stod hun der, en Dommer,
Alvorlig vel, men blid,
Fra Øiet strømmed Taarer,
Og Læben sittred, hvid.

„Forstød mig, om du vil da!
Jeg skjenker dig dit Ord;
Men frels din dyre Sjæl,
Mens du vandrer end paa Jord!

Forstød mig, om du vil da!
Jeg frier dig for din Ed;
Men frels dig selv, du Elskte!
Kun for din Evighed!"

Først Jægersvenden stirred
Paa hende, bleeg og stum;
Men snart en Haan sig leired
Om Munden, kold og grum.

„Hvem vover vel at standse
Mig paa en hellig Vei?
Hvad vil den frække Qvinde?
Jeg kjender hende ei!

Her planter jeg det tørre,
Det seige Hvidtjørnsskaft,
Fast hærdet i Flammen
Og uden Liv og Saft.

Jeg planter for jert Die
Den visne, runkne Stav
Ned i en hellig Jordbund,
Min egen Faders Grav.

Saavist den ei faaer Blomst og Blad,
Saavist den ei kan groe,
Saavist ei denne Qvinde
Jeg skjenket har min Tro!

Men kan den skyde Blomst og Blad,
Og kan den blive grøn,
Al Helvedes Forbandelse
Da vorde min Løn!"

Dybt stødte han sin Spydstang
I den Gravhøi med Magt, —
Den tause Sværm omkring ham
Heel ængstelig gav Agt.

6.

Da glimted der et Lyn
Over Himlens sorte Tjeld,
En dundrende Torden
Gjenlød fra Skov og Fjeld.

Huult Hundene tuded,
Og med Skrig og med Støi
De sorte Skovens Ravne
Fra Rederne. fløi.

Og ved Varselets Stemme
Fra den strenge Hævners Tölk
Ned styrted paa sit Ansigt
Det forfærdede Folk.

Men kun den lille Pige
Og Jægrens raae Gestalt
Stod opreist og stille,
Da Dommen just faldt.

En sagte Luftning vifted,
Og Solen igjen frembrød:
Da ud af Spydets Knaster
Sig fine Spirer skjød;

De klare, grønne Blade
Fremmyldred derpaa,
Det knoppedes og dækked sig
Med hvide Blomster smaa;

Og runded sig til en Krone,
Der skjulte Spydets Blad!
Da hæved sig en Jubel,
Høitidelig, men glad.

Men over Jægerens Die
Ret som et Slør sig drog,
En hvinende Latter
Vanvittig han opslog.

Han vælted sig paa Jorden
Med Fraaden for sin Mund;
Saa sprang han op og svandt
I den dæmrende Lund.

7.

Det var saa mørkt og stille,
Alt Solen var i Seng,
Da vandred der et Liigtog
Gjennem Skov, over Eng.

Af løvfulde Grene
En Baar de havde bygt;
Leiet var redt af Kløver
Og med Markblomster smykt.

Der laae den lille Karen
Med Hænderne paa sit Bryst;
Den blege Mund nu smiled,
Som Døden havde kyst.

Som et forgrædt, forsørget Barn,
Der nys er slumret ind,
Med Freden om sin Læbe,
Men Taarer paa sin Kind.

Og hundred Fakler flammed
Paa den natlige Sti,
Og Fuglene de vaagned,
Hvor som de drog forbi.

Og Qvinderne istemmed
En sagte Vuggesang;
Alt under Skovens Hvælving
Sorgdybsende den klang:

„Sov sødt og hviil, du trætte Barn!
Du slumred ind i Vaar;
Snart hisset som en Rose
Du herligt opstaaer.

Sov sødt og hviil, du stakkels Barn!
Alt i din grønne Bo;
Dit sorrigfulde Hjerte
Har nu slaget sig til Ro.

Sov sødt og glem i Drømme
Al Jordens Qval og Nød;
Gudsmoder dig optog
I sit velsignede Skjød!“

Blidt Sangens Toner dæmpedes
Og Fakkelglandsen svandt,
Alt som det lange Tog sig
Gjennem Skovkløften vandt.

Men paa Kirkens høie Dørtrin,
I Natten mørk og ſval
Stod Munken end og ſtirred
Over den dybe Dal.

I et romerſk Osterie.

„O bella Italia! quanto son *dolci*
le tue rimembranze!“

1.

Snart Natten var forbi; forvildet
Jeg længe havde ſtrippet om,
I Fjeldets Labyrinther hildet,
Fjernt fra det munkefyldte Rom.
Ud paa Campagnens Slette gik
Min trætte Fod, mens for mit Blik
Den ſvage Dæmring fra Osterlide
Farvede Bjergenes Toppe hvide,
Og Viben, med Stemmen natligt hæs,
Fløi ſkrigende op af høie Græs.
En Sti jeg fulgte blandt de mange;
Bugtende ſig ſom brune Slange
Den førte over Eng og Sump,
Hvor Frøens og Vandhønens Plump

Afbrød den dybe, træge Stilhed.
Den sure Taage bort sig trak
Og viste mig Sletten, flad og flak,
Og det Heles ennuyante Vildhed.
Fjernt laae en Bøffelhjord, og næst
Ved Veien stod en eenlig Hest.
Den prusted ad den fremmede Gjæst,
Slog med sin Svands og iilsom foer
Fast lydløs over den bløde Jord. —
Da skimtede jeg — var det et Huus?
Var det en Dynge Muur og Gruus?
Alene laae det paa Sletten leiret,
Uformeligt, med Gavl og Qvist —
Var det et Osterie? — ja vist!
Lodret steeg jo en Røg i Veiret,
Og over Dørens Karm der laae
En Green med visne Blade paa.
En aaben Reisevogn, let og peen,
Med Undren jeg der paa Veien saae.
De fire Skimler med slanke Been,
Et rigt Livree, en Morian
Forkyndte mig i dens Eiermand
En Søn af det havomflydte Land.
Sex, otte Tiggere med aabne Saar —
Obligationer, hvorpaa de henter
Ved Foreviisning, Aar for Aar,
De lovligt faldende, gode Renter —

Stod der og stirrede dumt og sov,
Og vented den Fremmede, deres Rov! —
Jeg traadte derind. Imod mig slog
En branket Stank, der fra Arnen drög,
Hvor Værten, feed og snavset, paa Stolen,
Med Huen over Øret, paa sit Sped
For Ilden dreied Braciuolen,
Og stønned angenemt derved;
Mens Capucineren, med hviden Skjæg,
Stod støttet tankefuld mod Væg.
Under Loftet i den sodede Spelunke
Der hængte i den tykke Røg
De gule Maisknopper, store Løg,
Paa Gulvet laae der Bariler og Dunke.
I Krogen sad, med Straahat paa,
En velbestøvlet, skjægget Jæger
I grøn Collet og drak sit Bæger,
Mens Hunden ved hans Fødder laae.
I Baggrund Bord og Bænke stode;
Der Britten sad i sin sorte Frak,
Omstimlet af det lurvede Pak
Af Børn og Mænd, som paa ham gloede
Med Griin, paatrængende som Fluer
Om Aftenlampens røde Luer.
Men hån sad alvorsfuld og bleeg,
Den sindige Ro ei fra ham veeg.

Hans ene Been var stærkt banderet,
Den venstre Arm han bar i Bind,
Paa et Øie var han næsten blind,
Det halve Hoved glat raseret
Og med Bandager rundt belagt.
Paa Bænken havde han Benet strakt
Og talte med en Ven fortrolig,
Som, med Cigar i Munden, stum,
Forholdt sig heel passiv og rolig,
Og svarte kun af og til med „Hm!"
Mig bragtes der af en runken Kjelling
Den ramme Gede-Ost og lidt Brød,
Og mens den sure Viin jeg nød,
Jeg hørte Brittens triste Fortælling:

2.

„Som sagt, jeg havde Bølgen pløiet,
Svar Kummer lidt og Smerte døiet;
Men Havet forholdt sin kjække Søn
Ei heller den velfortjente Løn;
Thi jeg tilkjæmped mig paa Vandet
Sundhed, Rigdom og Hæder i Landet!
Men de tætte, vildtopfyldte Skove,
Mit Slot med Taarne, med Altan,
Hvorfra mit Øie skue kan
Den kjære, vilde, salte Vove,

Min Vennekreds, mit Hædersnavn
Opfyldte ei mit Hjertes Savn,
Og Alt var Intet mod den Røst,
Som Hjertets hede Længsel svaled,
De milde Stjerner, som neddaled
Og skabte Himlen i mit Bryst.
Ei større Salighed jeg veed,
Sir John! end en Qvindes Kjærlighed —
Det er jo i en samlet Sum
Det hele Paradis i Grunden!"

Sir John tog sin Cigar af Munden
Og spyttede og sagde: „Hm!"

„Kan jeg beskrive dig den Engel?
Britannia! du, mit stolte Land,
Troer jeg, alene fostre kan
En saadan ædel Blomsterstængel!
Saa livlig og god! saa kraftig sund!
Saa kløgtig, at fra hendes Mund
Var hvert et Ord mig et Orakel;
Og at hun vandred blandt os om,
Som min — mit Hjertes Eiendom,
Mig et ufatteligt Mirakel!
Jeg, efter et stærkt bevæget Liv,
En vild Omtumlen, nød min Ro
Med fulde Drag i en landlig Bo,
Hvis bedste Pryd var min favre Viv.

Naar under Egeskovens Grønt
Mit Jagthorn klang i Fjeld og Dale,
Jeg tænkte mig det Secund saa skjønt,
Naar jeg kom hjem i Slottets Sale
Og trykkede hende til mit Bryst,
Og fandt min rigeste, bedste Lyst
I hendes Smiil og snilde Tale!
Men ak! en selsom, sygelig Længsel
Snart hendes hele Sind betog.
Det lignede en voldsom Trængsel,
Som Tanken bort fra Hjemmet jog.
Vort Nord blev hende som et Fængsel,
Og Sydens brogede Romantik,
Med Nutids Kunst, Oldtids Erindring.
Stod lokkende for hendes Blik
Som hendes Længsels eneste Lindring.
Som Fjeld det paa mit Bryst mig faldt,
At hun, der havde mig skjenket Alt,
Hvad hendes rige Hjerte mægted,
I eet ustillet Ønske smægted, —
At veemodig hendes Taare randt!
Det smerted mig — og, det er sandt,
Det smerted dybt — og dog jeg nægted!
Thi saadan er vi — just saadan!
I Egenkjærligheds kolde Pandser
Staaer ubevægelig en Mand;

Naar paa et Offer det kommer an,
Da kun sit kjære Jeg han sandser;
Mens Qvinden, stærkere end han,
Kan Savn og Sorg med Kraft bekjæmpe,
Ja, selv den Taare skjule kan,
Som vilde smelte, dulme, dæmpe!
Dog — gutta cavat lapidem!
Den Mand jeg dog gad skue, hvem
En saadan Engels Sorg ei rørte!
Hun taug, — men hendes Øie førte
Et Sprog, veltalende og yndigt,
Et Argument saa klart og syndigt,
At jeg dets Vælde ei modstod,
Men villig mig henrive lod,
Fandt selv tilsidst, at det var syndigt,
Og lagde min Villie for hendes Fod!
Nu — kald mig svag og kald mig dum,
Kort, hvad du vil — nok sagt, vi reiste!"

Sir John tog Hatten af og kneiste
Og glatted sit Haar og sagde „Hm!"

„Vi reiste. Det var en bitter Stund,
Jeg sagde Farvel til Park og Lund,
Til Hjorten i mine Egeskove,
Til hver en Blomst og til min Hund
Ved Porten, og fra den salte Vove

Jeg vinked, med taareblændet Øie,
Levvel til Englands grønne Høie.
Vi reiste, — du veed, hvad det vil sige?
At slæbes afsted i en Kareth —
Dybt ned i Catacombers Rige,
Paa Taarn og Bjerg og Minaret
Som i en Feberruus at stige —
At fare gjennem Lande, Byer,
Og gaae paa Jagt efter skjønne Vuer,
Efter malte Billeder, hugne Steen,
Efter smuldne Ruiner, Helgenbeen,
Klostere, Kirker og Sarkophager,
Slette Comoedier, vanvittig Sang
Og andre slige prægtige Sager; —
Og paa den hele besværlige Gang
At pines af Daanen og Kunstkritik,
Af Mænd saa flaue, fade, blaseerte,
Af Qvinder, hyperenthousiasmeerte,
Af smaabitte Kunstneres store Blik, —
Og midt i Vrimlen af al den Yngel
Ei have den Trøst, imellem engang
At stille sit martrede Hjertes Trang,
At turde tugte en opblæst Slyngel
Trods den retfærdigste Befølelse,
„For han er saa genial og sød,
Og har os gjort saa megen Fornøielse!"
Og — for al den Herlighed med Nap og Nød

At kjæmpe sig gjennem Smuds og Uhumskhed,
Mistænkelighed og lumpen Lumskhed,
Med Passkriverhære, med Camerierer,
Tiggere, Kudske, Doganierer,
Med Verter, Gensdarmer — Nat og Dag —
Hvis Fordringer alle ere — Bedrag! —
Tilsidst vi da Seier vandt, og kom
Til det saakaldte evige Rom,
Hvor under en evig Klokkeklang
Og Processioner og Munkesang
En lille Stund vi tog vor Bolig;
Og trods den skjæggede Kunstnerhær
Med Avind, Kritik og anden Besvær,
Fandt jeg mig hjemlig og fortrolig.
Den uvant tidlige, skjønne Vaar
Os lokkede tidt fra de skumle Vraaer,
Fra Stank og Smuds og fugtig Skimmel,
Ud fra den Sol=ophedede Muur
Til Bjergenes frie, svale Natur
Under den mørkblaae, qvægende Himmel. —
Det var vel for fire Uger siden —
Min dybe Sorg, min bittre Harm
Mig lade fast forglemme Tiden —
En Aftenstund saa klar og varm;
Til Rom var just vor Reise vendt,
Og Veien gik gjennem Bjergets Kløfter,
Hvor Sonnino paa den steile Skrænt

Høit over Dalens Skjød sig løfter
Mod Skyen, dristigt som Ørnens Rede.
Halvmaanen stod paa Himlens Blaae,
Alt var saa roligt, kun dybt dernede
Hørtes en Bjergstrøms Bølger gaae.
Henrykt og taus min yndige Viv
Sad sværmende sødt, i dybe Tanker,
Og nød det rige Naturens Liv,
Der hviled i Fjeldet, i Busk og Siv,
I Pignens Kroner og Druens Ranker;
Mens Længslen for mit indre Øie
Afmalte mig i Maaneglands
Min Hjemstavns friske, bløde Høie
Med deres saftige Egekrands.
Smukt Klokken klang fra fjernē Kloster,
Og Kudsken mumled sit Paternoster.
Da standsede Vognen — et Skrig der lød:
„Madonna santissima! hjælp i Nød!“
Høit Hestene steiled — „Ned paa Jorden!“
Lød Banditernes Brøl som Torden,
Mens ud fra Fjeldets Krat de vrimled
Og Vogn og Heste vildt omstimled.
Rask Een rev Slaget op, og hæs
Han brølte: „Herud! herned!“ Men Manden
Min Kugle fik ret midt i Panden.
Fordreiende sit ækle Fjæs —

Jeg seer ham end — han ralled, mumled
Og gabede høit og baglænds tumled
Ud over Dybets Rand; men jeg
Blev kylet ned paa den stenede Vei,
Udplyndret nøgen, flængt og slagen
Af Dolke og Kolber og derpaa dragen
Ved Fødderne og med Spark og Stød
Styrtet tilligemed Kudskens Liig
Ned i den sorte Afgrunds Skjød.
Det Sidste, jeg hørte, var et Skrig —
Et hvinende — min Emmy's Stemme!
Saa skjærende det i Mindet staaer,
At om jeg saa leved tusind Aar,
Det Skrig gik aldrig mig i Glemme! —
Lang Tid jeg laae som i en Drøm,
Der vexlede med Fryd og Smerte,
Og venligt førte mig mit Hjerte
Til Hjemmets Kyst og Skov og Strøm,
Hvor jeg fornam den svale Luft
Og aanded velkjendte Urters Duft.
Da vaagned jeg — jeg kom tillive!
Med mange Saar, med knækket Arm
Jeg leed — men ak! den rette Harm
Og Sorg jeg vil dig ei beskrive.
En Gedehyrde havde mig fundet
Halvdød paa Skrænten, hvor jeg, hildet
I Busk og Revl, var blødt nedtrillet.

Paa Baar, af Grene sammenbundet,
Man bar mig ind til Pavens Stad,
Hvor Vennerne, foruden min Pleie,
Og sørged for mit bedste Eie,
Og gjennem den lange, træge Rad
Af lumske Rænker og krumme Veie
Med Møie fik det bragt saa vidt,
At de fik Lov, for Guld at handle
Om Fred med en fredløs Bandit.
Saa Sted og Tid kan Alt forvandle!
Thi Ret og Skjel — see det er Tingen —
Tilmaales her, saa knapt det kan,
Fast som en Gunst til Landets Mand,
Men er du Fremmed — har du slet ingen!
Man skulde troe, at uden Saar
Og uden Fare de vilde hæle
Og dele de Koster, de lade stjæle, —
Saa lempeligt tilværks man gaaer
Med hine faldne Christensjæle! —
Kort sagt: vi brugte min sorte Jack,
Der sluppet var med Hug og Skræk,
Som vor Gesandt til „Bjergets Fyrste,"
Og bragte seent, ved Bud paa Bud,
Den dybe Hemmelighed ud,
At efter Guld han monne tørste!
Nu er jeg her, hvor trygt jeg kan

Min elskte Viv igjen modtage;
Thi, efter given Leide, han
Vil bringe hende selv tilbage."

Her Britten taug; forover bøiet,
Med høire Haand han dækked Diet,
Og mens han gav sin Smerte Rum,
Sir John fik Tid at sige: „Hm!"

3.

Af den lange Snak, af Røgen ør,
Jeg traadte ud af Tavernens Dør.
Der stod den gustne, pjaltede Kjelling,
Som mig credentsede Vinen før,
Og stirrede ned ad Veiens Helding.
Hun holdt over Diet sin brune Arm
Og skygged for Morgensolen varm,
Der spredte paa Sletten riig Forgylding,
Mens tusind Vagtler fjern og nær
Med Sang den bragte deres Hylding.
Da peged hun og skreeg: „See der!
Der kommer han!" — og i det Frie
Udstimled Alle, Smaa og Store,
Af det forrøgede Osterie,
At see den mægtige Herres Fore.

Men langsomt kjørte, mod Hytten vendt,
Den plumpe Vogn, med Oxer spændt,
Paa tvende Hjul; og kjækt deroppe
Paa Kant Banditen sad og sang
Og styrede med den spidse Stang
De to uhyre Oxekroppe.
Og i hans Stemme var en Klang,
En underlig, bevæget Svæven,
Der trænger dybt i Sjælen ind
Og vækker en hysterisk Bæven,
Som perser Taaren frem paa Kind!
I Vognens brede Bund der laae
Det store, bløde Knippe Straa,
Bedækket med en bruun Tabarre,
Hvor, i den høie Pindekarre
Som i et Fuglebuur, man saae
Den engelske Dame hvile paa. —
Den Scene var, som den var malt!
For Een, der ret havde Greb paa Tingen,
Var her jo givet Eet og Alt.
Jeg tænkte: er her dog slet Ingen?
Jo! — Jægersmanden hist paa Steen
Fik halet af Lommen sine Hefter,
Og, med sin Bog paa korslagt Been,
Han tegned af alle Livsens Kræfter.
I kold og stolt og værdig Ro
Sig holdt de engelske Lorder to.

Nu Vognen ſtandſed, og med et Sæt
Han ſprang til Jorden, kjæk, adrait;
Og med Panden hævet, frank og frit,
Frem treen den ſpraglede Bandit!
Med Dolk i Belte, med ſpidſe Hat,
Den Ætling af Curius og Cincinnat
Til Capucinermunken haſted,
Hvor ydmygt han paa Knæ ſig kaſted,
Og kyſſed hans tørre Haand, og gav
En Skjerv i Lommens bundløſe Grav.
En deilig Karl! ſaa rank og bold!
Halvveis en Zeus og halv Apoll!
Liig ſort Agath det ſtolte Die,
Det kruſte Skjæg, og om den høie,
Den ſtærke Pande faldt Lokker rige —
Med hvælvet Bryſt og Ryggen lige,
Med Laar og Been, fuldendt i Form!
Kom han her hjem — jeg ſeer ham alt,
Udſendt fra Bärentzens Kunſtanſtalt
At vække tuſinde Hjerters Storm,
Indfattet i forgyldte Rammer
At ſmykke mangt yndigt Sovekammer
Blandt Thorvaldſen, Roſſi, Goethe og Worm!

Til Vognen han ſig atter vendte,
Hvor Dyrene af Aag man ſpændte,

Og med Haanden, fuld af Rov og Mord,
Han løfted den Lilieblomst fra Nord,
Saa fyldig fiin, saa blød og rank,
Fra Dyrevognens plumpe Karm.
Et Secund hun hviled paa hans Arm —
Og — var det Hændelse? — hun sank,
Idet til Jord han hende satte,
Med sit imod hans Ansigt ned
Og strøifed med sin silkeglatte,
Sin blege Kind hans Mund, der heed
En blussende Rødme efterlod;
Den kort kun som et Lynblink stod
Og med fordobblet Blegnen streed,
Mens smidig hun af hans Arme gleed!
Den hele Kreds stod spændt og stum, —
Sir John og jeg med aabne Munde, —
Vort Øie mødtes, og nu han kunde
Ei længer styre et sagte „Hm!“
Mens han nu, paa Landets Skik og Viis,
Banditen rigeligt betalte
For Kost og Tæring og Løsningspriis,
Havde Lorden, henrykt glad og rørt,
Mens Fryd sig i hans Aasyn malte,
Sin Hustru alt til Vognen ført,
Hvor hun med rolige, matte Blikke
Lyttede til hans Rednings Under.

Jeg saae ham smile og venligt nikke,
Og pege paa sine mange Vunder,
Men — det dybeste Saar — det saae han ikke!
Og da hun nu-rank i Vognen stod,
Et Blik hun sagte glide lod
Hen mod de fjerne Bjerges Blaae,
Der drog sig som en fyldig Aare
Langs Himlens Rand, -- veemodigt, kort!
Og derpaa drog hun atter bort
De søde Dine, hvori jeg saae
En Løndom dyb, — men ingen Taare!
Med Sløret om sin hvide Kind
Tæt svøbte hun sig i sin Kaabe,
Og trykket i Vognens Hjørne ind
Med Kraft og resigneert, hun var
Et Billed ret paa Een, der har
Ei meer at leve eller haabe.
Men hist, med Ryggen mod Husets Væg,
I Barmen begge de stærke Hænder,
Banditen stod, og i sorte Skjæg
Han loe med skinnende hvide Tænder.

Da Vognen nu svandt for mine Blikke,
Jeg vendte min Fod igjen mod Rom,
Mens det i Tankerne løb mig om:
„Det dybeste Saar — det saae han ikke!"

Bægeret.

Paa Herregaarden.

„Hvi sørger dog saa saare
Mit yngste Barn? fortæl,
Hvi rinder vel din Taare
Hver Morgen og hver Qveld?

Du lever jo høit i Ære,
Du er jo riig og smuk!
Hvad Kummer kan du da bære?
Forklar mig dog dit Suk!“

Undseelig hun skjulte Diet
Dybt i sin Moders Barm;
Krampagtigt, fast hun føied
Om hendes Hals sin Arm;

Og mens den klare Kilde
I Lunden, hvor de sad,
Lod sin Perlestraale trille
Over Nymphæens Blad;

Mens milde Vinde lukked
Og aabned den grønne Hæk,
Og Skovduen vugged
I Almens Favntag kjæk;

Mens Moderens Øre vented
Og lytted med stille Taal, —
I Suk fra Dybet hented
Hun Hjertets Skriftemaal.

Med sagte Røst hun mæled
Et lille Ord — et Navn,
Og sky hun atter fjæled
Sig i sin Moders Favn.

De blonde Lokker slængte
Sig over den hvide Arm;
Som Skumbølger trængte
Sig frem den unge Barm.

Da tog om hendes Kinder
Den moderlige Haand,
Som naar varlig man opbinder
En fyldig Rosenvaand.

Et Veemods-Smiil hun sendte
Som svalende Trøst didind,
Hvor Længsel og Smerte brændte, —
Og kysted hendes Kind.

„Saa han har dræbt dit unge,
Dit lystige Hjertes Fred?
Og aldrig end hans Tunge
Har sagt dig et Ord derved?

Saa det var kun ved Diet,
Du blev af Slummer kaldt?
Dit venlige Sind sig bøied
Kun for hans skjønne Gestalt?

Du aner, han maa gjemme
En Hemmelighed stor,
Der lever uden Stemme,
Der aander uden Ord?

Du kjende vil de Tanker,
Der slumre i hans Bryst?
Nu vel! — bag de tause Ranker
Lyt til din Moders Røst!

Jeg vil dig aabenbare
Den hemmeligste Kunst!
Da see dine Øine klare
I Tvivlens Taagedunst.

Naar snart I samles atter,
Da husk det Trolddoms-Ord,
Som her, min yngste Datter!
Jeg hemmeligt dig betroer.

Dit Øie det afslører
For hans Hjertes mørke Grund;
Hvisk det, imens du fører
Et Bæger for hans Mund.

Lad ham det Halve drikke,
Det Halve drikke du;
Men da — o, glem det ikke! —
Bryd Bægeret itu.

Thi sætter han sine Læber
Til det samme Bægers Rand
Endnu en Gang, det dræber
Din Lykkes Liv paa Stand.

Men, hvis du snildt, forsigtigt
Mit Varsel ret har fulgt,
Da læser du klart og rigtigt,
Hvad i hans Sind er dulgt!

Da smykkes vil din Sommer
Med Blomster og Fuglesang —
Men tys! see hist — han kommer
Op ad den lange Gang!"

Elskovstrolddom.

Med lette Fjed han hasted
Ind i det lune Krat;
Høit i en Busk han kasted
Sin gule Panama-Hat.

Med sin Foulard han visked
Sin Isses brune Lok:
„See saa! nu har jeg fisket
Aborrer meer end nok!

Der var saa smukt derude,
Hovmarken var saa travl;
Slottet speiled sin Rude,
Sine Taarne og sin Gavl.

Og Kirken hist, den røde,
Stod som et omvendt Kruus;
Fjernt Skyttens Hunde gjøede
I Skoven ved hans Huus.

Men hedt der var paa Vandet!
End ei den mindste Vind
Viftede kjølt fra Landet,
Og Solen mig gjorde blind.

Her har De da mig atter,
Og her er man tilpas!
Fru Moder! og Frøken Datter!
Gud give, her var et Glas!

En Ild — en Ild her brænder!
Min Frøken! et Bæger, smukt
Credentset af Deres Hænder,
Snart vilde saae den slukt.

Men Kildens klare Draaber
Nu perle mig her omsonst;
Det nytter ei, jeg haaber
Paa saadan en Hebes Gunst!"

Det sagde han med Latter,
I overgivent Mod,
Og vendte saa bort sig atter
Paa sin flygtige Fod.

Men fra bløde Mos paa Stolen
Hun reiſte ſig taus og rank;
Siirligt rasled i Kjolen
Hver Fold af Silke blank.

Ved Kilden hun ſig neied,
Hvor ud fra Marmorſteen
Midt hen i Blomſterleiet
Den ſkjød ſin Straale reen.

Af begge Hænders blide,
Blegrøde Alabaſt,
Tæt føied' Side ved Side,
Hun danned et Bæger i Haſt;

Mens, ſittrende, i Skaalen,
Meer koſtbar end pruden Guld,
Hun lod forſigtigt Straalen
Risle, til den var fuld.

Et Øieblik hun dvæled!
Men han — ſnart bleg, ſnart rød —
Med pludſelig Alvor knæled,
Da Skaalen hun ham bød.

Med Vellyst suged hans Læber
Den klare Nektar sød:
„Ei meer!“ — hun bad — „det dræber!
De blusser jo som en Glød!“

Men selv hun tømte Resten, —
Og skilte saa Skaalen ad;
Og saa var Alt jo næsten
Gaact, som Moderen bad.

Der stod hun, bleg, forvirret,
Som havde hun drukket Gift;
Men fast dog Øiet stirred
Og læste hans Ansigts Skrift.

Det sused for hendes Øre
Og Hjertet voldsomt slog.
Da var det, som kunde hun høre:
„Saa elsker hun mig dog!“

Da var det, som kunde hun skue
Dybt inde i hans Bryst
Og see den søde Lue,
Der straalede hende Trøst.

Han syntes hende at tale:
„O, sig mig, er det sandt?
At jeg i Jordens Dale
En saadan Himmel vandt!“

Hun vakled, som i Svimmel,
Og yndig, fiin og rank,
Forglemmende Jord og Himmel
Hun til hans Hjerte sank.

De hviled, med tause Munde,
Tæt ved hinandens Barm; —
Da svæved igjennem Lunde
Zephiren, luun og vårm.

Og Tanken tilbage vendte,
Og Hjerterne kom til Ro,
Og Blikket rundt de sendte, —
Da var de alene To.

Langsom Vandring.

I Parkens krumme Gange
Gik sagte deres Fod;
Tidt var det, som, skye og bange,
De tause, stille stod.

De stille stod og lænked
Fast Hænderne, to og to,
Mens Blikket brændende sænked
Sig dybt i Sjælens Bo.

De stille stod og lagde
Haanden paa Tankens Vei,
Og Smilet forundret sagde:
„Saa det er virkelig dig?“

En Bæven, liig Aftnens Svale,
Dem hen over Hjertet foer,
Og Sukket blev til Tale,
Og Smilet blev til Ord.

Som naar man i en Have
Vandrer fra Bed til Bed,
Og hver en Vaarens Gave
Henrykt man standser ved;

Og som man kjærligt sanker
En Blomst saa hist, saa her,
Saa dvæled deres Tanker
Ved mangen Erindring kjær.

Han sagde: „Jeg blinde Taabe
Saa længe har elsket dig;
Men aldrig turde jeg haabe,
Du var saa kjær mod mig!“

Hun hvisked: „Hvor tidt jeg sendte
„Min Tanke dig, mit Blik!
„Ak, hvor mit Hjerte brændte,
„At intet Svar jeg fik!“

Og han: „Jeg sad paa Stolen
Ved Speilet, — der stod just du;
Et Haar faldt paa Consolen,
Det gjemmer jeg endnu;

Om Fingren jeg det svøbte,
O, jeg husker det nok!
Imens du sirligt støbte
I Ringe din blonde Lok."

Og hun: „Hvor tidt ei plukked
Hiin Blomsterstjerne jeg;
Men bitterligt jeg sukked,
Naar Oraklet svarte: Nei!

Jeg gjemmer som det Bedste,
Jeg eier, det lille Brev,
Som, før du vilde os gjæste,
Til min Moder du skrev."

Og han: „Ei blot du lænked
Mig med dit Ord og Blik;
Af din Haand du mig skjenked
En evig Elskovsdrik.

Mit er nu dette Bæger,
Og jeg det slipper ei!
Jeg haaber, det mig qvæger
End tidt paa Livets Vei?"

Med Smiil, med fiffigt Die,
Dog lidt beklemt i Løn,
Hun svared: „Jeg kan ei sige
Min Ven i denne Bøn.

Af dette Bæger drikke
Skal Ingen — selv ei du!
Og saae du, Elskte! ikke,
Det blev jo brudt itu?

Hvis nogen Anden rører
Ved min Haand med sin Mund,
Da mere jeg ham tilhører
End dig i denne Stund.

Nei, Ingen skal Bægret tømme,
Og Ingen skal røre mig!
Jeg vaagen og i Drømme
Vil ene tilhøre dig!“ —

Mens saa de sagte talede,
Sødt hviskede Luften med;
De mærked ei, Solen daledе
Bag Bøgeskoven ned.

I Byen.

Vildt Tø-Sneen tumler
Fra Nattens sorte Sky;
Karether og Droschker rumler
Rundt i den store By.

Den døsige, matte Lygte
Har næsten ingen Magt;
Hvert Fodtrin maa frygte
En Rendesteens Cataract.

Vægteren søvnig glider
Ind i Kjelderskurets Ly;
Den Vandrer stræber og strider
Mod Vind og Paraply. —

Men hist hos den rige Frue
Paa Torvet, paa første Sal,
Der lyser Lampernes Lue
Og Kerter uden Tal.

I Salenes lange Række
En glimrende Aſſemblee
Høres der ſnaddre og qvække
Ved den duftende Thee.

Men ſtøttet mod Vindvets Pille
Staaer Han, ſaa ſtum og mørk,
Saa tankefuld og ſtille,
Som ſtod han i en Ørk.

Hans kjække Mod er ſkyllet
Bort i en bitter Strøm;
Han aander i en fortryllet
Sphære, ſom i en Drøm.

Foran ham Een, der ſnuſer,
Tykmavet, puddret og dum,
Aabner ſin Viisdoms Sluſer
Og gjør ſig lækker og krum.

Han ſvarer ham kun ſparſomt
Med Ja og Nei og Nik;
Og undgaaer ſnu og varſomt
Den Gamles hurtige Blik.

Men bag den puddrede Skulder
Hans Øie Maalet fandt;
Gjennem Sladder, Støi og Bulder
Hører hans Øre grant.

Men hvad hans Øre hører,
Og hvad hans Øie seer,
En Snog om hans Hjerte snører,
At knap det aander meer.

Havde man kunnet skue
Ind i hans Hjertes Dyb,
Man vilde i Helveds Lue
Øinet det giftige Kryb;

Man vilde en Marter anet,
Ak, uden Lise og Trøst,
Naar først den Vei har banet
Sig til et trofast Bryst! —

Ved Kaminen, hist henne,
Omringet af en Krands
Af muntre Ungersvende
Hun straaler i Skjønheds Glands.

Hun straaler vel for dem Alle —
Men for Een dog især;
Paa ham hendes Blikke falde
Som smilende Morgenskjær.

Hendes høie Latter og Tale
Og den blussende Kind
Den varme Begeistring male,
Som bevæger hendes Sind.

Til ham hun kun henvender
Sin Røst saa livlig, mild;
Kun for hans Tale brænder
Hendes mørkblaae Dies Ild!

Det var den franske Maler,
Saa vidtbereist en Fyr;
Han sidder og vigtigt taler
Om Kunst og Eventyr.

Hans ædle Blik, det Faste,
Det Sikkre i hans Røst,
Det Fremmede synes at kaste
Funker i hendes Bryst! —

Man larmer, man sig reiser,
Og Stolene gjør Støi;
Den naadige Frue kneiser:
„Tilbords i den anden Fløi!“

Ei ændser dog deres Øre,
Hvad om dem foregik;
En Lovsang Begge opføre
Paa italiænsk Musik.

Men som just hun er i Varmen,
Han paa sin Qval gjør Vold;
Med Smiil han byder Armen, —
Hun tager den — pludselig kold!

Ved Bordet.

„Min Ven! hør, sig mig ærlig,
Hvorfor saa mørk og stum?
Jeg morer mig saa herlig,
Og giver min Glæde Rum.

Saa bleg! med mørknet Øie!
Med sammenknebet Mund!
Jeg seer det grant og nøie,
Du lider i Hjertets Grund."

Det sagde hun med Latter,
Det klang som grusom Spot;
Og gjentog det atter,
Som det gjorde hende godt.

„Hvi morer du dig da ikke?
Med Ingen taler du!
Vildt stirre dine Blikke,
At det ret er en Gru!

Hvor elskeligt han kan snakke
Den franske Maler der!
Den Glæde kan jeg takke
Min lille Moder kjær.

Hun tog mig med forleden
Til hans rige Værksted hen;
Fra oven og til neden
Var der Billeder, min Ven!

Henreven, henrykt stod jeg
Som i en himmelsk Drøm,
Og sødt, ustandset lod jeg
Flyde min Taares Strøm.

Dybt gjennem Hjertets Aarer
Sig trængte Smerte og Lyst;
Og disse søde Taarer
Mildt qvægede mit Bryst.

Mod Hver, som saa mig qvæger
Og har en Fryd mig voldt,
Mit Hjerte sig bevæger —
Det kan ei blive koldt!

Jeg holder det ei hemmelig,
Jeg maa vise det klart!
At jeg er glad, taknemmelig,
Maa vorde aabenbart!

Han selv mig har tilbudet
At male mit Contrafei; —
Overalt han er forgudet —
Men glæder det dig ei?

Han og har lovet at følge
Os, naar til næste Vaar
Over Bjerg og Dal og Bølge
Til Syd — til Syd det gaaer.

Hvis du er ret elskværdig,
Saa lov mig det, min Ven!
At, før mit Billed er færdig,
Du ikke gaaer derhen.

Men kom du kun og hent mig,
Som det sig hør og bør,
Men ei for seent! — og vent mig
Saa udenfor hans Dør!“

— Men Han ſad ſtum og ſtille
Med al ſit Hjertes Vee;
Hans Qval, den indre, vilde,
Kuns hun kunde ſee.

Nattetanker.

Hendes.

„Han maa slet ikke tænke,
Jeg ændser hans Jalousie!
Min Frihed skal ei lænke,
Hvad intet Ondt er i.

Jeg elsker ham — det veed han —
Saa maa han være glad.
Gav nu jeg efter, saa leed han,
Hvordan jeg saa bar mig ad! —

Høit hæves man jo og stiger
I Pagt med slig en Aand;
Hvad Folk og Verden siger,
Jeg agter ei for et Baand;

Begeistring løser Baandet,
Den maa sig tale ud!
Jeg er som gjennemaandet,
Som greben af en Gud!

Og hvilken Kraft udtaler
Sig ei i hvert hans Værk!
Ja, han med Sjælen maler,
Med Sjælen, høi og stærk.

Og hver elskeligt et Hjerte!
Saa dybt, saa rigt, saa ømt!
Det rummer en Verdens Smerte
Og har en Himmel drømt.

Og han — han vil mig male!
Det har han lovet jo?
Og vi skal sammen tale
Alene og i Ro!"

Hun hvisked: „Det har han lovet!"
Og med smilende Mund
Hun lagde det skjønne Hoved
Til det sødeste Blund.

Nattetanker.

Hans.

„Trods hendes kolde Blikke,
Trods hendes bittre Ord,
Jeg hende forlader ikke,
Mens jeg vandrer paa Jord.

Jeg Alt — ja, Alt vil taale!
Jeg bøier mig — skjøndt knuust;
Hendes Dies stærke Straale
For evig mig har beruust.

Hun Noget for mig skjuler, —
Og var det nok saa reent,
Det under os Veien huler —
Tidligt eller seent.

Ak, hende alt Skjønt og Herligt
Drager kun bort fra mig;
Hendes egen Ynde kjærligt
Maa jo lokke det til sig.

Jeg seer, hun mig foragter,
Det myrder mit Hjertes Ro;
Men, ved Himlens evige Magter!
Dog bliver jeg hende tro!

Vil hun mig end forstøde
Med Kulde fra sin Fod,
Saa lader jeg Hjertet bløde,
Til det er uden Blod!" —

— Som man i Mørke vanker
I Kreds den samme Gang,
Gjentog ham de trætte Tanker
Den samme Sørgesang.

Da Dæmringen gjennem Taagen
Fik trængt i Kamret ind,
Den saae ham ved Bordet, vaagen,
Med Haanden under Kind.

Et Malerværksted.

Der var saa luunt og hyggeligt,
Der var saa elegant,
Skalkagtigt og opbyggeligt
I hver en Krog og Kant.

Hist kolde Alvorsscener
Fra Rom og Grækenland;
Her lystige Silener,
Og Nympher i klaren Vand;

Hist Bønder i Kro og Kippe,
Madonna i Bethlehems Stald,
Skibbrudne paa øde Klippe,
Adams og Evas Fald;

Her Egne med svævende Skyer,
Med Skove ved Søens Speil,
Med længselsfjerne Buer,
Og Skibe for fulde Seil;

I Rammer, der prægtigt lued,
Den levende, døde Natur
Saa tankevækkende skued
Her ned fra Væg og Muur.

Dog han, som den fremtrylled,
Som i en Glorie klar
Sin Elskværdighed afhylled,
Det skjønneste Billed var.

I den folderige Blouse
Hans Holdning er fri og kjæk;
Smukt Lokkerne sig kruse
Om Pandens ædle Træk.

I Stolen, paa en Forhøining,
Let henslængt, hviler Hun,
Med blød og smidig Bøining,
Med Smiil paa Kind og Mund.

Og det dristige Maler=Øie
Sig drukned i hendes Blik,
Det fulgte skarpt og nøie,
Hvor Skjønheds=Linien gik.

Og mens hans Farver male,
Hvad Diet suger ind,
Aabner den hulde Tale
Livligt Sind for Sind.

Men Farverne bleve matte
Mod Ordets Luepragt —
Han Malerstokken satte,
Paletten bort blev lagt.

Lidt efter lidt sig dæmped
Stemmens bevægede Klang,
Og Ordet sagte kjæmped
Og standsed paa sin Gang.

Sig Tanken henrykt svinged,
Mens ei de tænkte paa,
At Tiden var bevinget,
Og, at hun skulde gaae! —

Men hist paa Gadens Stene
Gik Han med langsomt Fjed
Frem og tilbage — alene
Med sig og sin Kjærlighed.

Det mørkned — begyndte at regne,
Mens længe han vandred om;
Hendes Dine var lidt forlegne,
Da endelig hun kom.

Paa Reisen.

Her bruser Eisacks Vande
I dybe Klippeseng;
Stolt seer fra Fjeldets Pande
Borgen saa mørk og streng;

Som en nybygt Svalerede·
Den, klinet til Klippens Bryst,
Tungsindig seer dernede
Paa Dalens vaarlige Lyst.

Valnødtræer og Hasler
Grønnes i Dal, paa Fjeld,
Hvert Øieblik der rasler
Fra Høiden et Kildevæld.

Hvor Bjergveien sig slynger,
Hugget i Klippens Barm,
Tyroleren gaaer og synger
Med Øxen i sin Arm.

Sødt Solens Straaler milde
Vække af Nattens Ro;
Tæt ved en rislende Kilde
Hæver sig hist en Kro.

Der stige just de Trende
Fra Reisevognen ned;
Og det var Ham og Hende
Og den unge Maler med.

De vandre jævnt og fryde
Sig ved den rige Natur,
Mens Hestene Havren nyde
Under det lave Skuur.

Han foran gaaer og taler
Med sig og med sin Sorg;
Hun og den unge Maler
Betragte den stolte Borg.

Med Eet Han lytter, standser,
Som vakt ved Kildens Kald,
Der ud fra Graniten dandser
Liig det klareste Krystal.

Veemodigt stemt og blidere,
Om Hjertet øm og blød,
Han sætter Foden videre
Og stirrer i Dalens Skjød.

Han vender sig, — da skuer
Han i Morgensolens Ild
Under Fjeldvæggens Buer
Det yndigste Skuespil!

Af begge Hænders blide,
Blegrøde Alabast
Havde Hun — Side ved Side —
Dannet et Bæger i Hast;

Og smilende, i Skaalen,
Meer kostbar end pruden Guld,
Hun lod forsigtigt Straalen
Risle, til den var fuld.

Den unge Kunstner ligger
Paa Knæ, paa mosklædt Steen,
Og af hendes Hænder drikker
Bjergkildens Nektar reen.

Og omt hun sig mon bøie
Over den skjønne Mand;
I hendes svømmende Øie
Henrykt stirrede han!

Da træder Han til og raaber:
„Var det mig reent omsonst,
Om ogsaa jeg nu haaber
En saadan Hebes Gunst?“

Men hun sig hurtigt fatter!
„See, jeg har et Bæger kjøbt,“
Hun svarede ham med Latter,
„Just som det gamle støbt!“

Et Øieblik han dvæled,
Utaalmodig ventet hun;
Han hvisked, idet han knæled,
Med bleg og skjælvende Mund:

„Af dette Bæger drikke
Skal Ingen — selv ei du!
Og saae du, Elskte! ikke,
Det blev jo brudt itu?

Hvis nogen Anden rører
Ved min Haand med sin Mund,
Da mere jeg ham tilhører,
End dig i denne Stund.

Nei, Ingen skal Bægret tømme,
Og Ingen skal røre mig!
Jeg vaagen og i Drømme
Vil ene tilhøre dig!"

Men hun: „Min Ven! du spadser!
Jeg dig — kun dig har kjær!
Glem dog de fade Phraser,
Og tøm mit Bæger her!"

Med Vellyst suged Hans Læber,
Og Stemmen sagte lød:
„Jeg veed det nu, det dræber,
Men Lykken er i min Død!

Nu rask med mig til Spidsen,
Vandfaldet bør vi see!
Det skyder sig brat fra Issen
Ned fra Gletschernes Snee!"

Foran dem snelt Han iled,
Som beruft han svang sin Hat;
De To medlidende smiled
Og fulgte til Fjeldets Krat.

Men da didop de naaede,
Hvor Diet ustandset seer,
Da var det dem en Gaade —
Han var der ikke meer!

De troede først, han spøgte,
Skjult i en Hules Gjem,
De raabte, loe og søgte —
Men Echo kun svared dem.

Hvor Faldets melkehvide
Fraade i Dybet foer,
Paa Skræntens slibrige Side
Fandt de hans sidste Spor.

Paa Herregaarden.

Ned rasled de visne Blade,
Violette, gule, graae;
I Søens mørkblaae Flade
Sig Himlen veemodig saae.

Markerne vare saa øde,
I Skoven Taushed og Fred;
Mat Solens Straaler fløde
Gjennem blege Løvværk ned.

I Parkens krumme Gange
To Damer langsomt gik;
De dvæled, som skye og bange,
Med sorgomsløret Blik.

Den Yngre førte i Lunden
Den Ældre, venligt og smukt;
Men falmet var Kinden og Munden,
Og Diets Ild var slukt.

Og som de gik langs Hegnet,
Den sorte Sørgedragt
Saa underligt sig tegned
Paa Løvets brogede Pragt.

I deres Ansigt malet
En hemmelig Smerte stod;
Tidt Læben vilde talet,
Men ei den havde Mod.

Tidt var det, som de standsed,
Men havde dog ingen Ro;
Som det, den Ene sandsed,
Bevæged dem begge To.

Og ved den klare Kilde,
Der lige vever og glad
Lod sin Perlestraale trille
Nu over det visne Blad;

Der stod de, og eet Billed
Sig maled for Begges Sind;
Som nylig her opstillet,
Det traadte i Tanken ind.

„Her var det!“ sukked den Gamle;
Men Hun til Panden bar
Sin Haand, for Mindet at samle:
„Ja — her — ja, her det var!“

Et Par.

1.

„Troer du, jeg drukne tør min Haand
I slig en barket Næve?
At mod de haarde Pandserbaand
Mit Hjerte turde bæve?

Troer du, jeg fjæle tør min Kind
I Skoven om din Hage?
Og Dands med dig? — ved hvert et Trin
Vil Plankerne jo knage.

Du kyser mig! din Røst er raa
Som Nattens Storm om Fjeldet.
Tal sødt og blødt og Triller slaa
Som Foraarsfildevældet.

Du lokker ingen Mø tilhuus,
Saa barske og saa bistre
Som dine Bryn er lagt i Kruus
Og dine Øine gnistre.

Nei, kom igjen ret fiint og net
Med yndefulde Skikke,
Med Hagen glat og Foden let,
Saa faae vi see! — hvis ikke —"

— Hun gleed ad Døren ind saa glat,
Som høit paa Gavl og Tage
Man seer en smidig Musekat
Graaspurvens Yngel jage.

Den unge Viking stod paa Luur
En Stund ved sine Tanker,
Der tog sig for saa lang en Tour,
Mens fast hans Hjerte baker.

Han tænkte nei! — han tænkte jo!
Saa skifted om han atter,
Saa bandte han, og saa han loe,
Og bandte ved sin Latter.

Af Haand sit Spær, sit Skjold af Arm,
Fra Lænd sit Glavind smeed han,
Hver Skinne blank fra Been og Barm
I Hui og Hast nu sleed han.

Sin Pikelhue, tung og stærk,
Fra Panden rask han slængte;
Den kobbersyete Pandsersærk
Han over Nakken flængte.

En Bartskjærs skarpe Sax- og Kniv
Afmeied Hagens Smykke;
En Skrædder maalte Ryg og Liv,
Det Tynde og det Tykke.

Saa blev han toet, saa blev han tørt,
Og veiret ud og lustet;
Han blev i Fløielskosten snørt,
Som sødt af Desmer dusted.

Af Salve lugtede hans Haar
Som Krusemynt og Roser;
Og Silkestrik om Been og Laar
Han bar for Brynjehoser.

Men da han saa var endt og vendt
Og glattet, smurt og pudset,
Og børsted, pillet, snørt og spændt
Og firet op og studset;

Saa treen han ind, hvor der var Dands
Og Sang og anden Gammen,
Og hvor en broget Jomfrukrands
Sig havde fundet sammen;

Og hvor heel mangen Cavaleer,
Opkruset, stram og smækker,
Gik om og hver paa sin Maneer
For Pigerne var lækker.

Men ak! han altfor snart begreb,
At her han passed ikke;
Selv Skjødehunden løb og peb
Alt for hans hvasse Blikke.

De unge Møer, hvor han kom,
Fløi bort som bange Duer,
Naar de for Høgen svæve om
Snart høit, snart lavt i Buer.

Ja, naar han ved en heldig Fangst
Af Hjertet loe fornøiet,
Heel mangen Junker fiin af Angst
Fik Taarerne i Diet.

Og lod han op sin Mund og sang,
Lød det som Raab fra Valen;
Og gav han sig i Dands og sprang,
Saa dandsed hele Salen.

Thi som en rigtig Dandsebjørn
Den stærke Fod han skifted; —
Da loe de unge Pigebørn
Saa tyst, mens de sig vifted.

Det jog i Hjertet ham en Torn;
Vild foer han ud af Salen!
Da skingred høit hans Ludurhorn
Som Morgenhanens Galen

Frem kom fra Hytte, Huus og Skuur
Hans gamle Kammerater;
De havde ligget jævnt paa Luur,
De begede Krabater.

De tænkte nok, den Qvindelyst
Vel fik en ſnarlig Ende;
Nu kjendte de igjen hans Røſt,
Som de var van at kjende.

„Friſk op! og ſkyd mig nu i Haſt
Min Skudes Barm i Vove!
Friſk op! og reis den ranke Maſt,
I ſkal ei længer ſove!

Her er ſaa lummert og ſaa tvært!
Mit Bryſt ſig ikke kærer,
Før, jaget vildt af Stormens Snert,
Havheſten galopperer!“

De ſkjød fra Strand den Skude bred
Og ſang af ſtærke Lunger;
Fra Toppen flagred Vimplen ned
Med luerøde Tunger.

Saa ſprang ombord den hele Trop
Med Brynjer, Sværd og Landſe;
De heiſed Snekkens Klude op, —
Da tog den paa at dandſe.

Den dandſed over Havets Bryſt,
De hvide Bølger' ſprøited,
De Kjæmper ſang med Liv og Lyſt,
Mens Østenvinden fløited.

Han ſad i Stavn, med Haand paa Roer,
Han lod det gnye og brage;
Fremad hans Blik, fremad han foer,
Han ſaae ſig ei tilbage.

2.

Udi ſin Faders Urtegaard,
I brogede Skjærſommer
Den unge Jomfru ene ſtaaer
Blandt ſine Roſensblommer.

Der ſpinder hun en Tanketraad,
Men Traaden ofte ſlipper;
Thi Hjerteſuk og bitter Graad
Det fine Spind afklipper.

Hun gik paa Havets Bred og saae
Misundelig paa Glenten,
Der paa sin Vinge kunde gaae
Høit over Skov paa Skrænten.

Hun stod og saae med uvant Lyst,
Hvor Bølge tumled Bølge;
Da hvisked hendes Hjertes Røst:
„Jeg vil, jeg maa ham følge!“

„Jeg væmmes ved den flaue Hær,
Som dægger og som klapper;
Hans ene Haand er mere værd
End tusind slige Labber.

Jeg vamles ved den Beilerflok.
Den pyntede, den frække;
Jeg har nu saaet meer end nok
Af disse glatte Gjække.

Tvi! for en Mand, saa spinkel snørt
Om Livet fast, som Hvespen!
Tvi! for en Tale, saa fremført
Med Knurren og med Læspen!

Nei, han er herlig som en Gud,
Mandhaftig, ufortrøden!
Velan, jeg vorde vil hans Brud,
Skeer det end først i Døden!"

Hun snoede op sit gule Haar,
Hun førte sig i Kofte;
Drog lodden Brog paa Been og Laar,
Bandt Bøffelrem om Hofte.

Hun lokked sine Møer til
I Alt at følge hende;
Da drev de Hænder andet Spil,
Som før var van at spinde.

De slængte Naal og Sax og Teen,
Samt Bullen, Skjørtet, Særken;
De tumled sig til Natten seen
Og reiste sig med Lærken.

De sved sig i Vaabenleeg
Fra aarle og til silde;
Som tamme Duer op de steeg,
Snart blev de Høge vilde.

Hun var blandt Alle fremmest dog,
Som det en Høvding sømmer:
Paa vilden Hingst afsted hun jog
Foruden Pidsk og Tømmer.

Hun svømmed dristigt ud og ind,
Hvor Havet brød og brændte;
Hun hented ind den snelle Hind,
Hvor den i Skoven rendte.

Hun mægted Fugl med Pileskaft
Til Egebul at tøire;
Hun Spydet svang i lige Kraft
Med Venstre og med Høire.

Med Aaretag hun Baaden trang
Rask gjennem Bølgens Snøften;
Og brynieklædt heel let hun sprang
Tolv Alen over Grøften! —

Det var en aarle Morgenstund,
Frisk Østenvinden kuled;
Alt hendes Snekke laae i Sund,
Men tyst, ret som den muled;

Den længtes efter Dyst og Fart,
Det lod fast, som den sagde:
„Nu kommer vel min Dronning snart!“
Da just ombord hun lagde.

Med sine Møers kjække Flok
I Stavnen op hun træder
Med Kobberhjelm paa gyldne Lok,
Af Staal var hendes Klæder.

Med Skjold paa Arm, med Spyd i Haand
Med Kogger hængt paa Nakke,
Hun havde sat sig for paastand
Med Vikingen at snakke.

De heised op det hvide Seil,
Det blev til Snekkens Vinge;
Høit over Bølgen stærk og steil
Den skjød sin brede Bringe.

Langs Rælingen, paa Tofte sad
Kampstærke Møer bolde;
De sang i Storm et mægtigt Qvad
Og slog paa deres Skjolde.

Hun ſad i Stavn, med Haand paa Roer,
Hun lod det gnye og brage;
Frem hendes Blik, fremad hun foer, —
Hun ſaae ſig ei tilbage.

3.

I Veſterled, paa Land, i By,
Saavidt ſom Stormen viſter,
Der Fraſagn gik og vældigt Ry
Af Vikingens Bedrifter.

Hiin brune Ørn, han foer paa Rov,
Saa Hav og Land erfoer'et;
Men hviden Falk eiheller ſov,
Hun fulgte ham i Sporet.

Hun fulgte ham fra Kyſt til Kyſt,
Hvor Kampens Luer brændte;
Og hvor han havde holdt ſin Høſt,
Hun i hans Kjølvand rendte.

Som Hund i Skoven jager Bjørn,
Hun stormede til Maalet;
At beile til den stolte Ørn
Var hendes Agt, med Staalet.

Da svandt med Eet hans Ry og Navn,
Og Lykken hende svigted;
Thi mens hun foer fra Havn til Havn,
Hun tabte ham af Sigtet.

Heel mangen Sol i Havet sank
Heel mangen Maane skifted,
Og over mangen Bølge blank
Ustadig Vinden vifted.

Men rastløs iled hun, og slap
Did ned, hvor Klipper brune
Af Brændingen fik Kys og Klap,
Og Nætterne var lune.

En Morgenstund paa hvide Sand
Hun kastede sit Anker;
Der speiled sig i klare Vand
De lysegrønne Ranker.

Det duftede fra Kysten sødt,
Og gjennem Abildskoven
Det tonede saa yndigt blødt,
Mens muntert risled Voven.

Langt inde paa den fjerne Høi
En prægtig Borg sig reiste;
I Morgensol, med gyldne Fløi
Den over Skoven kneiste.

Her satte Foden hun paa Land
Med sine Møer kjække;
Op stege de ad Klintens Rand
Velvæbnede, i Række.

I Dalen gik med lette Fjed
De under Rankens Buer;
De fyldte deres Hjelme med
Guldæbler og med Druer.

Men hvor de kom, der flygted ræd
Hiint Folk med brune Kinder;
Paa Sti forladte Unger græd
For Nordens stærke Qvinder.

Tilsidst de standsed ved en Hæk,
Af Løv og Grene flettet;
Der rislede en sølvklar Bæk,
Af broget Kisel spættet.

Derinde hørtes der en Klang
Af Bækkener og Strænge,
Derinde hørtes der en Sang, —
De stod og lytted længe.

Da vinked hun, da stode brat
Som Muur de andre Piger;
Men selv hun nær til tætte Krat
Paa lydløs Fod sig sniger.

En Green hun sagtelig bortdrog, —
Men hvad hun fik at skue,
Som Lyn sig gjennem Sjælen jog,
Saa Kinden stod i Lue.

Løvrige Træer stod paa Vang,
Hvor Bækken tog en Vending;
Fra Green til Green som Telt der hang
En purpurrød Presenning.

Paa Bolstre blaae en Qvinde sad,
Blødt bøiet som en Slange,
Med liliehvide Skulderblad
Og sorte Lokker lange.

Henslængt ved hendes Side saae
Hun ham, den længe Søgte!
Halvnøgen der han yppigt laae
Og gantede og spøgte.

Med Hovedet i Qvindens Skjød,
Med halvtillukket Øie
Han plired op til Rosen rød
Paa to sneedækte Høie.

Og hendes Haand, som blødt sig ind
I Haarets Fylde tvinger,
Han drog saa kjælent ned paa Kind
Og beed i hendes Finger.

Smaadrenge stredes om hans Hjelm,
Reed Kjephest paa hans Landser;
En lille, heel fortvivlet Skjelm
Sig putted i hans Pandser.

Af unge Piger der en Sværm
Sig svang i lette Dandse;
I Læ af Skovens grønne Skjærm
De sang og fletted Krandse.

Paa Græsset, fra en sneehvid Dug
Der dufted Frugt og vinked;
I slebne Flaskers runde Bug
Rød Druesaften blinked.

Den unge Skjoldmø stod paa Luur
En Stund ved sine Tanker,
Der tog sig for saa lang en Tour,
Mens voldsomt Hjertet banker.

For Munden satte hun sit Horn,
Saa Tonerne fik Vinger,
Det klang, som naar i Krat, i Korn
For Jægren Hjorten springer.

Saa blæste hun den anden Gang,
Som det er Skik i Norden,
Naar Hildes Børn paa Kampens Vang
Skal stille sig i Orden.

Saa blæste hun den tredie Gang
Med Næven fast i Side,
Hiin vilde Nordens Kjæmpesang,
Naar Sværdene ret bide.

Den første Tone fik ham vakt,
Saa Øinene blev store,
Og Syner, som ved Drømmens Magt,
Frem for hans Tanker foere.

Da Hornet toned anden Gang,
Han sad alt overende,
Men Blusels Rose frisk udsprang
Og saaes paa Kinden brænde.

Men da den tredie Hornklang kom,
Stod han paa sine Fødder,
Og sanked sine Vaaben, som
Laae spredt ved Træets Rødder.

Sin Hjelm, hvormed de tvende Smaa
Nys havde sig belæsset,
Han snapped med en Finger, saa
De tumlede i Græsset.

Han hovedkulds af Vandsrets Huus
Indsidderen mon hælde,
Som naar en usel, fangen Muus
Man slænger af en Fælde.

Ved Duppen Spydets Skaft han greeb,
Saa Rytterpilten trimled;
Sit Glavind svang han, saa det peeb
Og alle Piger svimled.

Og rustet som en Mand, endnu
Et Blik han sendte Qvinden
Saa hvast, at daanende af Gru
Hun falmede om Kinden.

Som Ulven glubsk, han med et Spring
Sig trængte gjennem Hækken;
Paa Spydet støttet, i et Sving
Han satte over Bækken.

Der stod han ene! Men i Ro
Han saae den lange Række
Af blanke Hjelme, To og To,
Ned imod Havet trække.

Dybt følte han den hvasse Torn,
Der fik ham vákt af Dvalen;
Da klang igjen hans Ludurhorn
Liig Morgenhanens Galen.

Frem kom fra Hytte, Huus og Skum
Hans gamle-Kammerater:
De havde ligget jævnt paa Luur,
De begede Krabater.

De tænkte vel: den Qvindelyst
Fik og en snarlig Ende;
Nu kjendte de igjen hans Røst,
Som de var van at kjende.

Og over Dal og Høie hen
De ned mod Stranden lakked;
Han vilde tale lidt med Den,
Som gjennem Hornet snakked.

4.

Paa Bredden stod den stolte Flok
Af Kampens Møer bolde,
Med Kobberhjelm paa gyldne Lok,
Paa Armen blanke Skjolde.

Hun stod ved Kampens Kreds bered
Og støtted sig paa Sværdet;
Men da han som et Lyn foer ned,
Han standsede forfærdet.

— „Mod dig jeg løfter ei mit Skjold!
Een Gang du har mig daaret;
Og tvende Gange, grum og kold,
Mit Sind til Vanvid saaret!“

— „Mod mig du løfte just dit Skjold,
Hvis ei, du Nidding være!
Skjæld du mig kun for grum og kold,
Det faaer jeg vel at bære!“

— „Drag hjem igjen, til Teen og Naal!
Det vil du bedre evne,
End mig at byde Stang og Staal, —
Hvad har du vel at hævne?“

— „Jeg vil dig frelse for dig selv,
Din Trolddom vil jeg løse;
Nu skal dit Hjerte som en Elv
Sit slette Blod udøse!

Hos Hel du ei skal sidde, hvor
De Feiges Kjæber klappre;
Du bænkes skal ved Odins Bord
Og drikke med de Tappre.

Skjæld du mig kun for grum og kold,
Det saaer jeg vel at bære;
Men bød nu for dig med dit Skjold,
Og sælg dit Liv for Ære!"

De sprang i Kredsen begge To,
Saa Steen og Flint mon tindre;
Da fik de Sværde liden Ro,
De Hjerter endnu mindre!

Det regnede med drøie Hug,
Saa Gnister fløi fra Plade;
Og Begges Blik og Lød blev smuk,
Og Begges Hjerter glade.

Det var dem, som i Sværdets Klang
De hørte Nordens Stemme,
Som Stormen, naar paa Hav og Vang
Det bruser vildt derhjemme.

Dem Kampen blev et helligt Baand,
Der fast dem sammenknytted,
Mens Blod for Blod og Aand for Aand
De skiftede og bytted.

Hvert Hviin, som gjennem Luften foer
Fra Sværdets Læber blanke,
Det var dem som de søde Ord,
Der klæder Elskovs Tanke.

Hvert vældigt Hug, der faldt og skrev
De Alvorsruner røde,
For dem liig Kys og Favntag blev
Ved censomt Stævnemøde.

Paa een Gang begge mat i Knæ,
Forladt af Foden, segned;
Og under Skjoldets sidste Læ
Paa een Gang Begge blegned.

Paa een Gang ſank de Begge ned
Og krummed ſig paa Sandet,
Mens Baneſaarets Kilde bred
Vildt ſtrømmende ſig blanded.

Men uden Klagemaal og Vee
Stod deres Venneflokke,
Saa tauſe, uden Liv at ſee
Som Bautaſtenes Blokke.

Der var ſaa tyſt, hver Bølge tav,
Mens Solen ſank i Dvale,
Og Stjernehæren ſteeg fra Hav
Op gjennem Himlens Sale. —

Men da nu Dagens Øie ſlog
Sit Blik igjen paa Jorden,
En ſelſom Brudefærd de tog
Sig for at faae i Orden.

Med travle Hænder ud fra Land
En prægtig Bro de bygged;
En Snekke trak de tæt til Strand
Og den til Feſten ſmykked.

Af Liliens Lampe, skjær og hvid,
Af Rosens Purpursakkel
De Krandse droge hid og did
Imellem Toug og Takkel.

De laded den med sorten Beg,
Med Granens Qviste unge;
De dækked Alt med gyldne Neg
Og Drueklaser tunge.

Om Bov og Skrog de pynted op
Med Silketæpper rige;
Paa Mastens ranke, svaie Top
De lod et Bänner stige.

De Ringe gav den unge Brud
Om Arme og paa Hænder;
I hviden Liin og Purpurskrud
De hylled hendes Lænder.

De klædte saa den Brudgom rank
I de trosaste Vaaben,
Og over Pandserskjorten blank
De hængte Purpurkaaben.

Da Parret saa var klædt og smykt,
De sattes høit i Stavnen,
Saa med den ene Arm de trygt
Hinanden holdt i Favnen.

De andre Hænder blev dem lagt
Paa Roret, til et Mærke,
At her og hist har lige Magt
Det Milde og det Stærke.

Da Sydens Nat i selsom Hast
Nu hylled Alt i Skyggen,
De lagde Ild til Snekkens Last
Og slog den løs fra Bryggen.

Men Børen, som fra Landet bar,
Storseilets Bug udspændte;
Med Roret ret, paa Veien klar
Frem Brudeskibet rendte.

Den dulgte Gnist fik Liv og Mod
Ved Begets stærke Føde;
Snart Luen op af Lasten stod
Med lange Tunger røde.

Strandfuglen med sit hæse Skrig
Den vaagned og blev bister;
I Sværm den fulgte Skibet, liig
En Esses hvide Gnister.

Hen over Dyb, ustandset frem
Gik hans og hendes Reise.
Ved Luen klar end saae man dem
I Stavn ved Roret kneise.

I Kjølens brat forsvundne Spor
Det Brudeblus sig speiler,
Mens ud mod dunkle Kiming foer
Den røde Dødningseiler;

Til fjernt, liig Stjerneskud, den slukt
Forsvandt i Mulm og Taager.
Hjem kom fra deres Natteflugt
De trætte Strandens Maager.

En Lykkelig.

1.

Det var en Julinat, hvis Duft
Og Varme fyldte Jord og Luft.
Veemodigt alle Stjerner saae
Til Blomsterne, som stille laae
I Blund ved Jordens Moderbryst
Og drømte sødt om Dagens Lyst.
Guldsolen stod i Løvens Tegn,
Som hersked i den Himlens Egn,
Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig festligt havde Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt
At øve deres sjeldne Magt.
Ved Sundets Bred hver Bølge sov;
Den brune Hjort i dunkle Skov
Med sine Takker henad Ryg
I Græsset laae hos Hinden tryg.
Selv i den store, lumre By
Indslumret var alt Brag og Gny;

Den Syges Lys, halv Ild, halv Damp,
Med Livet streed den sidste Kamp.
Men i et snevert Stræde hist,
Høit under Taget, paa en Qvist,
I et forfaldent, gammelt Huus,
Der tindred end et rødligt Blus,
Mens af og til fra Vindvet sneeg
Sig let en blaalig Røg, der steeg
Og svandt, som Tanken svinder, naar
Det første Aftenblund man faaer.

2.

Der oppe i det snevre Rum
En Olding sad nedbøiet, krum,
Huulbrystet, mager, bleeg og stum.
Hans tynde Haar var hvidt som Snee;
Paa Munden var det let at see,
Den aldrig havde lært at lee.
I Pandens dybe Runeskrift
Ei læstes nogen stor Bedrift;
Men — var det Længsel, høi og kjæk?
Var det en Attraa, fuul og fræk,
Der ploied disse sære Træk?
Det saaes ei klart; thi som et Slør
Var vævet for hans Aasyns Dør.
Dybt Diet laae bag Brynets Krands,
Men tindred der med mægtig Glands;

Man af dets Flamme, skarp og stærk,
Vel aned det uhyre Værk,
Der som en Ixionisk Ring
Fik sat hans indre Liv i Sving.
Paa Gulvet stod med Ild og Kul
En lille Ovn, foran hvis Hul
Han sad med Pusteren, og lod
Den Digel, som paa Ilden stod,
I Heden glødes rød som Blod,
Ja, hvid som Jis, imens han snart
Med Tangen snapped i en Fart
Saa hist, saa her en Ting og smeed
I Diglens slugne Gab den ned;
Og snart fra Hylden hist i Krog
Sig hented mangen støvet Bog.
Paa Tal, paa sære Tegn og Skrift
Hans Øie stirrede saa stivt,
Saa længselsfuldt, som hist i Sand
Kamelen speider efter Vand,
Som Synden efter Naadens Drik,
Som Manden efter Qvindens Blik.
Paa Stolen sank han atter ned,
Men rastløs midt i stille Fred
Han saae paa Diglens hede Skaal
Med jernfast Villie og Taal,
Som vented evigt han et Maal.

3.

Hvad var han før? — Saa reen og smuk
En Yngling, hvem en Moders Suk
Og Faderstoltheds Smiil fik sendt
Fra Hjemmet i det Element,
Som kaldes Livet, der at faae
Fuldendt, hvad de begyndte paa.
Han var saa livlig, kjæk og from,
Og hvor hans Fod saa sværmed om,
Var venligt Haandtryk, yndigt Blik
Og Smiil den Velkomst, som han fik.
Som Verden aaben for ham stod,
Saa hver en Sjæl sig ham oplod;
Og Rosens Duft og Druens Glød
Blev budet ham som dagligt Brød.
Til ædelt Liv blev vakt hans Aand,
Hans Blik blev klaret, Kunstens Haand
Ham førte mod en Hæderskrands,
Der huldt ham vinked med sin Glands.
Og det, der mest af Alt formaaer,
Saalænge Verdens Grundvold staaer,
At binde fast til Gud og Pligt,
At gjøre Livet til et Digt,
Saa rigt som reent, saa skjønt som sandt, —
En Qvindes Kjærlighed han vandt.
Skjøndt ingen sluttet Pagt ham bandt,

Han var i Tanken dog ei fri,
Men fandt sin Salighed deri.
Og det var netop paa det Punkt,
Da Elskovs Blomster, frisk og ungt,
Fra Himlen fik det første Bud
Og var just ved at springe ud,
Da — — dog et Blik endnu derpaa —
Et venligt Billed end — og saa —

4.

Høit stod en Skov paa Søens Bred,
Paa Skrænten laae et landligt Sted.
De slanke Piller Taget bar,
Og med de store, blanke Glar
Det skued over Sø og Mark,
Omduftet af en Blomsterpark.
Let Taagen over Søen laae
Og Morgenhimlen dæmred graa;
Men Lysekronens røde Blus
End straaled fra det muntre Huus,
Hvor der til lystig Sommerdands
Var samlet just en yndig Krands
Af Ungdom, Skjønhed, som ei let
Af Jubel og af Dands blev mæt.
Det raske Buestrøg end klang,
Sødt blandet med Hoboens Sang,

Og Paukens dumpe, faste Takt
Udøved end sin Tryllemagt,
Saa midt i Klang og munter Støi
End Par og Par i Salen fløi;
End perled Druens varme Blod,
Og Gaarden fuld af Vogne stod.
Men ude paa Balconen sad,
Beskygget af Orangens Blad
Og Laurens fyldig-brede Qvist,
Der stod i Vaser her og hist,
En Dame, ung og rank og veeg,
Med Kinden som Jasminen bleeg.
Til Stolens Bolster lænede hun
Sin Nakkes Fletning, dunkelbrunn,
Mens Cachemirens bløde Spind
Den spæde Skabning hylled ind!
Og under Kjolens klare Bræm
Hun strakte ud og viste frem
Et yndigt Tvillingpar, de to
Smaabitte, atlaskhvide Skoe.
Hun i en Rosenknops Carmin
Paus bladed med sin Finger fiin,
Som læste hun deri. Foran
Stod med sin Hat i Haanden han.
Til Pillen støttet, roligt, koldt
Med hendes Blik han Die holdt.

De havde talt; nu Begge taug,
Men deres Tanker paa et Hav
Af Følelser omsværmed frit,
Og skiltes ad og mødtes tidt,
Som hid og did paa Dammen to
Libeller fare uden Ro.
De havde talt; men skjøndt hvert Ord
Henflagrede som Dandsens Chor,
Der med sin Rhythme, med sin Klang
Ledsagede dets lette Gang,
Det faldt dog tungt paa Guldets Viis,
Og haardt som Jern og koldt som Jis.
Det var en Afsked — uden Grund!
Det var maaskee et Lune kun?
En Grille, som det havde voldt?
Det klang ret spøgefuldt, men koldt.
Han var bestemt, han talte kort:
Han vilde bort, han maatte bort!
For evig? Nei! han kom igjen,
Naar Tiden havde veiret hen
Saa hiint, saa dette fra hans Vei, —
Om Tingen selv han ymted ei.
Det lod, som han med sorgløs Aand
Gav slip paa dette fine Baand,
Som her ham holdt. Et raat Maaskee
Han gav til Lindring for den Vee,

Som vel han vidſte, nu var vakt
I Qvindehjertets rige Schacht.
Han fjerned ſig med høfligt Buk;
Men ingen Smerte, intet Suk
Lod ane, at i Haabets Blomſt
Ham Spiren laae til Atterkomſt.
Han ſprang i Vognen, vugged blødt
Og drømte om en Fremtid ſødt.
„Hvad mægter ei en Villie ſtærk?“
Han tænkte: „med fuldbyrdet Værk
At ſige — hvilken ſalig Fryd! —
Til hende og mig ſelv: Nu nyd!“
Og dog forbi hans Øie gik
Hiint ſmertefulde Afſkedsblik;
Og dog gjentoned i hans Bryſt
Hiin ſittrende og ſagte Røſt,
Hvormed hun hviſked ſit Levvel!
Og levende ſtod for hans Sjæl,
Hvor nu paa Knæ hun havde lagt
Sig for ſin Seng, i hviden Dragt,
Og der ſin Kind i Puden dulgt
Af Hjertens Angſt og Qval forfulgt,
At ſøge, ene der med Gud,
I Sukket Trøſt og græde ud!
Hans Tanke roligt ſaae derpaa,
Og trøſtigt lod han Hjertet ſlaae.

Han troede sig bevidst, at ei
Ham Letsind førte denne Vei.
Han stoled paa ved kraftig Taal
Engang at naae sit høie Maal.
Da skulde Sorg og Savn og Alt
Med Renter vorde rigt betalt;
Da kunde han — o, søde Fryd! —
Tilraabe hende: Kom og nyd!
Den Tanke var det varme Lys,
Som dæmped Hjertets Febergys
Og fæsted Freden i hans Sind, —
Og sødeligt han slumred ind.

5.

Hvo Ensomhed sig kaare vil,
Ham hjælper Verden snart dertil.
Som Taage svinder Mængdens Flok,
Enhver har i sit Eget nok;
Og Attraction og Sympathie
Er Baand med liden Holdning i.
Her listed han sig bort, og brat
Han saae sin Plads igjen besat;
Hist, hvor man saae ham gjerne før,
Man aabned selv hans Flugt en Dør.
Han blev som Jis, og Vennens Fod
For evig kold hans Bo forlod;

Og snart han var saa ene der,
Som strandet Sømand paa et Skjær.
Det lykkedes! Han gjorde meer;
I Hjertets mest forborgne Krog,
Hvor Blodets bedste Aare slog,
Han fjæled hvert et Mindeblad,
Den lange, rige Perlerad
Af Dages, Timers Sorg og Fryd,
Sin Tankes Skat, sin Vandrings Pryd,
For dem engang at drage frem
Af deres stille Nattegjem.
Han laased for sit Mindes Grav
Og slængte Nøglen fjernt i Hav;
Og hvergang Tanken kom forbi
Hiin Dør, hermetisk lukket i,
Den flygted, skamfuld og beklemt,
Til Alt i Glemsels Dyb var gjemt.
Han var alene; men hans Aand
Var ikke fri! Ved magisk Baand
Den lænket sandt sig til eet Punkt,
Hvori dens Liv var evig ungt.
For Verden, som han havde tabt,
Han havde sig en anden skabt.
Naar Skjønhed, Tanke, Poesie
Ham vinked med sit Trylleri;
Naar Kunstens Børn, naar Harpens Stræng,
Naar Luft og Hav og Skov og Eng

Ham lokkede med venligt Blik,
Med yndig Røst, hans Tanke gik
Til Hiint: „Engang — o, hvilken Fryd! —
Jeg sige tør: Nu hviil og nyd!“ —
Han var alene. Villiestærk
Af rastløs Iver for sit Værk
Han hørte ikke Livets Kald,
Ei Tidens tunge Hammers Fald.
I Nattens Hvælving stod den Skrift,
Hvorpaa hans Øie stirred stivt,
Og gamle Bøgers mugne Duft
Forfriskede ham som Vaarens Luft;
Og Smelte-Essens Lue heed
Var Solen, han sig varmed ved.
Tung var hans Id, men Styrkens Ord
Oplivende ham gjennemfoer:
„Snart — snart min Idræt er forbi,
Da er jeg mægtig, riig og fri!“ —
Naar Nytaars Morgenklokken slog,
Og Tusinder til Templet drog,
At sende Gud fra rørte Bryst
For Livet Tak og hente Trøst,
Hans Tanke var: „Ak, ja! engang
Jeg aabner og min Celle trang,
Og blander da min Jubelsang
Med disse Chor, som hisset lød,
Og priser Gud, indtil min Død!“ —

Som Fjeld, med sneebedækte Top,
Af Sol forgyldte dukke op
Fra Skyers dunkle Hav, og brat
Forsvinde i den sorte Nat,
Saa glimted Haab tidt frem og svandt,
Men i eet Ord nyt Mod han vandt:
„Maaskee i Nat! maaskee i Dag!"
Og dobbelt slog hans Hjertes Slag.
Men denne Nat og Dag blev Aar,
Der meied bort hans Ungdoms Haar,
Der sendte Snee paa Issen ned,
Saa Kinden blegedes derved.
Hans Ryg blev krum, hans Blod blev koldt,
Med stivnet Haand han Tangen holdt
Og Pusteren; kun Diets Ild
Gav Aanden evigt Tønder til.
En Slægt var voxet op og død,
En anden Slægt igjen var fød,
Han saae det ei; hans Blik var lukt
Og blindt for Livet og dets Flugt.
Saa stod han, som paa Klippetop,
Hvor ingen Lyd kan svæve op
Og ingen Duft fra Dalens Flor,
Men Taushed kun og Tomhed boer.
Sit eget Billed her han saae
Uhyre stort afspeilet paa

Den nære Sky. Med rædsom Lyst
Han i en Skygge fandt sin Trøst,
Til Dagens Stjerne sank, og Alt
Igjen i Nattens Mulm henfaldt.
Det var et Gjøglespil, en Dunst!
Som Sandhed straaled kun hans Kunst.

6.

Det var en Julinat, hvis Duft
Og Varme fyldte Jord og Luft.
Guldsolen stod i Løvens Tegn,
Som hersked i den Himlens Egn,
Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig havde festligt Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt
At øve deres sjeldne Magt.
Paa Hvalvet stod hans Stjerne rød,
Det var den Stund, da han blev fød.
Som Løvens Barn paa denne Jord
Han var udseet til Lykke stor.
Ved Tal, ved Tegn, ved Ildens Magt
Heel tidt han havde Grunden lagt
Til mangen Bygning, der var reist
Og havde stolt mod Himlen kneist;
Men kun et Pust — og Alt var Dunst!
Thi hver dybsindig Kløgt og Kunst,

Al ſnild Beregning var dog tom,
Han ſom i Blinde famled om,
Saa hver en Bygning fandtes huul.
Et var der end, ſom laae i Skjul,
Som ei blev lært i nogen Bog,
Ei i Naturens Hjertekrog,
I Ord, i Urter eller Steen,
I Jorden mørk, i Luften reen,
I røden Ild, i tunge Hav, —
Et, ſom kun Lykken ene gav!
Et, ſom den reiſte Bygning bandt
Og faſtned, ſaa den brat ei ſvandt,
Men herligt til ſin Meſters Priis
Stod ſom et evigt Paradis,
Der bød ham ind til al den Lyſt,
Som fryde kan et jordiſk Bryſt! — —
Her Lykken var ſin Beiler tro;
Alt ſtod den ved hans ſtille Bo.
Den hemmelige Stund var nær,
Da han for alt ſit Livs Beſvær,
Erkjendt ſom Løvens ægte Søn,
Af Lykken ſkulde faae ſin Løn. —
Ved Ovnen paa ſin Stol han ſad,
Hvor i halvhundred Aar i Rad
Urokket Lid han Dag og Nat
Til et Maaſkee nu havde ſat.

I Stolen mat tilbagelagt
Paa Diglen gav han nøie Agt;
Med Pusteren han af og til
Gjød Liv i Ovnens røde Ild,
Mens stundom Diets Længselsblik
Ud af det aabne Vindue gik
Mod Himlens Hvælving, hvor han saae
I det uendelige Blaae
Ein Stjerne tindre klar og smuk.
Dybt Nattens Hjerte drog et Suk,
Og gjennem Luften dæmpet svang
Sig Midnatsklokkens første Klang.
Da sluktes Ovnens Flamme brat,
Tæt savned ham den stille Nat,
Og som dens sorte Teppe faldt,
Sig aabenbared en Gestalt.
Let hæved sig den spæde Krop
Af Diglens hede Munding op.
Med gyldne Lokkers kruste Pragt
Om Pande, Barm og Skuldre lagt,
Med Diets Stjerne sapphirklar,
Med purpurlyse Vingepar,
Iført et skinnende Gevandt
Hun svæved — smiled — og forsvandt!
Det Chrysaliden var! — Kun eet
Secund hun dvæled; men i det

Var al den Salighed udtømt,
Som nogen Tanke sig fik drømt.
Hans Værk var endt! — Hans Sorg og Harm
Var veiret bort fra trætte Barm;
En Sum af Livets fulde Lyst
Var strømmet til hans aabne Bryst.
Hans Længsel stillet var, hvert Haab
Var signet i den gyldne Daab —
Ved hendes søde Diekast.
Det var hans Liv! — Hans Øine brast,
Mens Panden segned, og hans Blod
Blev koldt, og Hjertet stille stod.
Men Dagens første Dæmring saae
Ham kold og stiv at sidde paa
Den gamle Stol. Den slidte Tang
End løst i visne Fingre hang.
Let Morgenvinden listed ind
Og vifted om hans blege Kind;
Ret som en Trøsterinde blid
Den leged med hans Lok saa hvid.
En Spurv, nysigen, qvik og glad
Paa Ovnens kolde Hjørne sad.
Da man saae til, var Diglen fuld
Af puurt, uskjæmmet Jomfruguld;
Men Kunstens hemmelige Ord
Blev lagt med Mesteren i Jord.

Den rige Froken.

Det var just en St. Hansdag
I Skiemminge *) By;
De Aftensangs Klokker
Høit dirred imod Sky;
Og Folk gik fra Kirke
Saa stille og froe,
Som over dem den hvælvede,
Den lyseblaae Bro.

Der vandred blandt de Glade
En Ungersvend tyst,
Og lod sit Hoved hænge
Heel tungt paa sit Bryst,
Som lytted han til Sorgen,
Der havde taget Bo
Derinde, og lod ham
Hverken Rist eller Ro.

*) Marielyo.

Nys stod han paa Trefoldighed
Hos ham ved høien Mast,
Og blæste kjækt Trompeten,
Mens Gothens Hjerne brast.
Nu var han atter hjemme
Paa den saftgrønne Ø,
Og havde sig trolovet
Den væneste Mø.

Med Saug og Høvl han sysled,
Men var endnu kun Svend!
Og det var netop Knuden —
Hvad kunde løse den?
Skjøndt det gav fiint i Skjeppen,
I sin Fritid ung Frands
Hjalp Stadsmusikanten
I Kirken og til Dands.

Hist blæste han til Psalmer,
Og her til en Svingom;
Hans Valdhorn hørtes gjerne,
I hvor det saa kom.
Det fulgte lige villigt
Med sin smeltende Klang,
Naar gamle Qvinder sukked,
Og naar Ungmøer sang.

Han høvled og han blæste —
Men ligevidt det drev,
Skjøndt Pigen tog ham gierne
Foruden Pas og Brev.
Men hvad kan Sligt vel hjælpe,
Naar Fatter ikke vil?
Et Borgerbrev var Skatten,
Hans hele Hu stod til.

Nu kom han just fra Kirken
Og vilde afsted
Til Herregaarden hisset
Paa Søens grønne Bred.
Der skulde han nu blæse
Den Sommernat saa lang,
Imens hans Hjerte banked
Og Bryllupsgjæster sprang.

Med Valdhorn under Armen
Og Hatten lidt paa Kant,
I børstet Kistekjole
Gik han nok saa galant.
Fra mangt et Vindue titted
To skjelmske Øine ud,
Som tænkte: „Han er nydelig,
Det veed den søde Gud!“

Men nær ved Vesterport
Han sagtnede sit Skridt;
Han skottede til Siden
Og rømmede sig lidt.
Da aabned sig et Vindue
I Huset brat,
Hvor over Døren dingled
En galloneret Hat.

Der vinked ham en Haand,
Der straaled ham et Blik,
Som fra to kjære Stjerner
Saa venligt fremgik;
Der smilede to Læber,
Og fra det unge Bryst,
Som svulmed under Silken,
Klang den sølvklare Røst:

„Men Frands! hvor er det fat?
Hvad tænker du dog paa?
Vil uden et Farvel
Du saadan fra mig gaae?
Nu Fatter spiller Kegler,
Kun Moder sidder her, —
Hun seer det jo saa gjerne,
Vi har hinanden kjær!“

Han traadte hen til Vindvet
Og greb den Haand saa hvid;
Han trykked den til Munden
En langsommelig Tid.
Og da han vel var færdig,
Med Haand paa Hjertet lagt:
„Min Edel! min Fæstemø!“
Var Alt, hvad han fik sagt.

Da smilede Pigen
Alt med sin Mund saa rød:
„Lad være, Frands! at sørge!
I al vor Sorg og Nød
Vorherre nok vil hjælpe!
Har jeg da mere Mod,
End du, som for din Konge
Har vovet Liv og Blod?

Gak trøstig ud og blæs
For Brud og Brudgom hist;
Snart skal vi ogsaa dandse,
Det troer jeg forvist.
Vi Arm i Arm skal vandre, —
Er du saa rigtig glad?
Naar mig du har i Favn,
Og vi aldrig skilles ad!“

„Men hør!“ blev Edel ved
Med en Mine ſnild og fiin.
„Du kommer juſt paa Veien
Forbi den Borgruin,
Som ligger tæt ved Søen,
Med Krat og Mos begroet,
Der, hvor den rige Frøken
I fordums Tid har boet.

Da kneiſed ſtolt i Skoven
Hendes taarnede Gaard;
Paa Marker og i Enge
Der vrimled Qvæg og Faar;
Smukt pranged hver en Hylde
Af Sølvkander fuld;
I Kiſterne var Linned,
I Kaſſerne var Guld.

Aarvaagen ſom en Drage
Hun ruged paa ſin Skat,
Og tælled ſine Skillinger
Ved Dag og ved Nat;
Men ikke ſelv en Hvid hun
Af Medynk ſlap løs
I Stodderens Poſe, naar
Ved hendes Port han frøs.

Fra Øster og fra Vester kom
Saa mangen Ridder prud
At føre hjem den Skjønne
Til sin Borg som Brud;
Men aldrig blev hun fæstet;
Thi ei med nogen Mand
Hun vilde skifte Gods
Eller bytte Jomfrustand.

Men da hun saa var død,
Gud veed, hvorhen hun kom!
Nu maa for Sjælens Frelse
Hun endnu vandre om
Ved Borgens sjunkne Mure
Hver evige Nat,
Indtil med Fattigfolk
Hun har skiftet sin Skat.

Min Moder selv har sagt mig,
At mangt et fattigt Par
Med en kjøn lille Skilling
Hun udstyret har.
Maaskee hun kunde hjælpe —
Hvad mener du, min Dreng?
Til at brede vor Dug
Og rede vor Seng!"

„Ak, dril mig ikke, Edel!
Hvo troer vel nu paa Sligt?
Dog jeg skal ei forsømme
Den ringe Christenpligt
At gjøre Bøn for Sjælen, —
Jeg tænker da ved mig:
Gud give, hun var salig,
Og jeg lidt mere riig."

Men Edel taug og greb
Med sine Hænder om hans Bart,
Og trykked to, tre Kys
Paa hans Mund i en Fart:
„Der har du Reisepenge,
Lad see, min Hjerteven!
Du bringer mig med Renter
Min Kapital igjen!"

Saa skjød hun ham tilbage
Og smækked Vindvet i;
Og han gik ud af Byen,
Hen ad den smalle Sti,
Langs Søen, forbi Muren
Med Krat og Mos begroet,
Der hvor i fordums Dage
Hiin Frøken havde boet.

Paa Herregaarden sad han,
Tungsindig som han var,
Mens Bryllupsgjæster svang sig
Omkring det unge Par.
Med sine Kammerater
Til første Hanegal
Han fyldte op med Toner
Den store Riddersal.

I blanke Sølvpokaler
De Tjenere bar frem
Den spanske Viin, som dufted
Og vinkede dem;
Men Frands ved hver en Draabe,
Som over Tungen gleed,
Paa liden Edel tænkte
Med meer Veemodighed.

Tilsidst da alle Gjæster,
Samt Spillemand og Streng
Og Brudefolk var trætte
Og gjerne søgte Seng,
Gik og de Musikanter
Langs Søen, gjennem Skov,
Hvor end i deres Reder
De smaa Fugle sov.

Men da de kom til Muren
Med Krat og Mos begroet,
Der hvor i fordums Dage
Hiin Frøken havde boet,
En lille Stund de hviled,
Og hørte tause paa,
Hvor Søens Bover sagte
Mod Bredden monne gaae.

Da hvisked ung Frands:
„Nei, hør dog nu engang!
Lad os den Frøken hilse
Her med en Morgensang.
Hun skal jo boe histinde;
Maaskee hun komme vil,
Og Spillemands Penge
Hun da skjenker os til."

En høihellig Psalme
De strax da stemmed i;
Ud bredte sig i Skoven
Den søde Harmonie.
Det klang som Engle=Vingeslag,
Som Trøst og som Haab,
Som Forbarmelse og Naade
Efter Smertens bittre Daab.

Men knap var sidste Tone
Hensmeltet og død,
Saa traadte ud en Skikkelse
Af Nattens sorte Skjød.
Det var en Qvinde, høi og rank,
Hun kom med sagte Trin,
I gammeldags Kjortel
Og om Panden hvide Liin.

Dybt neied hun for Alle,
Som de nu stod paa Rad,
Og rakte hver en Rosengreen
Med duftende Blad.
Dybt neied hun mod Jorden
Og som en Taage svandt; —
De Spillemænds Tunger
Forfærdelsen bandt. —

Med Eet gav sig den ældste
Trompeter til at lee:
„Hun tog os kjønt ved Næsen,
Det er jo let at see.
Ja vist! en deilig Frøken!
En Bondetøs det var,
Som tidligt skulde malke
Og nu holdt os for Nar!“

Han ſmed ſin Green og ſpytted
Ad Murens brune Steen;
Saa gjorde og de Andre
Og ſlængte hver ſin Green.
Men Frands ſtod henſjunken,
Og medens Flokken drev
Ad Stien hen langs Søen,
Han end tilbage blev.

Ret ſom i dybe Tanker
Han bukked ſig tilſidſt
Og ſanked op med Omhu
Hver lille Green og Qviſt;
Han drømmende, alene
Gik ſagte gjennem Skov,
Han drømmende derhjemme
Sig lagde og ſov.

Men Drømmene ham fulgte
I Søvne, ſom han laae:
I Kirken førſt for Alteret
Med Edel han ſig ſaae.
Saa ſad han i en Stue,
I den venligſte Kreds;
Af Drenge og af Piger
Var der viſtnok en Snees;

Han var til Reisegilde,
Med Musik og med Dands,
Og Huset var hans eget,
Hvor der var heiset Krands;
Tilsidst han som Raadmand
Paa Byens Raadhuus saae
Sig selv i sorten Kappe
Og med Pibekrave paa.

Da vaagned han og dækked
Sit Øie med sin Arm;
Et Veemodssuk sig stjal
Fra hans bankende Barm;
Dog næppe fik han seet sig
I Stuen ret omkring,
Saa foer han ud af Sengen
Med et Skrig, i et Spring.

Hvor han de Rosengrene
I Mørke havde lagt,
Der laae de, men afklædte
Deres duftende Pragt;
Men under dem, der straaled
Hans Lykkesol saa rød:
Med blanke Rosenobler
Var Gulvet heelt bestrøet.

Med blusende Kinder
Og bankende Bryst
Han takkede Vorherre,
Og sankede sin Høst;
Og da han havde gjemt
Hvert gyldent Rosenblad,
Han tænkte: „Naa, Edel!
Hvor hun vil blive glad!“ —

— En Morgenstund det banked
Paa Hattemagrens Bod;
To statelige Borgermænd
I Stuen fremstod.
For Mester Frands de beiled
Til Jomfruen da,
Og Fatter raabte: „Gjerne!“
Men Edel hvisked: „Ja!“

Nu havde Sagen faaet
En Omskiftelse brat:
Den Hattemager selv
Tog af for Frands sin Hat;
Og Frands han bar sit Hoved
Meer freidig og kry;
Men Pigen — hun var blevet
Undseelig og bly.

Da saa med Faer og Moer
Alt var klappet og klart,
Det lysteligste Bryllup
Blev feiret i en Fart;
Og Farten gjennem Livet
Den blev dem let og fro,
Indtil dem Herren kaldte
Til Evighedens Bo.

I Kirken, tæt ved Choret
Imellem Tavler fleer
Et prægtigt Epitaph
Paa Muren end man seer;
Der stande de, afskildrede
Alt efter gammel Skik,
Med foldede Hænder
Og andægtige Blik:

Han i sin Raadmands-Kappe
Og Pibekrave fiin;
Hun sort i Silkekjole
Med klare Hovedliin!
Til Høire og til Venstre,
I streng Symmetrie
Staae Sønner og Døttre,
I hver Række ti.

Treffnit.

Wo ſich vier Arme geſchließen in ein,
Nie ſüßre Freude die Sonne überſcheint;
Da wird gedrucket von zweien Herzen ſo nah',
Laub war nie ſo dünne, deß Statt man funde da.

Chriſtian von Hamle.

[illegible]

Vignet.

Troer ei, at Elskovs Gud kun boer
Blandt Grever og Baroner;
At kun ved Hoffers Dandsechor
Han reiser sine Throner!
Troer ei, han kjøler kun sit Mod
Paa Fyrster og Prindsesser;
Ei stedse for saa kostbart Blod
Han sine Pile hvæsser!
Ei altid spænder han sit Garn
Ved lumske Intriguanter
For adelige Pigebarn
Blandt Oncler og hos Tanter.
Nei han, som vækker stor Allarm
Bag Oberstens Vattering,
Han taaler ingen rolig Barm
Bag en gemeen Mundering.

Han rammer Hjertet nok saa vist,
Hvor Pels og Vadmel værne,
Som Brystet under fiin Battist,
Hvor Skjoldet er en Stjerne; —
Og ligegodt den fulde Barm,
Fordulgt i uldne Trøier,
Som den, der svulmer hvid og varm
Bag Tyll og Silketøier.
Han styrker vel den Riddersmand,
Som intet Spær kan rokke,
Han drager ham til Skrankens Rand
Ved Damens blonde Lokke; —
Men Bondens Knøs ved Høstens Tid
For Ridderen ei viger;
Han strider tidt en ædel Strid
For alle smukke Piger.
Den Ene kroer sig siirligt, smt
I sine gyldne Lænker;
Den Anden spørger uden Skrømt,
Hvad Pigebarnet tænker.

Thi vil jeg flye fra Stadens Muur,
— At sige kun figurlig —
Og male Landets frie Natur,
Thi den er saa naturlig,
Her skrider ingen Hertug frem
Som i de smaa Noveller,

Her har ei Ducs og Grever Hjem,
Prindsesser ikke heller;
Ei Lorden med Camascher paa
Sin Elskovsqval forkynder; —
Nei de, som paa min Scene gaae,
Er jævne, danske Bønder.
Og Scenen, er den ikke smuk?
Ak! under Løvets Bue
Der lyder dog et Elskovssuk
Meer kjønt end i en Stue.
Husk paa, at Nattergalens Hjem
Er mellem Løv og Grene,
Paa Landet svulmer Rosen frem
Og Lilierne de rene;
Violen venligt leger Skjul
Ved Bækkens klare Vove,
Og Solen vælter blank sit Hjul
Høit over tause Skove,
Af Maanens ømme Diekast
Kan Slettens Pige lære; —
Jo, her staaer Amors Tempel fast,
Hvor kan det andet være?
Han boer i Skov, han boer i Dal,
Han sig i Hytten sniger,
Han flagrer i den mørke Stald
Og gjækker Bondens Piger.

Jeg saae den lille Gud, min Tro!
Hvor Hyrdehornet klinger,
Der sad han paa en Malkeko,
Og slog med sine Vinger.
Jeg saae ham tidt ved Bryllupsfærd,
Det var saa kjønt at skue;
Han var, som han var hjemme der,
Og klar steeg Faklens Lue.
Naar Jordens Sommerdragt er gjemt,
Han har ved Juledandse
Sin Glæde; thi jeg veed bestemt,
Han knytter mange Krandse.
I Vaarens lysegrønne Lund,
Hvor Bukkar staaer i Klynge,
Han lærer Pigens røde Mund
Et Elskovsqvad at synge;
Den vilde Jæger i sin Skov
Til Sangen jo maa lytte;
Han standser, lader flye sit Rov,
Og vorder selv et Bytte.
Sirenen soler sig paa Steen
Med sine hvide Bryster;
Hun har en Stemme sød og reen,
Med Sang hun sig forlyster;
Imens hun fletter Haarets Guld,
Sig Bølgen sagte vugger,

Thi Elskov, heed og længselfuld,
I hendes Sange sukker.
See, Fiskerpigen roer i Land
Bag Bugtens grønne Banker,
Hun staaer og lytter tyst paa Strand,
Og synker dybt i Tanker;
Hun røres ved det hulde Qvad,
Hun græder, Barmen hæves;
Sin Haand hun rækker ham, der bad
Saa længe og forgjæves!

Af disse Elementer faa
Med Ydmyghedens Stempel
Jeg bygger, — hvis jeg ellers maa, —
En Fløi til Gudens Tempel;
Og i den lille Hal vil jeg
Iblandt saa meget andet
Ophænge Jer et Contrafei
Af Kjærlighed paa Landet.

Hans og Grethe.

„Naar Kukkeren den sover, og Nattergalen slaaer,
Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaaer,
Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smiil.

Saa gaae vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Saa seile vi til Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
Der favnes vi og kysses den hele Sommernat!“

Saa talte hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;
Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
Jeg saae kun hendes Bulle med Sølverlænken paa,
Det røde Stoffesskjørt og de Fødder pene, smaa.

Det hvide Særkeærme høit om den trinde Arm,
Og Silkeklædet hang løst om min Piges Barm;
Det gav jeg hende selv til Markedsgave nys,
Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i Ro,
Og hele Byen slumred, da stod vi begge to
Bag Præstens store Lade ved den hældende Piil,
Der skued jeg saa henrykt min Elskedes Smiil.

Saa gik vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Vi landede paa Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
Der vilde vi jo kysses den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
Jeg ønskede: Gud give, du var min Ægteviv!
Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne Grund,
Jeg kyssed hendes Øie, hendes Kind, hendes Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elskovsord,
Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord;
Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
Da traadte frem af Busken vor gamle Herremand.

„Jeg hørte fra mit Vindve, at her var Stevnet sat,
Her vilde I jo kysses den hele Sommernat?
Hvi vover I alene at gaae i Natten ud?
Naar eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

For unge Hjerter stiller han Nettet trædsk og snild,
Og dem, han ikke fanger, dem skyder han med Piil;
Og Pilen, ak! den brænder, den er dyppet i en Gift,
Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

Rynk ei dit Diebryn, min vakkre Ungersvend!
Græd ei, du kjønne Pige, alt for dit Hjertes Ven!
Jeg være vil den Engel, som vækker jer til Liv;
Vær du min troe Forvalter — og du hans Ægteviv!"

Steffen og Anne.

Lidt udenfor vor By ved det røde Vangeled
Paa den svulmende Banke der boer Steffen Smed;
Saa tæt ved Veien staaer hans Smedie og hans Huus,
Med de blankeste Vindver og med Blomster i Kruus.

Naar Aftensolen slog sit Blik mod Havet ned,
Og vort Kirketaarn og Husene de rødmede derved,
Han hviilte sine Arme paa Dørens grønne Bræt,
Og skued ned i Dalen, og blev dog aldrig træt.

Der boer en vakker Pige; hun hued ham saa vel,
Og ofte med et kjærligt Blik hun frydede hans Sjæl,
Hun rakte ham saa villig den søde Kind og Mund;
Hun vidste, at han elskede af Hjertets dybe Grund.

End havde han ei beilet; da skiftede hun Sind
Saa hurtigt, som paa Havet den bedragelige Vind;
Hun gik ham koldt forbi, og nynnede en Sang,
Som mere hende rørte end Smedens Hammerklang.

Han filede vel Kniven skarp og Saxen saa siin,
Som nogen Frøken bruger i det spædeste Liin,
Og kunstige Nøgler han smedede med Harm,
Thi ingen kunde aabne den Hjertelskedes Barm.

Naar Sommernatten spredte sin velsignede Duft,
Og Gnisterne fra Essen de foer saa høit i Luft,
Da lytted han heel ofte til den rolige Dal;
Der qviddrede en Stemme, som en kjælen Nattergal.

Han traadte ud af Døren med Tanken fuld af Mord,
Thi til den velske Cither han hørte disse Ord:
„Mig aldrig gaaer af Minde dit Øies søde Smiil,
Det staaer i Hjertet inde som en brændende Piil.“

Vor Skolemesters Frits var kommet hjem til vor By,
Vort Orgel var forstummet, nu synger det paany;
I Kongens Kjøbenhavn har han lært det at slaae,
Mange andre Instrumenter kan han ogsaa lege paa.

Hans Kinder ere blege, og Læggen er saa spæd,
I Dandsen dog han springer saa deiligt afsted;
Den smægtende Tone han strækker saa lang,
Alle Pigerne maae græde, naar de høre hans Sang.

En Morgenstund drog Steffen sin Kjortel af Skriin,
Om Hagen har han bundet det hvideste Liin;
I venstre Øre hænger en Ring saa sølverhvid,
Den bærer han med Glæde fra sin Soldatertid.

Han vandrer ned i Dalen til den lille Bondegaard,
I Portrummet seer han skjøn Anne; hun staaer
Og forer sine Ællinger; den graadige Flok
Ommylrer hende tæt, og faaer dog aldrig nok.

Han sukker saa dybt, og hans Kind bliver varm,
Han presser hendes Haand til sin bankende Barm,
Han rører sine Læber, hun hører knap hans Ord,
Han fæster saa undseelig sit Øie mod Jord.

„Her er jeg, skjøn Anne! du kjender mig saa vel,
Vil du min Hustru være, meer end min halve Sjæl?
Ak, hvis du siger nei! — jeg veed ei, hvor det er fat
Jeg haver ikke Ro, hverken Dag eller Nat!"

Ei, Steffen Smed! hvad tænker han? det ei saa hur-
tigt gaaer!
Alene vil jeg leve endnu en to, tre Aar!
„Du giver mig dit Løfte dog? — med ydmygt Begjær
Jeg gjerne jo vil bie to Aar eller fleer!

Jeg troer, vi kunde leve saa lykkeligt, vi to!
Men du elsker vel en Anden end mig, kan jeg troe?"
Jeg kan jo ikke nægte, — Hr. Organisten, — han —
„I Alt jeg tør mig maale med den usle Spillemand!"

Han synger dog saa yndigt, den nette, unge Mand,
Han huer mig saa meget godt, jeg siger forsand;
Den smægtende Tone han strækker saa lang,
Jeg altid maa græde, naar jeg hører hans Sang.

Han siger, at han aldrig kan glemme mit Smiil,
Det staaer i hans Hjerte, som en brændende Piil;
Om han mener det saa lige, jeg ikke rigtigt veed, —
— Her vendte Smeden Ryggen, og skyndte sig afsted.

Mens han iler til Hjemmet, han snakker med sig selv,
Hans Hjerteblod strømmer som en sydende Elv.
Med knyttede Næver, med fortvivlede Blik,
Med vaklende Fødder til sin Smedie han gik.

Snart iler han, snart standser han de sittrende Knæe,
Og knuger sin Pande mod Ledstolpens Træ;
Og alt som han vandrer, og alt som han staaer,
Hans tabte Lykkes Billede forbi hans Die gaaer.

„Hvor ofte har vi siddet under blomstrende Træer,
Paa Bænken saa fortroligt, hinanden saa nær!
Hvi lod du mig da savne dit smækkre, trinde Liv,
Mens du ikke vilde være min elskede Viv?“

Den rasende Qval ham gjennem Skov og Marker jog,
Han kom først til sit Huus igjen, da Aftenklokken slog;
Hans Øine ere stive, og bleg er hans Mund,
Han Ølflasken knuser, og sparker til sin Hund.

Af sit Øiebryn han viser den iiskolde Sved,
Men paa de blege Kinder randt ingen Taare ned;
Nu standser han og grunder med et rædsomt Smiil,
Saa render han til Smedien, til Hammer og til Fiil.

Sin Pande han rynker, den ærlige Smed,
Hans Hammer og Ambolt kan mærke, han er vred,
Han filer og hamrer, han bander, sukker, leer; —
De Skolebørn saa bange hen til Smedien seer.

Alt Natten spredte ud sin Kappe saa blaa,
Og vinked alle Stjerner hid at smile derpaa,
Mens Steffen, den lændestærke, saa vildt sin Hammer
svang,
Da toned op fra Dalen den smigrende Sang.

Den rørte ham ikke, den puſted op et Baal,
Den hærdede hans Hjerte, ſom Vand hærder Staal;
Men hiſt i Dalen eenſomt de forelſkede To
Sødt ſtrømmed hen i Ømhed, og hviſkede og loe.

I Haugen ved Gaarden ſad ſkjøn Anne med ſin Ven,
De Timer var ſaa korte; — nu maa han gaae igjen.
Hun fulgte ham til Porten, hvor hun ſtod med Steffen nys,
Der gav hun ham det første, og ak! det ſidſte Kys!

Thi, ſom han ſig vil liſte forbi Smedien brat,
Der ſuſer ud et Lyn i den ſtjerneklare Nat!
En glødende Piil i hans Hjerte ſidder faſt;
Han ſank, hans Cither klang, og hans Øieſtene braſt.

Men vanvittigt griinte den fortvivlede Smed,
Saa Svalen over Døren den vaagnede derved:
„Nu aldrig meer med Smerte du ſkal ſee hendes Smiil,
Nu kjøles i dit Hjerte den brændende Piil.“

Nu ligger Steffen Smed i Jern paa Bidſtrupgaard,
Han bider i ſin Lænke, han ruſker i ſit Haar;
Paa Kirkegaarden hviler Frits i Dødens søde Blund:
Og Anne? — ja, hun ſørger vel endnu en lille Stund.

Henrik og Else.

„Nei, nei, min ædle Herre! I tro mig, om I kan:
Sin Henrik ene elsker hun i hele Danmarks Land.
Min Else er saa trofast som den ranke Lilievand,
Der sætter eders Hjerte i en evig Elskovsbrand!“

„Min bolde Svend! imorgen er der atter en Dag,
Da vil jeg hende prøve og forfare den Sag!“
Saa talte Herren listigt, og saae mod Flisen ned,
De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

Alt Sommerlærken synger over Vordingborg By,
Og Guldgaasen glimter i det klare Morgengry,
Den milde, friske Vind bølger frem gjennem Korn,
I den susende Skov høres Hunde og Horn.

Liden Else sidder luunt ved sin Faders Urtegaard
Med sin flittige Rok, og rundt om Stolen staaer
Pioner, Tulipaner og Buxbom, Krusemynt;
Men Pigen var dog Haugens alsomdeiligste Pynt.

En mørkeblaa Kjortel om de ranke Lemmer laae,
De ſneehvide Ærmer til Haandleddet naae;
Og flittig og vims er den lillebitte Fod,
Den dreier Rokkehjulet med trøſtigt Mod.

En Kat med ſorte Striber bag ved en Solbærhæk
Høit ſkyder op ſin Ryg; ved den tindrende Bæk
Der gaaer den lille Ælling ſaa guul og rund og reen,
Net ſom en Æggeblomme, der nylig har faaet Been.

Paa ſin Vinge ſvømmer Bien, mens Solen er ſaa varm;
Da hæver hun ſit Hoved raſk, og ſkygger med ſin Arm;
En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
Sig ſkynder over Mark, over Grøft, over Grav.

Hver Ridder var ſaa pyntet, ſom han vel kunde bedſt,
Men ſmukkeſt var dog han paa den ſkimlede Heſt;
Han ſkinnede ſom Solen i den brogede Flok,
Han ſtandſede ſin Ganger, og hun ſtandſede ſin Rok.

„Hil ſidde du blandt Roſer, ſelv en Roſe ſaa ſkjøn,
Liden Elſe, jeg har elſket dig længe i Løn!“
Da neied ſig mod Jorden den tugtige Mø,
Af Blusſel og Angſt var hun nær ved at døe.

„Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
Disse gode danske Herrer ere Vidne dertil!“
Da rysted hun paa Hovedet med blussende Kind,
Da greb hun til sin Rok og vilde gaae ind.

„Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
Liden Else, i Morgen er der atter en Dag!“
Det sagde han saa listigt og saae til Pigen ned,
De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

„Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
Din Fløielskjortel foeres med Sobel og Maard,
Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
Jeg spænder fire Heste for din hængende Karm.

Til Harper og til Fløiter under tusind Kerters Glands
Paa kostelige Tillie der træde vi vor Dands;
Ved barske Vintertider i Salen luun og tæt
Vi spille Guldtavl ved Malvasier og Klaret.“

Da reiste hun sit Hoved, slog Lokken fra sin Kind,
Hun smiilte med sit Die, saa listefuld i Sind.
Hvor gule var de Lokker, som rundt om Panden laae,
Og saa disse Dine, — hvor friske og hvor blaae!

„Jeg er kuns Bondepige, men I en Ridder stolt,
Snart vilde eders Øie kun skue mig koldt;
En Bonde maa det være, en Bonde har jeg kjær; —
Thi hænge I bort eders blanke Herresværd!“

„Velan, jeg hænger gjerne min Dyrendal paa Væg,
Nu vil jeg hvæsse Leens og Plougjernets Egg.“
„Men Kaaben hiin røde jeg aldrig skue vil,
En dygtig Vadmelskofte maa I lægge jer til!“

„Ja Vadmel vil jeg bære, og det røde Fløielskrud
Paa Herrens høie Altar jeg breder ydmygt ud!“
„Saa skjenker I bort eders ridderlige Hest;
Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst.“

„Jeg jager ind i vilden Skov min gode Ganger graa,
Den Hest, som mig har baaret, skal Ingen sidde paa;
Men selv vil jeg langsomt i Plougfuren gaae,
Ifald jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae.“

„Af Eders Borgekjelder I trille hvert et Fad,
Det Øl og Mjød, jeg brygger, gjør ogsaa Hjertet glad!“

„Ja gjerne vil jeg drikke det danske Øl og Mjød,
Saa giver jeg min Sanger den Viinmost saa sød;

Ei lyder Sangen lisligt, naar Halsen er for tør,
Og dygtigt maa den skylles, det har jeg mærket før!"
Det sagde han saa listigt og saae til Sangren hen,
De andre Herrer smidskede saa lønligt igjen.

„Jert Herreskjold med Mærker og Billeder besat,
Det sætte I for Knæ, og bryde det brat;
Og ned maa I styrte eders stolte Ridderhuus,
Og lade Plougen vandre over Grundmurens Gruus!"

Da straalte hans Ansigt med Høihed og Ro,
Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
„Jeg seer, liden Else, du kan dig fra mig snoe,
Thi Skjoldet maa jeg bære, i Huset vil jeg boe!

I Skjoldet springe Løver, og Hjerter staae i Brand!
Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolderand?
Thi jeg er Kong Wolmer, og Danmark er mit Huus;
Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig ei længer, nu kjender jeg din Hu,
Christ give, hver en Ungmø var trofast som du!
Belønne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!"

Saa kasted han omkring sin urolige Hest,
Bort foer han med sin Skare som en Efteraarsblæst;
Da raslede Løvet under dundrende Hov,
Vildt skingrede Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjerdet svang sig hendes hjertenskjære Ven,
Han ilede med Jubel i Pigens Arme hen;
Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
Hvor Guldgaasen glimtede paa Taarnet under Sky.

For alle vakkre Piger paa Danmarks grønne Vang,
Der blive deres Beiler troe; jeg digted denne Sang.
Jeg synger deres Priis, til jeg lægges i min Grav;
Thi dem er der, Gud skee Lov, dog endnu mange af!

Jørgen og Trine.

I græsbegroede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
Der slynger sig den klare Bæk, saa vevert og saa smukt;
Paa dens ene Side hæve sig Eeg og Bøg i Sky,
Paa den anden sig leirer en Kirke og en By.

Hvo vader gjennem Bækken der med stive Støvler paa?
Hans vaiende Kaske sig speiler dybt i Aa?
Det er Jørgen Rytter, en Krigskarl saa rank;
Forsigtig han sig støtter paa Pallasken blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Trinemoer!
Det er hans lille Pige med de sølvspændte Skoer;
Som paa en kroget Egegreen hun sidder der saa tryg,
Og slaaer sin ene Arm om sin Kjærestes Ryg.

Hun læner paa sin Hofte den pene Malkespand;
Bag de smilende Læber der sad en Perlerand.
Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham vel imod?
Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin klirrende Fod,
Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblod:
„Farvel, min lille Trine! jeg maa nu bort i Krig!
Men bliver du mig ogsaa tro foruden Falsk og Svig?

Jeg veed det nok, min Fæstemø! du holder lidt af mig;
Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig:
Det er en vakker Knøs, ja han valser grumme snildt;
Men takke ham du kunde dog en Smule mindre mildt.

Hør! seiner du i Stranden fjernt den store Kampesteen?
Den salte Bølge bruser og slikker den reen;
Hvis mig min Pige svigter, da redes hist engang
Min Brudeseng forsanden af Søgræs og Tang!“

Hvad tog han frem af Tasken? En gylden Ring paa Stand!
Den satte han saa venligt paa hendes Guldbrand;
Han trykkede sin Knebelsbart paa hendes søde Mund,
Og vandrede saa bort gjennem tykke Bøgelund.

„Ak, det er tungt at skilles, men sødt at sees igjen!
Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjære, kjære Ven!“
Saa hvisked hun, og satte sig, og malkede i Spand,
Fra begge hendes Øine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraarstide; — men da Høet skulde ind,
Da gik hun med sin Rive, og sang med muntert Sind;
Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven hen,
Hver Aftenstund hun valsed med den kjønne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
Alt Qvæget stod i Huus, og man slagted Lam og Gjæs;
Sad Trine just i Stalden hos sin hjelmede Ko,
Der bad hende Peter om Hjerte og om Tro.

„Ung Peter han eier baade Gaard og Skov og Eng,
Han rede kan sin Hustru saa blød en Ægteseng; —
Jeg hører ei fra Jørgen; han staaer sig vel brav, —
Og Sehested blev mangen god Dannemands Grav!"

Saa tænkte hun i Hjertet og rakte Haanden hen,
Hun kysede saa blussende den friske Ungersvend.
Da var hun vel glad; men underligt engang
Hendes Fæstensring imellem blev hende for trang.

Alt Vinteren nedsendte sit kolde Svaneduun,
Hver Sø var melkehvid, hver Bøgestamme bruun;
Da var der ogsaa lyst tregange over Ø
For velagte unge Karl og dydsirede Mø.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuſet klang,
Da de rødgule Aftenſkyer alt i Luften hang;
Da ſkulde Slædefarten over Strandbugten gaae
Til Peters Gaard paa Næsſet; der ſkulde Dandſen ſtaae.

Den førſte Slæde gjemte den rødmende Brud,
Den elſkovsdrukne Brudgom i den anden drog ud;
Saa kom de Gamle, alle med et andet Slags Ruus,
De fore ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Slæde ſkinner broget, og Bjælden gjør Muſik,
Da ſtiller ſig en Rædſel for det undrende Blik;
Tvert over Veien ſtormer en Rytter i Galop,
Og Isbroen knager ved de vældige Hop.

Fra Kaſken nedvifter et Svæv af Heſtehaar,
Den lange brede Pallaſk mod venſtre Spore ſlaaer,
Han ſidder ſkarpt i Sadlen, med Næven paa ſit Laar;
Men i Bryſtet til Venſtre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han ſtirrer ſom et Liig;
Ak! Bruden dækker Øiet med et hvinende Skrig!
Han vinker blot med Haanden; hendes Kudſk ſtyrter ned,
Og de fnyſende Heſte over Fladen afſted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampesteen,
(Den salte Bølge bruser og slikker den reen),
Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
Man hørte blot et Klageskrig, man saae dem aldrig meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
Da hører man det Jammerhyl i skumle Aftentid;
De Piger hviske ængsteligt paa deres Qvindeviis,
Men liden Dreng om Morgenen saaer af sin Moders
Riis.

Den, som har Visen sjunget, det er en dansk Student,
Og endnu er ham aldrig slig Hjerteqvide hændt;
Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
Mon hun vel ogsaa volder hans Hjerte saadan Meen?

Johan og Lise.

Jeg sad just i vor Hauge med Naalen i min Haand,
Og syede paa min Trøie de røde Silkebaand;
Da kom den unge Greve med Fjedren i sin Hat,
Paa Jægertrøien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted sig paa Bøssen, med Smiil paa Mund og Kind:
„Hør, Lise! giv mig noget, som qvæge kan mit Sind!
Jeg er saa træt af Jagten; du har det ganske vist!
Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!“

Javel, min ædle Herre! jeg svared ikke seen,
Der hænge røde Æbler imellem Løv og Green!
„Nei, Æbler er vel røde; men noget mere rødt
Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!“

Naa, vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?
Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.
„Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus,
End den, der endnu slumrer paa Bunden af et Kruus.“

„Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og sund,
Er Kys paa dine Læber og paa din friske Mund;
Ifald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,
Saa faaer du denne Kjede, som blinker paa mit Bryst!“

Herr Greven er saa kjøn! men jeg tænkte paa Johan!
Han er dog meget raskere og være vil min Mand!
Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
Saa groede paa min Hage jo de krusetsorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moster at kniple og at sye;
Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
Ifald de fæle Skjæggehaar hun paa min Hage saae?

„Du er jo overtroisk, mit vakkre Pigebarn!
Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn;
Jeg faaer da vel at qvæge mig udi den blanke Sø,
Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!“

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
Og da han saa var borte, jeg steeg paa Gjerdets Rand.
Hist meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Vink
Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moſter at kniple og ſye:
Min ſødeſte Johan, hvis du vil med mig gaae,
To Kys eller trende dem ſkal du gjerne faae.

Lad andre ramme Skiven, og lad Keglerne i Ro,
Saa blier du ogſaa borte fra den ſlemme, ſlemme Kro!
Min Moſter ſkal dig ſkjenke baade gammelt Øl og Viin;
Hun veed, at du vil være Allerkjæreſten min!

„Ja, Liſe! jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
Og jeg ſkal aldrig ſpille meer, naar du først er min Viv!
Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
Den Himlens Mannakrukke jo, ſom gjør mig ſtærk og ſund.“ —

Den næſte Middag ſtod jeg da, og ventede min Ven,
Hvor Huulveien ſlynger ſig imellem Buſke hen;
Natregnens Skyer hang i Luften mild og luun,
Paa Gadekjæret vipped knap det fine Gaaſeduun.

Da ſprang den grønne Junker frem af grønne Krat og Siv,
Og ſlog ſine Arme om min Hals, om mit Liv;
Jeg kjæmpede mig træt med min Haand mod hans Bryſt,
Da hørte jeg fra Bakken min Kjæreſtes Røſt.

„Hei! holdt! bolde Greve! Nu gaaer I nok for vidt!
I jager efter Kys! ja men dette Kys er mit!
Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!“

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Øine, men jeg loe med min Mund;
Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
Den ene Side grøn og blank som Vaaren var at see,
Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørte vi en Rumlen gjennem Huulveien gaae,
De fire gule Hingster og den lukte Vogn vi saae;
Den bar den gamle Greve, den bragte os vor Trøst;
Ud steeg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

„En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
Jeg vil bortjage Skyen, saa vil Himlen vorde blid;
Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!“
Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

„Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
Han føre skal de Ryttere, vel femhundred Mand
Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
Han skal vise de Franske, hvad Danskен duer til!

Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
I Ægtestandens Lænker vi flux ham smedde maae,
Og Lise skal ham holde fast, i Fangenskab saa haardt,
At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart!"

Saa talte han, og tog min Haand, og klappede min Kind,
Saa steeg han med sin Søn i Karethen atter ind;
Johan og jeg gik Arm i Arm tilbage til vor By,
Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sye.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrompeter sang,
Og oppe fra det høie Slot man hørte Atterklang;
Foran sin raske Rytterflok den kjønne Junker drog
Forbi mit Vindve, trued, men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Vang, og passer Kræ og Korn,
Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
Jeg sidder alt og syer paa de Buggepuder smaa,
Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christen og Lene.

I Kroen er der lystigt med Spil og med Sang,
Og Tappen den driver, og Flasken giver Klang;
Mens Liremanden spiller, og over sin Hals,
Faaer Kruset omkring Bordet sin rolige Vals.

Ved Vilæggerovnen med det store Messingfad,
Der sidder Peter Hald ved Brændeviin og Mad;
Hans Nabo, Rasmus Stub, udpuster sin Tobak,
Slaaer Armene paa Kors, og hører paa hans Snak.

„Du troer, at lille Lene hun er mit eget Barn?
Ja Tøsen har mit Hjerte ret fanget i sit Garn!
Jeg elsker hende næsten som mit eget Kjød og Blod,
Især fordi mit første Barn saa tidligt mig forlod.

For atten Aar siden, da den Lille hun var død,
Da var jeg saa bedrøvet; for at glemme min Nød
Saa sleed jeg baade Nat og Dag, saa det var en Gru;
Da hændte mig just det, jeg vil fortælle nu.

Jeg var juſt gaaet ud i Troldeſtueſkov,
At hugge mig en Aas til den engelſke Ploug; —
Den ſkulde ſtaae og tørres, — jeg havde bjerget Hø,
Og af Sorg og Mathed jeg var færdig at døe.

Jeg ſov nu, ſom jeg pleier efter Arbeide, drøit,
Da hørte jeg en Stemme, ſom kaldte mig høit;
Dog drømmende jeg hørte, og vaagende jeg ſov,
Det ſuſede for Øret ſom om Natten i en Skov.

Men Stemmen raabte: „Peter Hald! før Solen ſkrider frem,
Stat op, træk Trøien paa, forlad dit lune Hjem!
Ved Troldeſtuens hule Eeg der finder du en Skat,
Lykſalig, hvis du lyder mit Varſel i Nat.“

Nu hørte Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
Da vidſte jeg ſlet ikke, hvordan det var ſat.
Faſt hoppede mit Hjerte af Angeſt i mit Liv,
Og Lyſten ſagde: gaa! men Frygten ſagde: bliv!

Jeg reiſte mig fra Maren, hun ſlumrede trygt,
Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
Natten var ſaa luun, og det lynede i Veſt,
Og ned ad Præſtens Gyde hørtes Trampen af en Heſt.

Jeg kløede mig bag Øret og grundede lidt,
Jeg tog til mine Buxer, men betænkte mig tidt;
Snart var jeg curassig; men, naar kuns Uglen skreeg,
Saa vilde jeg slet ikke gaae til Troldestuens Eeg.

Men da jeg fik min Trøie paa og Øxen i min Arm,
Da blev mig vor Stue for lummer og for varm;
Jeg listede mig bort, og tænkte som saa:
Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaae.

Imens jeg gik den lange Vei norden om Sø,
Jeg Skovfogdens Hunde hørte langt borte gjøe;
Paa den store Tørvemose jeg kyste Viben op,
Den kolde Nattegysen foer gjennem min Krop.

Nu Klokken slog to paa Taarnet i vor By,
Og Hanerne galede, mens Dagen vilde gryе,
Jeg gik kun jævnt, og snart blev det i Østen lyst,
I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyst.

Men da jeg kom til Pladsen om det hule Egetræ,
Jeg saae et deiligt Pigebarn; hun laae paa sine Knæe
I røde Silkeklæder med et Belte om sit Liv,
I Hatten var der Fiedre saa høie vel som Siv.

Hendes Ansigt var saa nydeligt med Rødt og med Hvidt,
Med fine Liin den hede Graad hun tørrede tidt;
Hun laae henslængt i den grønne, bløde Eng,
Og kysede med Suk et Barn udi en lille Seng.

Hun trykkede mod Barmen den hvide Kurvebast;
Ved Ellestubben stod hendes Fole bunden fast.
Kridhvid den var, med broderet Schabrak,
I Morgenluft den vrinskede, og slog med sin Nak.

Knap fik hun mig i Sigte, før hun flygted som en Vind,
Hun pegede paa Kurven med Taarer paa sin Kind.
Hun svang sig som en Svale let paa Gangeren høi,
Og traved gjennem Skov, saa de gule Lokker fløi.

Jeg nikkede til hende vel, men talte ei et Ord,
Saa gik jeg hen til Kurven; der laae det lille Noer,
Indsvøbt i fine Klæder med en Seddel paa sit Bryst,
Af Barnets brune Øine jeg havde ret min Lyst.

„Tag mig, du gode Bonde! — Helene er mit Navn,
Min Moder har udstødt mig for evigt af sin Favn.
Lad mig din Datter være i din lille Piges Sted,
Og tredive Ducater dem faaer du aarligt med.“

Mit Hjerte er ei bygt af Jern og Marmorsteen;
Jeg Øxen tog, og huggede en dygtig Hasselgreen,
Den stak jeg gjennem Hankene, bar Pigen til vor Moer.
Og hun blev vor Datter, blev smuk og blev stor.

See, det var Aaret før, ved den store Revue,
Da de mange Regimenter laae rundt omkring vor By;
Paa Gaarden var der Damer og Herrer i en Flok, —
Den unge General — du forstaaer mig jo nok?

Jeg trænger nu til Hjælp! jeg er gammel, vov og tung;
Men din Christen derhjemme han er lystig og ung;
Lad os gifte ham med Lene — han har jo tjent ud, —
Hun bliver Byens rigeste og smukkeste Brud!"

Her endte Peter Hald sin lange Passiar,
Imedens Rasmus Stub sig skaber som en Nar;
Han rykker i sin Hue, han smidsker bag sit Kruus,
Gnider Daasen med sin Albue, og tager sig lidt Snuus.

„Jeg var ogsaa gaaet ud for en Time eller to
I Troldestueskov at vande Hest og Ko;
Bøgen var saa lysegrøn, saa frisk efter Regn,
Og lisligen duftede de blomstrende Hegn.

Men som jeg nu søger efter noget af mit Kræ.
Saa seer jeg gjennem Krattet ved det hule Egetræ
Min Christen med et Pigebarn i heftig Snak at staae;
Jeg kjendte hende ikke, hun havde Solhat paa.

Fra det han var i Frankrig, er det Fanden til Knægt;
Han kan snakke med Pigerne med Fynd og med Vægt.
Hun stillede sin Rive mod den svære Egekrop,
Og brød en lille Green, som nyligt var skudt op.

Mod Jorden slog hun Øiet med undseeligt, stille Sind;
Han kigede saa skjelmsk under Solklædet ind,
Og snakkede saa ivrigt; men jeg hørte ei hans Ord,
Som Avnerne fra' Skovlen de fra hans Læber foer.

Han vendte sig, og snoede sig, og krammede sin Hat,
Hun plukkede Qvisten, som hun havde faaet fat,
Og trippede med Foden som Takten til en Dands,
Og dreiede paa Armen en broget Malkekrands.

Nu slog han sig for Brystet, nu fægted han med Arm,
Nu tørred han af Kinden en Taare saa varm; —
Saa gav hun ham da Haanden; — han greb den med Hast,
Slog begge sine Arme om Pigebarnet fast.

Han var vel hidsig først; men nu fik Tøsen Liv,
Hun syntes nok, at det var en artig Tidsfordriv!
Hun gav hans røde Kinder saa mange bløde Klap,
Lagde Haanden bag hans Nakke, og kysede om Kap.

Men da de skulde kysses, var hans Hoved for stort,
Han skjød hendes Solhat fra Ansigtet bort;
Bagaf den faldt i Græsset; — hvad saae jeg saa der?
Det var jo din Lene, som var hans Hjertenskjær!

Det vilde jeg fortælle dig; — jeg fløi som en Fjer,
Og traf dig da i Kroen, — og nu sidde vi her!" —
Rask slog de Haand i Haand, et ret mandhaftigt Tag,
Som paa en Lo om Vintren et vældigt Pleielslag.

„Til Mikkelsdag med Klang og Spil skal deres Bryllup staae,
Og Suul og Øl og Brændeviin jeg sparer ikke paa!
Mit Storstuegulv er af Flensborgersteen,
Hei, hei, hvor vi skal røre vore gamle, stive Been!"

„Af mig skal de hver faae en opredet Seng!"
„Af mig de femten Lam, som græsse i min Eng,
En Qvie fra ifjor og den blakkede Ko!"
„Otte Grise af mig, en Galt og en So!"

„Jeg gier et Par Heste!“ — „Og jeg gier en Vogn,
Nyhugget, malet, som ingen i vort Sogn!“
„Og begge to vi bygge dem af Ny et Alhuus op!“
Nei, nei, Peter Hald, lad os nu sige stop!“

Svend og Inger.

Dybt nede mellem Bankerne retsom i en Tragt,
Hvor tykke Bøgetræer ere Bankernes Pragt,
Der slynger sig en Skovvei, der risler en Bæk,
Der Vandmøllen skjuler sig bag sin Haugehæk.

I Sommernattens Stilhed den kneisende Raa
Hendandser over Høien saa let paa sin Taa;
Smaafuglene de hviske, — selv veed de ikke hvad,
Og Dugdraaben lister sig fra Blad og til Blad,

Veemodigt Maanens Øie paa den fjerne Kirke seer,
Den speiler sig i Bækken og rødmer og leer;
Men i Møllerens Stue, der boer den klare Dag,
Der klinge Violiner og Paukens dumpe Slag.

Der skingrer lystig Latter, der trampes flinkt en Dands,
Mens ud af Vindvet straaler den natlige Glands,
Der farver Æbletræmmen og Ferskengrenen rød,
Og taber saa sin Straale i Buegangens Skjød.

Men dybt i Æblehaugen, i den lønligſte Vraa
Et Lindetræ ſin duftende Skjerm mon udſlaae,
Og under Træet ſtrækker ſig af Mos en venlig Bænk,
Did ſniger ſig kun ſjelden en Stjernes Sølverſtænk.

Paa bløde Bænk der ſidde forelſkede To,
Og begge ere blusſende og friſke og troe;
De ſnakke tyſt og hemmeligt om Kys og Kjærlighed,
Og Bækken hiſt bag Hegnet den ſnakker ogſaa med.

Da rasler det i Buſken, og i Maaneſkinnet blank
Fremtræder der en Herre ſaa ſtolt og ſaa rank;
Han glatter med ſin Haand ſine lange, gule Haar,
Og taler til ſin Tjener, ſom ved hans Side ſtaaer.

„Hvad tænker hun den trodſige, den lille Møllertøs?
Troer hun, at jeg vil vige for den plumpe Bondeknøs?
Jeg ſynger til min Cithar, men hun leer mig kun ud,
Jeg trygler om et Kys, men hun ſvarer: jeg er Brud!

Af Silke er min Kofte med Fløil og Hermelin,
Strunk Strudsfjedren vaier paa Baretten fiin;
Min Ganger kan jeg ſtyre, han vrinſker høit i Sky,
Han bærer mig ſaa ſtolt over Land, gjennem By.

Og Landets bedste Qvinde, saa rødmende og smuk
Med blyfomme Øine har bønhørt mit Suk;
Ja, hver en skjøn Jomfru hun ønsker jo ved sig,
Gud give, Kay Lykke vilde beile til mig.

Din List har mig hjulpet saa mangen god Gang;
Til Sværd kan man gribe, gjør Manden Veien trang;
Men Qvinden kan jo daare det allerbedste Sværd,
Thi maae vi Listen bruge i denne Qvindefærd.

Drik Mølleren fuld af hans eget fulde Kruus,
Og bær mig saa som Hvede i en Sæk til hans Huus;
Da skjenker mig vel Natten saa mørk og saa stil,
Hvad Dagen den lyse hverken kan eller vil."

Flux ile de afsted; — men Svend i sin Vraa
Leer lystigt med sin Mø ad det, de hørte og saae;
Han trykker hendes Haand, han kysser hendes Mund,
Og hvisker et Par Ord, før han iler ud af Lund.

„Han husker ei, den Qvindekarl, sit eget Haresind;
Da Svenskekongens Slæde foer over Sjælland ind,
Da manglede hans Ryttere, selv fjæled han sig tryg,
Han vilde heller varme bag Ovnen sin Ryg.

Imens vi andre ſtrede for Land og for Mø,
Og Kong Fredrik i ſin Rede langt heller vilde døe,
Sit ſmukke glatte Anſigt han ſparede paa;
Nu ſkal han, ſøde Inger! en Lectie faae.

Du er min egen lille, min huldeſte Mø,
Jeg ſaae ei nogen kjønnere paa Land eller Sø!
Og hvis du troer, „jeg ſpadſer," og „er ei rigtig klog,"
Saa ſee kuns i det lille Speil bag i din Spændebog." —

I Møllerens Huus er der Taushed og Ro,
Og Bøhmerne er gangne til Byens ſtore Kro;
Men Inger gaaer og ſysler ſaa tankefuld i Sind,
Og Møllerkonen ſidder og nynner ved ſit Spind.

Hun nikker alt imellem, men retter flux ſin Ryg,
Naar Lyſet formørkes af en brændende Myg;
Men Pudelhunden ſtrækker ſin kulſorte Lab,
Han gaber høit og ſnorker med Mølleren om Kap.

Liden Inger hun er munter, hun rydder op i Haſt,
Hun ſætter Almanakken i Speilrammen faſt,
Hun vander Kruſemynten, afſtøver Vindvets Karm
Og titter ud af Ruden, ſtøttet paa ſin Arm.

Saa seer hun paa sin Moder med siffige Blik,
(De mørkeblaae Øine have altid den Skik),
Nu leger hun med Katten, og nynner med sin Moer,
Og snakker lidt med Hunden, som sover under Bord.

Hun pusler ved sin Seng, den skinner som en Snee,
Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
Ind træder Lykkes Tjener, og hilser med sin Hat:
„Og vil I laane Huus til min Sæk her i Nat?"

Den gamle Mutter tager af Næsen sine Glas:
„I kommer her om Natten just ikke ret tilpas!
Men sæt den kun ved Enden af min Datters Sengefjæl!"
Han sætter den og gaaer med Guds Fred og Farvel.

Sig Pigebarnet næppe kan bare for at lee, —
Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
Den gamle Hans fra Kroen han træder ind i Huus:
„Jeg veed ei, hvor jeg gjemme skal min Sæk her for Muus."

„Jeg proppet har i Sækken noget grumme meget Rart,
Og vogter I det vel, kan I hver faae sin Part!"
— „Ja sæt den hen ved Sengen, hvor den anden Pose staaer!"
Han sætter den og smidsker, og bort fra Møllen gaaer. —

Alt Møllerkonen sover ved Siden af sin Mand,
Mens Inger tænder Lys ved Kjøkkenarnens Brand;
I Stuen er der stille, kuns Rottens travle Tand,
Og Uhrets Perpendikkel saa grant man høre kan.

Da reiser sig den ene Sæk, og strækker sig ud,
Den bliver til en Herremand, saa rank og saa prud;
Den anden fanger ogsaa Liv, den er ei heller seen,
Den bliver til en Bondekarl med stærke Arm og Been.

Een lister sig til Venstre, til Høire famler Een,
Hiin tramper Kattens Hale, og denne Hundens Been;
Mens grueligt de hyle som Nattens fæle Aand,
Ind træder liden Inger med Lampen i sin Haand.

Flux Svend i Krogen griber et vældigt Kosteskaft:
„Lad see, min vakkre Oberst! om I har Mod og Kraft!"
Men Herren vover ei at komme Bonden nær,
Han mindes ei at drage det blanke Staal fra Lær.

Han skjælver og han bæver den fine Cavallier,
Og trods den røde Sminke den blege Frygt man seer.
„Troer I endnu, hver Danmø af Hjertet ønsker sig,
Gud give dog, Kay Lykke vilde beile til mig?"

Møllerkonen laae saa dybt i Angestens Sved,
Og Katten stirred roligt fra Sengetoppen ned;
Men Mølleren i Sengen overende sad og saae
Saa strunk som et Spøgelse med Nathue paa.

Kay Lykke staaer stille, han mæler ei et Ord,
En ringlende Pengepung han slænger hen paa Bo
Da luer Bondens Dine, hans Kind bliver varm:
„Nu burde I med Rette følt Svend Poulsøns Arm!

Mig har Kong Fredrik givet baade Gaard og Skov og Jord,
Han har hufvalt mit Hjerte med milde Kongeord,
Fordi jeg streed mod Svenfken med Liſt og med Magt;
Paa eders Løsepenge jeg kaster stor Foragt!“

Alt hæver han sin Arm til det vældigste Drag,
Da høres der paa Døren saa ængstelige Slag;
Ind farer Junkrens Tjener; saa bleeg som et Liig,
Og kalder paa sin Herre med Graad og med Skrig.

Han rækker ham en Æske, han giver ham et Brev,
Saa silkehvidt Papir som Haanden, der det skrev;
Han aabner det med Bæven, paa Bænken synker ned;
Hans Dine tindre begge, ret næsten som han græd.

Han læser snart med bleeg, snart med blussende Kind,
Og skyder Brevet voldsomt under Fløielskosten ind;
Han heftigt aabner Æsken, da straaler huldt med Glands
Rubiner, Diamanter, Smaragder i en Krands.

Et deiligt Ansigt smiler af Glorien ham imod,
Og jager op i Kinderne alt — alt hans Hjerteblod;
Saa stirrer han derpaa med et bittert Taaresmiil,
Og knuger det mod Brystet, og gjemmer det med Jil.

Med eet han springer op, og til Svend han hurtigt gaaer,
Mens Rædsels kolde Perle paa den smukke Pande staaer:
„Tilgiv mig nu, Svend Poulsøn! dit Hjerte er ei haardt,
Ved Guds hellige Engle, du maa hjælpe mig bort!

Din Mark naaer ned til Stranden, du eier jo en Baad?
O! tag dog dette Guld for din Hjælp og dit Raad!
Thi Morgnens lyse Die maa ikke see mig her,
Og aldrig gamle Danmark skal favne mig meer.“

Det sagde da hans Stemme saa bønlig og blød,
Den fulde Børs han lagde paa Pigebarnets Skjød;
Han trykker deres Hænder saa inderligt og fast,
Og drager dem af Huset med krampagtig Hast.

Snart gjennem Krattet ile de hurtigen did
I lune Morgendæmring, hvor Søen skummer hvid;
Paa Stien gjennem Kornet de vandre taus i Rad,
Bagefter bærer Inger en Kurv med Viin og Mad.

Alt strømmer Solens Blod af Østens Sluser op,
Da gynges fjernt Kay Lykke paa Bølgens falske Top;
Men Svend og Inger vinke Farvel fra steile Bred
Med Hjertet fuldt af Veemod og trofast Kjærlighed.

Asbjørn og Thora.

Høstsolen blinker liflig, frisk blæser Østenvind,
I Ulvesund en Snekke stolt og herlig stryger ind,
Med broget Skjold i Masten, med gyldne Fløi paa Top
Den skyder gjennem Bølgeskum sin stærke, slanke Krop.

Hvor Kulsbjerget hæver sin grønne Spids i Sky,
Mens Foden sig gjemmer luunt i Skovkrandsens Ly,
Hvor Bølgen slaaer mod Klinten, og Bækken gaaer deri,
Den giver op sit Seil, og lægger roligt bi.

Den Viking staaer paa Tost og skuer ind mod Land,
Han kneiser med sit Hoved, den vældige Mand;
Hans Øie luer venligt, men kraftig er hans Færd,
Op skyder han sin brede Hat, og støtter sig paa Sværd.

„Langt oppe hist i Skoven der staaer et Bondehuus,
Af Bøge rundt beskjermet mod Vinterstormens Suus,
Og Bondens rige Lader bag Toppen kan I see;
Den Mand vil jeg nu gjæste to Dage eller tre.

„I Lasten ligger Øl og Mjød og røget Flesk og Kjød,
„Og gjæster I en Bonde, betal ham for hans Brød;
„Men den, som røver Kid og Lam, skal snart i Hel=
heim boe,
„Ved Thor! det sværger Asbjørn, og ham kan I troe!"

Søgutterne forstaae ham, de løste deres Hat,
Saa bliver han i Jollen flux til grønne Strandbred sat;
Den milde Sommervind omkring hans Kinder slaaer,
Han aander Skovens friske Luft, og opad Banken gaaer.

Glad hører han paa Fuglene, de synge dog saa dansk,
Saalænge har han hørt dem at qviddre velsk og fransk!
Mens Odins Øie luer mellem Bøgenes Top,
Han trænger gjennem Krattet og jager Haren op.

Han hører Hunden glamme, og snarligt han staaer
Med bankende Hjerte ved Bondens Urtegaard,
Der leirer sig om Huset med Hække rundtomkring,
Og ender sig ved Høien, hvor Bækken gjør et Sving.

Hvi banker da hans Hjerte? Ak! han seer sin Fæstemø,
Den fuldeste Rosenblomst paa hele Sjællands Ø;
Alt fra den spæde Alder var Thora ham bestemt,
Sex Aar han drog i Leding; hvis hun ham nu har glemt?

Der staaer hun nu i Haugen, som den rankeste Vaand,
Og stræfker mellem Grenene den slittige Haand,
Hun hæver sig paa Taaen, og plukker Æbler ned,
Og lægger dem i Kurven af det hvide Pileved.

Med sine trinde Fingre hun reder Træets Blad
Af de guldgule Lokker, og skiller dem ad;
Da seer hun Ungersvenden, som kiger skjult derind,
Da isner hendes Hjerte, da blegner hendes Kind.

„Hist lurer jo en Viking bag Pilehækkens Væg,
Saa rank som et Straa og saa stærk som en Eeg,
Ved høire Hofte Øxen med Sølverblomst indlagt,
Det brede blanke Sværd ved den venstre holder Vagt.

Hvor mon han vel har røvet den gyldenblanke Ring,
Som slynger sig om Armen med Bugter og med Sving?
Og Hornet af Sølv? — Men hvor vil jeg dog hen?
Det er jo Asbjørn Bonde, min høitelskede Svend!

For sex Aar siden vi leged her i Eng,
Af Mod han var en Kjæmpe, af Alder kun en Dreng;
Nu er han sex Aar smukkere! Eia! hvor er han smuk!
Ih! Freia mig bevare! mon han hørte det Suk?

„Men at skræmme mig saaledes! naa! bi du mig kun!“
Med Fingren lagt paa Kind hun grunded en Stund,
Saa iled hun til Laagen, og lukkede den op,
Og vinkede ad Manden over Hasselbuskens Top.

„Hvis ei du er en Viking med vildt og blodigt Sind,
Saa træd igjennem Haugen med mig i Hallen ind;
Min Fader er til Skovs; men det er Skik i hans Huus,
At hver en Vandringsmand skal lædskes af hans Kruus.“

Hun førte ham i Stuen, lagde Hyndet paa Bænk,
Og rakte ham i Hornet den første Velkomstskjenk;
Hun bredte Dug paa Enden af det lange Egebord,
Og satte Fadet frem med Skinken trind og stor.

Saa sysled hun omkring ham; men han saa stille sad,
Og rørte ikke Haanden til Drik eller Mad.
Hans Øie hende fulgte, ihvor hun monne gaae,
En brændende Længsel udi hans Blikke laae.

„Men see, du vil ei smage hverken Suul eller Brød,
Saa spiis af denne Frugt, du kan troe, den er sød!
Og vil du ei dette, saa fortæl mig da,
Hvor gaaer vel din Vei? og hvor kommer du fra?“

„Saa vidt om alle Lande jeg paa Bølgerne drog,
Hist hviler sig min Snekke fra det vildsomme Tog.
Med Kong Regner har jeg vovet i Frankland en Dyst,
Og mine Sværd har blinket paa Grækenlands Kyst.

Nu vil jeg Plougen tømre i min rolige Bo,
Hvor Bøgene værne, og hvor Axene groe;
I Høsten vil jeg bede i Skov den vilde So,
Om Vintren vil jeg tømme mit Mjødhorn i Ro.

En trofast Ven mig fulgte paa Havets stærke Flod,
Han fulgte mig, ihvor jeg saa gik eller stod;
Han hedder Asbjørn Bonde, og han sendte mig afsted
At bringe dig god Hilsen, — og Smykker har jeg med!"

Han sagde det saa hurtigt, og drog saa et Suk,
Og tømte saa et Mjødhorn med vældige Sluk;
Men Pigebarnet rødmede, hun smilede, hun loe,
Og bukkede sig hastigt, og spændte sin Sko.

„Ak! ja jeg kan nok huske ham, vi legede i Eng
For sex Aar siden, da han endnu var en Dreng;
Nu kjendte jeg ham ikke, det troer jeg bestemt,
Og mig har han vist ogsaa for længe siden glemt!"

„Nei, friſk dit Minde leved i hans Hjerte overalt,
I den fredelige Bugt, og hvor Slyngeregnen faldt,
I duftende Lunde, blandt Roſer og Jasmin,
I Kamp, naar Sværd opſtemte de frygtelige Hviin.

Saa tidt har Freia hørt hans forelſkede Ord,
Dit Navn han ofte ſatte mellem Odin og Thor,
Hans Troſkab er ſaa grøn, ſom Bøgetræet hiſt,
Og aldrig vil den visne, det kan du troe forviſt;

Vel mangen faver Qvinde ham ſendte søde Blik,
Men aldrig ham beruſte den ſtærke Luedrik;
I Myklegaard de vrimle, ſom Foreller i en Aa,
Men aldrig fik de Ungerſvendens Hjerte til at ſlaae.

De ere ſlanke Svaner med krumme Ørnenæb,
Gazellens frække Øie, Paafuglens ſtolte Slæb;
Ei Morlandets bruunrøde Roſe blev ham kjær,
Kun du, hans danſke Lilie med Morgenrødens Skjær!“

Med søde Smiil paa Læben hun hørte hvert hans Ord,
Og lænede den hvide Arm paa mørke Egebord.
Hun ſagde: „Ak, nu hører jeg, du er da viſt en Skjald?
Du øver dine Kunſter, og følger Brages Kald!

Hvad du har sagt om Asbjørn, det er jo grumme smukt,
Men i mit Hjerte bærer det dog ingen liflig Frugt.
Hvi reiste han saa vide bort, mens jeg end var et Barn?
Ak, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn."

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Væg.
Han strøg sig barsk med Haanden om det krusede Skjæg,
Og reiste sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
Ned ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørte han, „Ak! Asbjørn!" fra hendes Læber lød,
Ham foer gjennem Hjertet en Glædessittren sød,
Som naar en kjølig Luftning i stille Sommernat
Heel pludseligt hensvæver i det gysende Krat.

Han vendte sit Hoved, han læste hendes Blik,
Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa Mund,
Saa tæt som Tvillingmuslingen paa Havets tause Bund.

Den gamle Thorkil feired saa stolt en Bryllupsfest,
Og alle Asbjørns Gutter de vare med til Gjæst;
Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
Mjødhornet stod ei stille, mens Harperne klang.

Den tredie Dag til Stranden gik det hele Bryllupstog,
Hvor Snekken utaalmodig laae i Bølgerne, og slog;
Med rige Skjenk og Gave blev Ruffet fyldt paa Stand,
Sidst førte man den bedste Skat ud fra den grønne
Strand.

Høstsolen blinker lisligt paa Himmelspeilet klart,
Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart;
Hvem fører Vestenvinden vel af Ulvesundet ud?
Ak! det er Asbjørn Bonde og Thora, hans Brud!

Martin og Marie.

Min Søn! seer du ei Søen? den vælter Bølgen sort,
Og stænker Skum paa Bredden, — du maa ei ride bort!
Hør Stormen, hvor den tuder i min Skorsteen fælt,
Den hvide Maage skriger under Skyens lave Telt!

„Lad Natten kuns isøre sin Kappe tung og sort,
Kjær Moder! ak, kjær Moder! jeg maa dog ride bort;
Jeg gyser ei for Regnen, ei for den vilde Sø,
Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!“

Min Søn! hun er vist ikke saa syg, som du vil troe;
Men husk den tydske Rytter, som du tugted i vor Kro!
Han svoer en rædsom Eed; jeg frygter, vist engang —
Hør! nu ringer det i Klosteret bag Skov til Vespersang!

„Lad tydske Kunz blot prale saa meget, som han vil,
Thi jeg har gode Næver, han er mig kun et Spil!
Med Junker Slenz i Ditmarsk fik han jo ogsaa Klø, —
Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!“

Min Søn! du husker ei, du skal ride forbi,
Hvor Galgen skummelt kneiser med Vildttyven i;
Han hænger der og stirrer med Panden sorteblaa,
Det gyser i mit Hjerte, naar jeg tænker derpaa!

„Den stakkels Jochum Trane! det var kun for en Hjort!
Den slog han i sin Hauge, saa slæbte de ham bort;
Mig skræmmer ei hans Sjæl, den maa saa leve eller døe,
Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!"

Saa ledte han af Stalden ud det skimlede Øg,
Rask reed han over Heden, mens Støvregnen føg.
Dybt i det bløde Muld sank den Skimledes Hov,
Snart i den tykke Taage svandt Klosteret bag Skov.

Høit sukkede Stormen med den grædende Natur,
Og Natten gjorde Himlen til et skummelt Fangebuur;
Høit Ungersvenden sukkede, og lod sin Tanke gaae
Didhen, hvor nu hans Fæstemø paa Sygeleiet laae.

Men da han kom til Banken, hvor Galgen den staaer,
Han standsed, som han pleied, og bad tre Fadervor,
Han bad med bittre Taarer for den stakkels Jochums
Sjæl,
Og for sin lille Pige, og eet for sig selv.

Da steeg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved;
Men Graaskimlen pusted, og sittrende den stod,
Og mægted ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talte, og det lød, som naar en Nattevind
Ad Fængselsdørens Sprækker trænger pibende ind,
Han stod saa stiv i Mørket, og strakte ud sin Arm,
Af Skræk snart Martin blegned, snart blussed han varm.

„Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du bad,
Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad!
Snart løser du min Sjæl af den pinende Ild,
Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

Hist nede bag ved Broen, svøbt i sin Kappe rød,
Der ligger Een i Grøften, som pønser paa din Død.
Laan mig din Hest og Kofte, og vær kuns ikke ræd,
Jeg betaler dig min Gjeld for Tid og Evighed!"

Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved,
Men rakte dog sin Kofte, og steeg af Hesten ned;
Det var ham som en Drøm, da den Døde steeg op,
Og foer gjennem Mulmet i susende Galop.

Han lyttede saa ængsteligt, det for hans Øre sang,
Fjernt nede Hesten dundrende paa Træbroen sprang;
Saa blev det atter tyst; men pludseligt med Knald
Det blinkede i Natten, — saa et Skrig og et Fald!

Men iilsomt tilbage paa Hest den Døde jog,
Og Nattens kolde Vind i Koftens Flige slog,
Han standsed ved Galgen, og sprang af Sadlen ned,
Men Skimlen stod og rystede med Stønnen og Sveed.

„Gak, Martin! nu med Fred, din Fæstemø er sund,
Hun venter dig i Morgen som Rosen rød og rund;
Men den, som hist lod Kuglen frækt mod en Døding gaae,
Han maatte den som Hævngjeld i sit eget Hjerte faae.

Tak for dit fromme Hjerte, for hver en Bøn, du bad,
Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad;
Høilovet være Herren, hans Miskundhed er stor,
Høilovet være Gud og hans hellig Englechor!“

Saa svandt han i Taagen, høit Nattens Ugle skreeg,
Men Martin som i Drømme paa Skimlen atter steeg.
Den bar ham som et Lyn paa sin stærke, rappe Fod,
Mens Regndraaben kjølede hans Kinders hede Blod.

Da Hanerne nu svarede fra By og til By,
Og Solen sig reiste fra den synkende Sky,
Da Hundene gjøede, og Veien blev travl,
Da vinede han Huset med den kalkede Gavl.

I Portrummet bandt han ved Grimen sin Hest,
Og tysede paa Hunden, der hilste ham som Gjæst,
Han ilede til Huset, greb Klinken saa fast,
Og aabnede saa Døren med ængstelig Hast.

Men i sin lune Stue sad Marie rank og fiin,
Og syede heel flittigt paa Brudestads og Liin;
Hun sløi i hans Arme saa munter og kjæk,
Og kysed fra hans Pande al Nattens sæle Skræk.

Men som de sad og talte de mange søde Ord,
Som i forelskte Hjerter i Tusindtal der boer,
Og som han hende trykked til sin trofaste Barm,
Da hørte de paa Gaden stor Skrigen og Larm.

I Byen ind man bar paa Stigen en Død,
Saa lang og stiv han laae under Rytterkappen rød;
Men da de saae de blege Træk, da raabte de brat:
„Det er den tydske Kunz, som har skudt sig i Nat!“

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
I otte Dage stræbte jeg at naae mit søde Maal,
Men Leiligheden smutted mig af Haanden som en Aal.

Hun skyede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
Sæt dig nu ret i Skik, og vær kuns ikke seen —
Da hældte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
Imens jeg taalig tørred i Græsset mine Skoe;
Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
Men da jeg vilde tale, sprang hun op og løb afsted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
Saa foer hun ud i Kjøkkenet saa let som en Vind;
Og sprang jeg bagefter, saa var hun ikke der,
Og allevegne var hun, — kuns ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
Paa Høstænget laae jeg i bedste Ro og Mag;
I Tærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink,
Med Roser paa sin Kind og i Øiet skjelmske Blink;
Hun kom i Loen ind til den gamle døve Moer,
Og rakte hende Kaffe med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Logulvet reen,
Og svøbte sine Skjørter om de pene smaa Been.
Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens
Knæer:
„Hør, spaa mig nu, Katrine! mens vi er ene her!"

Men jeg laae paa Stænget som en Skytte bag sit Garn,
Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn;
Den Gamle tørte Brillerne, og satte dem paa,
Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

„Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der staaer," —
Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
„Men sig mig nu, Katrine! staaer der saa ikke meer?"

„Jo vist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon gaae,
Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Lokker graae!"
Med halv undseeligt Blik hun paa den Gamle seer:
„Men siig mig dog, Katrine! staaer der slet ikke meer?"

„Ti hun kun stille, Barn! det Bedste kommer her,
En vakker Ungersvend, han er dig ganske nær!
Men han maa komme først: — mærk vel, mit unge Blod!
Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!"

Da reiste sig den Lille, og bort fra Stolen gik,
Og sagde, næsten stødt, med alvorlige Blik:
„Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa med ham?"
„Til Kjærest og til Huusbond, forstaaer hun vel, mit Lam!"

„Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa,
Hvad Skjebnen eengang vil, det kan man ei undgaae!"
Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Garn,
Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Med Eet hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt,
Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Øre snildt,
Med begge sine Hænder hun dulgte hvert et Ord,
Hun hviskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei! hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted til:
Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
Men Lykken var mig blid; hun er døv, den gamle Hex,
Hun raabte: „Trende Piger, og Drengebørn sex".

Høit blussed Ellens Kinder, hun løfted Haanden op,
Og truede den Gamle, og løb med lette Hop;
Men jeg lod mig glide fra Høstænget ned,
Og halv var jeg glad, og halv var jeg vred. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem,
Og strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
Der stod jeg hen mod Aften, og tømred paa en Bro,
Snart sukkede mit Hjerte, og snart var det fro.

Det var saa luunt i Dalen, det lakked alt ad Qvel,
Og Fuglene sang Solen et sødeligt Farvel;
Om Stenen risled Bækken, og Skoven var saa smuk,
Høit Echo talte efter ethvert mit Øxehug.

Der krummer sig en Gangsti ned over Bankens Barm
Igjennem Busk og Krat. Med Kurven paa sin Arm
Kom der vor liden Ellen, og bragte mig mit Brød,
Ned gik hun over Banken i Dalens lune Skjød.

Hun vifted sig med Haanden; thi Kinden var saa heed,
Og paa en styrtet Bøg hun træt sig satte ned:
„Her bringer jeg dig, Erik! din Midaftensmad,
Kom, sæt dig her paa Bullen, og spiis, og vær glad!"

Jeg sad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens Laag,
Eia! hvor slog mit Hjerte, og Blodet kom i Kog!
Jeg vilde til at tale, men Halsen var saa trang,
Hun smiilte: „Er du tørstig? saa drik dog en Gang!"

Da stammede jeg sagte: „Den lisligste Drik
Ei qvæge kan mit Hjerte som dit venlige Blik.
Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækkreste Brad,
Naar uden dig, min Ellen! jeg aldrig bliver glad?"

Men alt som jeg talte, saa blev jeg mere kry,
Jeg holdt hendes Haand, at hun ikke skulde flye;
Hun lod mig holde Haanden saa løst og saa lindt,
Den anden lod hun lege med Stammens Bark og Splint.

„Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
O! bliv min Hustru kjære, vær nu dog ikke haard!
Mit Stuebord staaer tømret, og det er langt og bredt,“ —
Da mørkned hun sit Øie, det blev en Smule vredt.

„Hvad Skjebnen-engang vil, det kan man ei modstaae!“
Da løfted hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
„Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!“
Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristig, jo længer hun taug,
Jeg raabte, mens jeg hentede min Øxe og min Saug:
„Det lykkeligste Ægtepar, det bliver dog nok vi,
Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!“

Høit blussed Ellens Ansigt, som Aftensolens Skin,
Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkurv ind;
Dog medens Haanden syslede med Iver og med Iil,
Der spilled omkring Munden et fiint lille Smiil.

Men dette Smiil, det blev mig en Morgenrøde klar,
Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var;
Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved.
Og derfor gik jeg trøstig og fulgte hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
Der bar jeg hende over, og spurgte ei Forlov;
Tidt syntes mig, hun sukked, og ved hvert et Suk der kom,
Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
Og kyssed mig, og sagde saa venlig disse Ord:
„Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?“

Rudolf og Bertha.

I Skoven Stormen suser, og hvirvler Sneen hvid,
Der tumler ned fra Himlen i skumle Midnatstid;
Den hvisler hen ad Marken, den dækker Vand og Muld,
Og Kampestenen knager i den bitterlige Kuld.

Bortdragne eller skjulte er Skovens muntre Børn,
Af Sneen sort fremrager den sørgelige Tjørn,
Ved Jettehøien staaer den, og Stormen paa sin Gang
Med Hvinen synger Helten sin vilde Klagesang.

I Skovens Skjød derinde, hvor Hasselkrattets Vold
En lille Plet beskjermer mod Vinterstormen kold,
Der staaer en Jægerbolig, — den synes saa forladt,
Der glimter ei et Lys ud i den sorte Nat.

I Stuen er dog luunt og hyggeligt og stil,
Kuns Ovnen buldrer lystigt med knittrende Ild,
Hvis Straale hopper ivrigt paa Gulv og paa Muur,
Hvor Dompappen sover i sit hængende Buur.

Ved Vindret sidder Bertha med utaalmodigt Sind,
Paa begge Hænder støtter hun den friske Rosenkind,
Sig under Linet trænge de gule Krøller frem,
Hun er saa rank, men fyldig, saa lille, men saa nem.

Hun stirrer ud i Mulmet, og hører Nattens Larm,
Sit Forklæde svøber hun med Ysen om sin Arm:
„Hvorlænge han dog tøver, hvi kommer han ei hid?
Nu, Rudolf er i Byen, er det den rette Tid.

Er dette nu hans Løfte, beseglet dyrt med Eed?
De fornemme Herrer ei kjende Kjærlighed!
De føle ei den Smerte, ei saadan Lue heed,
Som her i dette Hjerte skal boe til Evighed.

Det var i Efterhøsten i Fogdens store Vang,
Vi bandt just Hveden op, da saaes vi første Gang;
Og siden hen ved Gildet han af den hele Flok
Kun dandsede med mig, — jo, jeg husker det nok!

Han er dog altfor herlig, saa mandig og saa smuk,
Jeg kunde ikke taale at høre flere Suk;
I Kirken sidste Søndag det lille, søde Brev
Beholdt jeg da i Haanden, — lad see dog, hvad han skrev!“

Hun tog det frem af Barmen, og lagde det paa Skjød,
Og læste det igjen ved Ovnens Flamme rød,
Hun trykked tusind Kys paa Skriften, paa hans Navn,
Hun lagde det paa Hjertet, og tog det i Favn. —

— Men fjernt fra Jægerhuset ved Skovens ydre Rand
Der-snoer sig en lille Aa med stivfrosset Vand,
En Bro med hvælvet Bue sig over Vandet slaaer,
Og støder til Alleen, som til Herregaarden gaaer.

Her staaer den unge Jæger, og lurer paa sit Rov,
Paa Tyven, der vil plyndre hans Jagt og hans Skov;
Men tys! hvad lød nu atter igjennem Stormens Hviin?
Det skarpe Jægerøre grant skjelnet har et Trin.

Og flux han spænder Hanen, men sænker Bøssen brat,
Det er hans unge Herre med Kappen, med sin Hat
Nedtrykket dybt i Øiet, der over Broen gaaer;
Da siner han sin Jæger, som bag Egestubben staaer.

Ham Ungersvenden hilser: „Hvordan er det fat?
Hvi har De dog, Hr. Greve! de varme Duun forladt?"
Da studsed Herremanden, dog fatted han sig brat:
„Hør, Rudolf! kan du give mig Huus og Skjul i Nat?"

„Der truer mig paa Slottet et grumt Forræderi,
Men skjul mig til i Morgen, da Faren er forbi;
Skjøndt frossen, Jorden brænder som Glød for min Fod.
Ak! Skrækken har bortveiret min Tillid og mit Mod.

Grev Fredriks Magt er knuset, — for høit hans Attraa steeg,
Nu søger man hans Venner, og derfor jeg undveeg!“ —
Han slængte op sin Kappe om Kind og om Mund,
Og smiled ret saa lumsk ved sit hurtige Fund.

„Kom, følg mig over Mosen, træd De kun dristigt frem,
Mit Liv, min ædle Herre! jeg vove vil for Dem;
Ved Skovens anden Kant min Jægerbolig staaer,
Der boer min lille Bertha, og didhen vi gaaer.

Jeg husker ei, Hr. Greve! har De seet hende før?
Den Skjønneste blandt Egnens min Brud jeg nævne tør!
Jeg veed, hun er mig tro,“ — her smilte Grevens Mund, —
„Min Elskov kan ei bygge paa en fastere Grund.

Da hun var ganske spæd, forladt og frændeløs,
Min gamle Moder pleied den lille stakkels Tøs;
Hun elsked hende inderligt, og fandt der Forskjel Sted,
Saa skjenked hun nok Bertha sin meste Kjærlighed.

Da hun gik op at læse, var jeg alt blevet Svend,
Og reiste bort af Landet; men da jeg kom igjen,
Jeg saae, hun var voxet, som Hinden saa rask,
Saa rank som en Gran, og saa smidig som en Ask.

Før var jeg hendes Broder, nu jeg en Beiler blev,
Min Ømhed snart saa klarligt sig paa mit Ansigt skrev.
Min Tunge talte smukke Ord, — Gud veed, hvor de
kom fra! —
Saa sidst ved Fogdens Gilde hun gav mig sit Ja.

Min Moder er i Graven; — da maatte hun jo tye
Ind i min nye Bolig, mens jeg er i vor By;
Med al min hele Eie vort Huus er peent bered,
Men hvad kan vel opveie min Berthas Kjærlighed?

To Gange lyste Præsten vort Navn fra Prækestol,
Den sidste er paa Søndag, — da klares op min Sol;
Naar næste Uge kommer, da skal mit Bryllup staae,
At komme til mit Gilde, De vil mig ei afslaae?

Selv nærmer jeg om Natten mig aldrig hendes Bo,
Men disse ædle Hænder jeg tør min Skat betroe.
Hun vil Dem ei forraade, hun er mig huld og tro!" —
— Da skjulte Hiin sit Ansigt i Kappen, og loe.

„Her staae vi nu ved Haugen, gak De kun trøstigt ind,
Jeg ønsker sødt at sove, jeg ønsker Fred i Sind,
Jeg ønsker Mod i Barmen, — vær ikke saa forsagt!
Thi møder end det Værste, jeg stande vil paa Vagt.“ —

Glad sneeg han sig i Stuen ind, mens høit hans Hjerte slog,
Hun sukked ømt af Glæde, men skjælvede dog;
Skjøndt Hjertets Længsel Hjertet saa varmt imøde gik,
Stod mellem dem dog Ængstelsen med nedslagne Blik.

De troede, de var ene; — men ved Siden af Enhver
Stod end en lille Engel med Lilie og med Sværd;
Den første var Undseelsen med bly og frygtsomt Blik,
Den sidste det var Æren med fast, alvorlig Skik.

De troede, de var ene, hver med sin Hjertenskjær, —
Da svæved ind ushyllig Fru Venus med sin Hær,
Ein Hær af vilde Aander, med Satyr og med Dverg:
Ind kom hun gjennem Luften fra sit natteskumle Bjerg.

En blodrød Valmurose hun plukked af sin Krands,
— Den dysser hver en Tanke, den døver hver en Sands, —
Paa begge Engles Pande hun rysted den med Jil,
Og viede sin Trolddom med et rædsomt Honningsmiil.

Først segnede den større, der støtted sig til Ham,
Den slumred ind som Ære, men vaagnede som Skam;
Tilsidst den lille Engel, Undselsen, hvid og rød;
Men den opvaagned aldrig, thi ak! — den var død! —

— Sig Himlen havde klaret, sig Stormen havde lagt
Og Morgensolen tændte Sneediamantens Pragt;
Da voved sig de Tvende af Kamrets lune Skjød,
Med Brødens Skrift paa Panden, og Kinden dunkelrød.

Ei Svendens Øie skued, hvad denne Nat forbrød,
Han følte ingen Smerte, han saae ei Troskabs Død;
Alt Himlens Engle havde hans Hjerte Balsam bragt,
Thi — dødfrossen stod han, men — trofast paa sin Vagt.

Jacob og Lone.

Hvor Landeveien løber midt i Tersingeby,
Der staaer en lille Hytte under Valnødtræets Ly,
Foran en Strimmel Hauge, og bagved et Skuur, —
Skomagerskildtet hænger paa den kalkede Muur.

Naar Vaarrosen pranged, og Lærken sang i Luft,
Naar Neglik og Viol formæled deres Duft,
Naar Løvtaget skjermed mod Somrens hede Sol,
Da flytted Mester Jacob ud sit Bord og sin Stol.

Der sad han tæt ved Døren med Risp og Syl og Kniv,
Og fløitede sin Vise alt til sin Tidsfordriv;
Men skjøndt han sad og syede saa trøstigt og tro,
Hans Tanke var ei stedse hos Støvler og Skoe.

Paa hiin Side Veien, hvor Milepælen staaer,
Der kneiser Sognefogdens den velfornemme Gaard,
Langs Veien gaaer Stakittet med Laagen, grøn og hvid,
Hvor Blegpladsen skinner i Foraarets Tid.

Og kom man saa kjørende, naar Morgensol stod op
Og blinked smukt paa Ruderne og Kirketaarnets Top,
Da saae man Fogdens Lone, — det aldrig slog feil, —
Hun vanded der sit Lærred, sit Garn og sit Dreil.

Og kom man saa kjørende, naar Solen gik i Seng,
Naar Aftentaagen hvilede paa Moser og paa Eng,
Da saae man Mester Jacob med Piben i sin Mund,
Han sladdrede med Lone i stille Aftenstund.

Han stod bag sit Gjerde, og læned sig derved,
Hun sad paa en Bænk ved det grønne Haugeled,
Og mangen lystig Tale tvers over Veien drog,
Saa Mester Jacobs Hjertefred tilsidst sin Afsked tog.

Men ei han turde vove at sige Ordet frit:
„Giv, Lone! mig dit Hjerte, see her, der har du mit!“
Og dvæler Munden længe at være Hjertets Tolk,
Da tabes let Processen, — saa tale kloge Folk. —

Det var en Aften silde, han laasede sin Dør,
Og listed hen i Kroen, som Ungkarle gjør;
Der traf han til sin Trøst en Glarmestersvend,
Hans Jonathan, hans Damon, i Liv og Død hans Ven.

Ved fyldte Glas og Kruus han klaged ham sin Nød:
„Min kjære Jesper Mayer! ak, gid jeg vel var død!
Jeg tør ei ud med Sproget, det skrækkelige Ord,
Og uden Lone gaaer jeg, min Sandt! i sorten Jord."

Den Anden loe: „Mig morer dit Suk af Hjertensgrund!
Troer du, at stegte Duer skal flyve i din Mund?
Skyd Hjertet op i Livet! hvis ei, nu som du vil,
Der er foruden hende jo mange Piger til!"

„Nei, hun er dog den bedste, saa skjær som Diamant!"
— „Ja kold, min Far! som Stenen, og skarpt som Stenens Kant!" —
„Hun er en deilig Rosen!" — „Ja vist, med Tornen hvas,
Saa falsk, som Jis paa Mosen, og skjør, som Rudeglas;

Som Nelden er en Pige med bidsk og bittert Sind,
Thi rører du den lempeligt, saa brænder du dit Skind;
Men er dit Greb kun dristigt og fast din Haand, dit Mod,
Du rusker uden Smerte den op med Top og Rod!

Hvi klynke her og raabe, hvi stampe med din Fod!
Du har ei mindste Draabe Courage i dit Blod;
Hvi vil du gaae og maabe? træd kjækt den lige Vei,
Og kald mig saa en Taabe, hvis hun dig siger Nei!"

— „Ak, eier jeg vel andet end Risp og Syl og Læst?
Hvor troer du, jeg tør byde den Lille til Gjæst
Ind i min gamle Rønne, hvor Alting er confuus,
Hvor Regnen dryppер ned, og hvor Nissen holder Huus?

Ja, Nissen, vil du troe mig, boer hos mig under Tag,
Og plager mig saa grusomt ved Nat og ved Dag;
Der kan ei tænkes Pine, der kan ei findes Ondt,
Ei Bittert, han jo blander det i al min Færd og Dont.

Han orer alt mit Meel, og muldner alt mit Brød,
Han danner store Klumper i min Velling og min Grød,
Han gjør, at Rispen brister, og Sylen springer brat,
Han stjæler Høns og Æg hver evige Nat.

Vil jeg see hen til Hylden, hvor Lærken den staaer,
Med Glasset hængt om Halsen, — har han drukket
hver en Taar;
Og smører jeg et Fittebrød til Midaftensmad,
Saa svipper det af Haanden, hvordan jeg bær mig ad.

Naar jeg fra Kroen kommer, — og feiler ingen Ting, —
Saa snurrer som en Top han min Hytte omkring,
Og faaer jeg da tilsidst paa Nøglehullet Ram,
Saa skal det aldrig feile, jeg brækker Nøglens Kam.

Jeg ligger i min Rede, men du maa ikke troe,
At Nissen, den lede, mig lader der i Ro;
Da gynger han mig op og ned, som Vand paa Havets
Bred,
Og triller mig af Dynen paa Leergulvet ned.

Han kniber brune Pletter i min Arm og min Læg,
Han piber som en Rotte imellem Seng og Væg.
Tilhvisker mig i Drømme den gyseligste Skræk,
Og rider paa mit Bryst, tung som en Mølleſæk.

Tidt vaagner jeg om Natten, og troer, det klemter Brand,
Da ringler han med Glasset paa Flaskehalsens Rand;
En rædsom Skoggerlatter han da kan opslaae,
Saa Ruderne de klirre, og Uhret gaaer i Staa.

Om Nissens Spøgeri har vist Pigen faaet Nys,
Hun nægter mig hver Dands, og — paa det Lav! —
hvert Kys;
Den Krands af røde Roser, igaar jeg hende gav,
Hang blandt de gamle Hoser idag paa Gjerdestav.

Men vilde du mit Vel, Jesper Mayer, min Ven!
Saa lod du mig nu flytte til din tomme Hytte hen,
Der ligger hist paa Skrænten ved Forpagterens Toft,
Hvor du har nye Fjæle lagt til Gulv og til Loft.

Jeg Nissen lod rumstere med mit eget braadne Skuur,
Og Lone blev ei mere saa brydsk og saa suur!" —
— Den ædle Rudemester, han purred sin Paryk,
Dog rørtes Hjertet snart, skjøndt han gjorde sig lidt tyk:

„Gud vel da, lad det være saa med os en afgjort Sag,
I Huset kan du drage selv i Morgen den Dag;
Men Leien? har du Mynten? der holder det nok stivt?
Den skal du mig betale, naar først du vel er gift."

Begeistret høit af Glæde, af Brændeviin og Øl,
Foer Jacob fra sit Stade, og spjætted som et Føl;
Han sang og han jublede; „Farvel, mit gamle Huus!
Kom, derpaa vil vi tømme endnu et bredfuldt Kruus!"

Saa drak de ædle Venner, til Morgenhanen gol,
Da reiste sig begge fra Bord og fra Stol;
Dem lyste da til Hjemmet Nathimlens Sol saa bleeg,
Der sagtelig fra Skyen bag fjerne Skov sig sneeg.

Ung Jacob var saa lystig, saa let i sit Sind,
Det glimted for hans Øie, det blussed paa hans Kind;
Han slog med stort Rabalder sin Dør paa viden Gab,
Og gav sig flux ifærd med sin Seng og sit Skab.

Det var den hemmelige, den sære, tause Tid,
Da Morgenskjæret fører med Maanelyset Strid,
Det var den underlige, den skumle Nattestund,
Da selv den slinke Lærke sig saaer det sidste Blund.

Heel ufortrøden slæbte ung Jacob paa sit Gods,
Hvor loe hans lette Hjerte af Glæde og af Trods;
Han stablede sit Skrammel saa høit som et Hæs,
Og snart han havde bygget det brogede Læs.

Men som han gik bag Vognen at binde Smækken fast,
Med Eet han saae sin Nisse, den lille, fule Gast;
Der sad han i en Bøtte i god Ro og Mag,
Og griinte: „see! vi flytte, — vi flytte nok i Dag!"

Dybt sank vor Mesters Hjerte som Møllesteen i Vand,
Af Arrigskab og Smerte han rystede forsand,
Han kylede sin Hue mod Utysket med Magt,
Men Nissen var en Letbeen, han tog sig vel i Agt.

Han smutted op af Bøtten og ind i hans Uhr,
Hvor Kukkeren sad stille i det surrende Buur,
Og raabte høit: „Du Daare! du vil forsage mig,
Der elsker dig saa saare, og det kuns for en Slig —

Dog hør, hvis du vil blive her i vor vante Bo,
Du skal herefter leve med mig i Fred og Ro;
Ja, selv jeg vil dig lære, Mester Spandrem! hvordan
Du fange kan din Guldfugl, og vorde Lones Mand."

Han hvisked ham sit snilde Raad; — høit Jacob loe derved,
Men stilled dog sit Skrammel hen paa det gamle Sted;
Da vaagned Lærken op, og frank mod Himlen drog,
Og Kukkeren den galede, og Seierværket slog. —

— Under Træet sidder Jacob tæt ved sin Hyttes Væg,
Han fløiter sine Viser, og smidsker i sit Skjæg;
Hvad er det, som han kløttrer saa flittigt, skal jeg troe?
Det er ei Præstens Støvler, det er ei Degnens Sko.

Han snitter Saffian, baade sort og grønt og rødt,
Han klipper Inderforet af Silke blankt og blødt,
Den sneehvide Hampetraad til Risp han har sig kjøbt,
Hvert Sting blev som en Perle i lige Former støbt.

Det blev to spæde Tøfler af sort Saffian,
Med grønne Hæl; to Hjerter af rødt der var foran,
Med fine Sting broderet og Blomster uden Tal,
Til Pigens Pusselanker et yndigt Futteral.

Thi begge Lones Fødder de var saa bitte smaa,
De gik som Trommestikker, — det maatte hun forstaae;
Hun satte dem saa dristigt, saa kjækt i Verden frem,
Og saae man dem blot eengang, man glemte aldrig dem.

Der stod de smaa Pampusser! — og Mester Jacob gik,
Og sendte alt imellem dem ret forlibte Blik,
Imens han smukt sig heied, — ja med ængstelige Træk,
Ret som han kunde frygte, de vilde løbe væk.

Med Tøflerne i Haanden, med Hatten under Arm,
Med glødende Kinder og bankende Barm
Han holdt sin Friertale, og gik ei reent derfra,
Thi Lone tog hans Tøfler, og gav ham sit Ja.

Der gik ei mange Uger, da stod det lystigt til
I Sognefogdens Stue med Sang og Dands og Spil.
Der dandsedes nu Lone af Pigernes Lag,
Hun dandsede som Kone under Ungersvendens Tag.

Om Freden blev tilhuse, derom jeg intet veed;
Men at den lille Sælle, Huusnissen saa leed,
Har Mester Jacob narret, jeg skulde næsten troe, —
Een Nisse var der før, — nu har han nok to.

Den Ene ham fixerer; thi ſtadigt i hans Bo,
Vedbliver den at dvæle, og lader ham ei Ro;
Den Anden ham regjerer, — thi Kjærlighed er ſtærk,
Og begge Tøffelhæle var, ak! hans eget Værk!

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN